

Lenin yoldaş, ölümünün 100. yılında tüm güncelliğiyle, ihtişamıyla yolumuza ışık olmaya devam ediyor. Onu kavramak sosyal şovenizme ve her türden revizyonizme meydan okumaktır, oportünizme karşı tek tutarlı devrimci çizgide ısrardır. Büyük ustamız Lenin, dünü ve bugünü kavramak, geleceği halkın kurtuluşunu örgütlemek için rehberimizdir.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

24 OCAK-7 ŞUBAT 2024 • SAYI: 154 • FİYAT: 10 TL • ISSN: 2630-5526

YIKALIM BU KÖHNE DÜZENİ

GÜNCEL 6

BATIYORUZ AMA UZAYDAYIZ!

Seçimler sürecinin yoğun manipülasyonla yüklü olduğunu herkes bilir, kabul eder. Öyle ki bu hiç yadırganan bir olay değildir. Seçimler neredeyse “en iyi yalan söyleyenin, manipüle edenin” seçildiği bir süreç olarak yaşanıyor. Uzaya giden ilk Türk imajı da seçimi kazanmak için her oyunu oynamaya hazır olan taraflardan birinin şimdiki imajı.

KAVGA OKULU 14

İYİ VE GÜZEL YAŞAMAK MÜCADELEYE DÖRT ELLE SARILMAKTIR

Bireysel kurtuluş insanın bu sömürü düzeninde çarkın bir parçası olmasıdır. Şehitlerimiz sömürü düzeninin bir parçası olmayı değil, bu sömürü çarklarını parçalayacak mücadelenin parçası oldular. Cesaretleri, cüretleri, azimli yaşamları tam da bu nedenle güçlüydü. Onların yaşamını “iyi ve güzel” kılan özellik kendilerine ait bir yaşama biçimini seçmiş olmalarıdır.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Genel Politikanın Belirleyiciliği Üzerine

Munzur Çevre Derneği deprem ile ilgili panel düzenledi

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Çevre, Deprem ve Sistem: Sorunlar ve Çözümler başlıklı panel düzenledi. MÇD'nin her ay düzenlemiş olduğu paneller dizisinin bu ayki konusu 6 Şubat depremleriydi.

Panel öncesi 6 Şubat depremlerinde hayatını kaybedenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Panelin açılış konuşması MÇD Başkanı Ali Ekber Barmağış tarafından yapıldı. Metalurji Yüksek Mühendisi Cemalettin Küçük, Jeofizik Yüksek Mühendisi Doç. Dr. Savaş Karabulut ve DERİTEKS Eğitim ve Örgütlenme Uzman Veysel Ulaş Arslan konuşmacı olarak panelde yer aldı.

Ayrıca panele DEDEF Başkanı Ali Rıza Bilir, Bakırtepe Çevre Platformu, Ge-yiksuyu Çevre Derneği, Mazgirt Çevre Derneği, Çemişgezek Çevre Köyleri Derneği, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, Sanatçı Vedat Baran katılım gösterdi. Aynı zamanda Dersim DEM Parti Milletvekili Ayten Kordu'nun panele gönderdiği mesaj okundu.

Panel, açılış konuşmasının ardından Jeofizik Yüksek Mühendisi Doç. Dr. Savaş Karabulut'un konuşmasıyla başladı. Karabulut, 15 Temmuz'dan sonra İstan-

bul Üniversitesi'nden ihraç edildiğini belirterek konuşmasına başladı. Deprem ve sismoloji üzerine çalışan Karabulut, Pülümür depremleri ve 6 Şubat depremlerinin ardından Dersim'de deprem altyapı ve konut gözlem çalışmalarının gerçekleştirdiğini aktararak "Depremde ölmek sınıfsal bir sorun. Fabrikalarda ezilen işçiler, depremde de eziliyor. Her büyük depremden sonra milat dediler. Ama işçi sınıfında milat olmadı. Depremlerde de en çok acı çeken kadınlar ve çocuklar oluyor." dedi.

MARMARA'DA DEPREM İLE İLGİLİ ÇALIŞILMAYAN YER YOKTUR

Karabulut konuşmasına beklenen İstanbul depremiyle ilgili sözleriyle devam etti: "500 yıldır deprem olmayacağını herkes biliyordu. Yerel yönetimlerde biliyordu. Dünya'da en çok çalışılan yer Marmara Bölgesidir. Çözüm nedir? 2024 bütçesinde depreme ne kadar ayrıldı? Oysa TMMOB'a göre en az arama-kurtarma ekibi sayısının 120 bin olması gerekiyor." dedi ve "AFAD'ın ne kadar çıkmıştı, 7 bin 500. Oysa TMMOB'un raporunda yıkılan binaları düşünürsek en az gereken arama-kurtarma ekibi sayısı minimum 120 bin olduğuydu. Peki İstanbul'u kaç arama-kurtarma

ekibi kurtarabilir? En az 1 milyon kişi gerekiyor." diyerek devam etti.

"Tüm konutlar için kamuya kendi sorumluluklarını anlatmadığınız sürece öleceksiniz. O yüzden sorumluluğunu hatırlatacaksınız. İstanbul'da birçok boş konut var. Seferberlik ilan ederek tüm boş konutların kamulaştırılmasını sağlayacaksınız." diyerek konuşmasını tamamladı.

Karabulut'un konuşmasının ardından sözü Metalurji Yüksek Mühendisi Cemalettin Küçük aldı. Deprem kavramını değerlendiren Cemalettin Küçük, "yer sarsıntısı" ve "deprem"i farklı olduğunu vurguladı. Deprem, kontrolsüz yapılaşmanın ve zorunlu göçlerin sorunların bir sonucu olarak ortaya çıktığını belirtti. Van Depremi üzerinden örnek veren Küçük, şöyle aktardı:

"Van Depremi ne zaman oldu? 2011. Deprem 1990'lı yıllarda tıpkı Dersim'in köylerinde olduğu gibi, Van'ın ve çeşitli illerin köylerinde çatışmalarla, zorla boşaltmalarla ya da Karadeniz'in ve İç Anadolu'nun ekonomik yönlendirmeleriyle göçün zorunlu hale getirilmesiyle başladı. İnsanlar Van'a ya da Erciş'e gelip bir yere sığınmak zorunda

kaldı. Barınma ihtiyacını karşılamak için etrafını çevrelediği bir yapı oluşturdu. Barınma ihtiyacını karşılamasıyla bu deprem süreci sonrasında ihtiyaç duyulmuş ekleyip ya da üzerine ilave yapılan yapılarda ne mühendislik hizmeti verebilirsiniz ne bir şey yapabilirsiniz."

Panelin son konuşmasını DERİTEKS Örgütlenme Uzman Veysel Arslan gerçekleştirdi. Arslan, 6 Şubat depremlerinden deprem bölgesine giderek deneyimlerini anlattı. Devletin ve özellikle sermayenin deprem sonrasında ne kadar fazla teşhir olduğunu belirtti. Ayrıca bina yapımı için hiçbir gerekli koşulların incelemenden sadece rantı dayalı inşanın olduğunu aktardı. Arslan, "Murat Kurum'un deprem döneminde yaptığı bir açıklama vardı. Türkiye'deki müteahhit sayısının Almanya'dan fazla olduğuna dair. Bizde müteahhitlik için belirlenmiş hiçbir kriter yok. Tüm bunlar yaşanırken bir de 'denetleme mekanizması'na bakalım. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki bu ülkede rüşvet ile her şey yapılabilir. Açık açık hukukta rüşvet istiyorlar. İşte bir yapı denetimi vs. neler olduğunu görebilirsiniz." dedi.

Özak Tekstil işçileri direnişi İstanbul'a taşındı

Urfa Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren Özak Tekstil'de çalışan işçilerin sendika seçme özgürlüğü, fabrikadaki çalışma koşulları ve baskıya karşı başlattıkları direniş İstanbul'a taşındı.

İşçilerin örgütlü olduğu Birleşik Tekstil

Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası (BİRTEK-SEN) Başkanı Mehmet Türkmən ve beraberindeki işçiler Zeytinburnu Marmaray durağına, "Sendika Seçme Hakkımız Engellenemez" yazılı pankartı taşıyarak geldi. İşçiler, "Patrona Köle Olmayacağız", "Özak İşçisi Yalnız Değildir" sloganları attı.

HOLDİNG ÖNÜNDE BASIN AÇIKLAMASI

Kazlıçeşme'deki Özak Holding binası önüne kadar yürüyen işçiler, burada bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya çok

sayıda sendika ve siyasi parti katıldı.

ÇAVUŞOĞLU: İNSANCA YAŞAM İÇİN DİRENİYORLAR

İlk olarak söz alan İstanbul BİRTEK-SEN sözcüsü Çağdaş Çavuşoğlu Özak'ta 58 gündür süren direnişi hatırlattı. Çavuşoğlu, "İşçiler, devletin, bürokrasinin tüm baskısına rağmen Şanlıurfa'yı direniş alanına çevirdiler. İşçi sınıfı ve insanca bir yaşam için direniyorlar. Özak patronlarına ve tüm sermaye sahiplerine sesleneceğiz bugün. İstanbul'da direnişi ilmek ilmek öreceğiz. İşçiler seçtikleri sendikaya saygı duyulmasını istiyor. Kahrolsun sendika ağaları" dedi.

ÖZAK İŞÇİSİ: HER MAĞAZA ÖNÜNÜ EYLEM ALANINA ÇEVİRECEĞİZ

Daha sonra söz alan Özak işçilerinden Yıldız Bağcı da örgütlü mücadelenin önemine vurgu yaparak sözlerini şöyle sürdürdü:

"Kime karşı mücadele etmemiz gerektiğini çok iyi biliyoruz. Bu binanın her tuğlasında bizim emeğimiz var. Talebimiz insani haklarımız ve sendika seçme hakkımızın tanınması. Özak patronunun suçlarında sorumluluğu olan markalara da sesleniyoruz. Biz artık Şanlıurfa'da değil İstanbul'dayız ve her mağaza önünü eylem alanına çevireceğiz."

POLİTİK
GÜNDEMUMUTSUZLUĞU VE KARAMSARLIĞI
LENİN İLE GÖĞÜSLEYECEĞİZ!

Marks ve Engels'in öğretile-
rinin bilimsel karakterinin
kavranması, Marksizmin
tarih ve toplum bilimi olduğunun
tam anlamıyla bilince kavuşturulması
hiç kuşku yok ki Lenin'in, bu öğretiyi
"kitlelerin tarihsel girişkenliğine" tam
ve kesin olarak uyarlayıp önderleş-
tirmesi tutumuyla berraklaşmıştır.
Lenin, Marksist bilimin "var olan
çelişkileri bütün derinliğiyle ortaya
koyan" bakış açısı ve yöntemlerini
kullanarak "Marksizmin dogma değil
bir eylem kılavuzu" olduğunu "kitlele-
rin tarihsel girişkenliğinin" en örgütlü,
en bilinçli ve en ihtişamlı formunu
seferber edip Büyük Ekim Devrimini
gerçekleştirerek ispatlamıştır. O bu
yoldan devam ederek Marksist bilimi
yeni bir evreye taşımıştır. Ölümünün
100. yılında Lenin proletaryanın ve
devrimci sınıfların yenilgilerinden,
bilimi bir devrimci eylem kılavuzu ya-
parak zafer çıkarmayı başaran büyük
bir usta olarak devrimci mücadelede
yaşamaya devam ediyor.

Lenin, zamanın ruhunu anlama kılavuzudur. Zamanın ruhunu anlamak ise siyasal, iktisadi koşullara, dolayısıyla tüm toplumsal duruma hâkim olmak kitlelerin eğilimlerini incelemek, özel güçlerin durumunu tespit etmek, içinden geçilen sürecin tüm yanlarına hükmetmektir. Var olan çelişkileri bütün derinliğiyle ortaya koymak yerine ondan kaçmak, esas olanları gözden kaçırmak, ana halkayı yakalamaya odaklanmamak Lenin'in kılavuzluğunu kuşkusuz yadsımak anlamına gelecektir. Eğer böyle davranmış olsaydı Stalin yoldaşın sosyalizmi inşa etmesi ve Hitler faşizmini yenilgiye uğratması, Mao yoldaşın Çin Devrimini örgütlemesi ve başarması yine sosyalizmden geri dönüşe karşı Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni geliştirmesi olanaklı olmayacaktı. Gelişmelerin, değişimlerin, ilerleme ve gerilemelerin, duraklama ve hareketin seyrini, var olan durumun sınıfsal niteliği ve bilimin uygulanabilirliğini keşfetmek ve hiç kuşkusuz Marksizmin önce Leninizme, ardından da Maoizm evresine kavuşması olanaksız olacaktı. Lenin sadece Büyük Ekim Devrimini örgütleyerek ve önderlik ederek yeni bir dünyanın kapısını aralamadı, o

Marksizmi bir dogmaya dönüştüren, Marksizmin içinden çıkıp Marksizme düşmanlaşan akımların burjuva niteliğini ortaya koyarak yenilgiye uğratıp bilimin gelişmesinin yolunu da açtı.

Bu bugün, "Marksizm" ya da "Marksizm-Leninizm" hatta "Marksizm-Leninizm-Maoizm" adına söylenen sözlerin yalanı gizlemeyi amaçladığını, işçi sınıfını ve devrimci sınıfları aldatmak peşinde koşulduğunu, devrimin sorunlarının karartıldığını, devrimin ilkelerini iğdiş eden lafazanlıklarla söz konusu sözlerin aslında kullanışlı paçavralar olduğunu ortaya çıkarmak, bunların gerçek özünü açıklığa kavuşturmak görevini kavramak anlamına gelmektedir. Lenin yoldaş "devrim ve komünizm" süslemeleriyle legalizmi, ekonomizmi, anayasalcılığı kutsayan ve devrimci sınıfların bağımsız eylemini köstekleyen ve halka sistem içiliği öğütleyenlere karşı bilimsel uyanıklıktır. Bugünün her türden reformist ve revizyonistin ağa babası için Lenin şunları söylüyordu: "saat başı Marx'ı anmaktan hoşlanan, ondan sadece geçmiş üzerindeki yargıları alan ama geleceğe hazırlamak için ders çıkarmaya çalışmayan bizim bugünkü sözde marksistlerimiz için özünde anlaşılmaz, hatta yabancı bir şeydir." Bugün aynı şeyi Lenin'i anmaktan hoşlanan sözde Marksist-Leninist veya Marksist-Leninist-Maoistler için söylemek gerekir.

Lenin, kapitalizmin tarihsel olarak serbest rekabetçi yapıdan tekelleri ya-
pıya geçerek kaçınılmaz bir gericiliğe mahkûm olduğunu açıklamış, ekonomik ve politik olarak emperyalizmin teorik temellerini ortaya koymuş ve tüm çağın tarihsel yapısına ışık tutmuştur. Lenin, emperyalizm çağının ürettiği tüm çelişkileri kavramamızı, çağın sosyal ve ulusal temelde ortaya çıkan tüm devrim sorunlarının proleter devrimlerle bağlı olduğunu izahını yapmıştır. Lenin tekelci mali sermayenin tarihsel yapısını şöyle ifade etmektedir: "Emperyalizm her yere özgürlük değil, hegemonya eğilimi götüren mali sermayenin ve tekelin çağıdır. Bu eğilimin sonucu ise, politik rejim ne olursa olsun tüm çizgi boyunca gericiliktir, mevcut çelişkilerin bu alanlarda da aşırı ölçüde şiddetlenmesidir. Özellikle ulusal baskı ve ilhak

eğilimleri de, yani ulusal bağımsızlığın ihlali de özellikle yoğunlaşmaktadır." Emperyalizmin gericiliği, asalak yapısı kuşkusuz kendinde duran bir özellik değildir. O bu özelliğini, hegemonya kurduğu, hâkim olduğu pazarlara yaymaktadır, sosyal tabanı olan yarı feodal ilişkilere, komprador-bürokrat burjuvaziye dayanarak tüm gerici çizgisini bu sosyal kesime empoze etmektedir. Yarı sömürgelerdeki egemen sınıflarla kurduğu ekonomik ve siyasi ilişki geniş halk yığınlarını kapsayan bir şekilde bu ülkelerin ve milliyetlerin emperyalist burjuvazi tarafından siyasi köleleştirilmesini ve kültürel kişiliğinin silinmesini içerir. Halk yığınları, tepeden tırnağa gericilikle bu şekilde kuşatılmaktadır. Emperyalizmin bütün çizgisindeki gerici niteliği, ekonomik ve siyasi bağımlılık üretme özelliğini, bağımsızlığı sürekli boğan yoğun sermaye ihracını kavrayamamak ona uşak rejimlerdeki aynı emperyalist gericilikten kaynaklanan gericilik hakkında da kavrayış problemlerine yol açacaktır. Demokrasi ve bağımsızlık sorunundaki tavırların emperyalizme karşıtlık düzeyi ile ilgili olduğunu ihmal edemeyiz. Bu tavır emperyalizme karşı tavra uygun bir siyasal nitelik kazanır ve bu, çağımızın temel bir yasasıdır. Tüm burjuva hareketlerin demokratik niteliği emperyalizmin ve onların uşaklarının niteliğini kavramalarıyla ve bu niteliklere alınan tutumla anlam kazanır. Bunun dışındaki tüm anti emperyalist söylem ve yaklaşımlar bütünlükten kopuk, tutarlılıktan yoksun ve hiç kuşkusuz sosyal şovenizmle malul bir öze, öze ait niteliğe işaret edecektir.

Bugün kendi gerici egemen sınıflarının devletine düşmanlığı halka düşmanlık kabul eden, Kürt ulusunun temel hak ve özgürlüklerini ve ulusal özgürlük mücadelesini, Filistin Ulusunun Siyonizme karşı savaşımını, ezilen ulusların bağımsızlık eğilimini her seferinde ve durmaksızın emperyalizm bağlamına oturtan yaklaşımlar hiç kuşkusuz Lenin yoldaşın teorilerine, dolayısıyla Marksizm-Leninizme, uluslararası komünist hareketin çizgisine düşmanlık içermektedir. Lenin "emperyalizme karşı mücadelenin, bu mücadele oportünizme karşı mücadeleyle kopmaz biçimde bağlanmadıkça boş bir sözden

ibaret kalacağını bir türlü anlamak istemeyenler, en tehlikeli kimselerdir" tespiti, burjuva çizgiye karşı mücadelelenin önemini ifade etmesi açısından hayati önemdedir. Komünist kisveli sosyal şovenizmle, devrimci kisveli reformizmle ve sistem içilikle mücadeleyi, sınıf mücadelesinin dışına atarak emperyalizm ve faşizme karşı devrimci sınıfların güçlü birlikteliğini yaratmak olanaksızdır. Bu görevin yerine getirilmediği noktada tüm kapılar sınıf iş birliği tutuma açılacaktır.

Lenin, tüm sorunlara sınıf mücadelesi perspektifinden bakma ve tüm benliğiyle devrimi örgütleme iradesidir. Lenin, tarihin akışına kitlelerin mücadelesiyle iradi müdahalenin, programa kavuşmuş halk eylemini en zor şartlarda dahi devrimci şiar ve politikalarla hayata geçirmenin olanaklı olduğunun en ileri düzeydeki ispatı ve temsilidir. Lenin partiyi ve kitleleri devrime, sınıf savaşımının en ileri düzeyine hazırlamanın en güçlü kuramcılarındandır. Aynı yolda çıtayı daha yükseğe taşıyan Mao'nun en güçlü esin kaynağıdır. O Marks'ın "Eğer savaşıma ancak son derecede elverişli şartlarla girilmesi gerekseydi, tarihi yapmak elbette çok kolay olurdu" söyleminde içerili olan devrimci iradenin zorunluluğunu kavramış ve buna uygun hareket etmiştir. Proletaryanın sınıf savaşımı içinde ustalaşması için Lenin bir eylem ve teori kılavuzudur. Onun eylem ve kuramını ihmal edenler, küçümseyenler, geçersiz görenler için devrim dünyası karanlıktır, umutsuzluk güçlüdür, karamsarlık kaçınılmazdır. Onun eylem ve teorisiyle hareket edenler için dünya devrimi halkın iradesiyle aşılabılır bir yükseltidir ve bu yükselti kaçınılmaz olarak açılacaktır.

Lenin yoldaş, ölümünün 100. yılında tüm güncelliğiyle, ihtişamlıyla yolumuza ışık olmaya devam ediyor. Onu kavramak sosyal şovenizmle ve her türden revizyonizme meydan okumaktır, oportünizme karşı tek tutarlı devrimci çizgide ısrardır. Büyük ustamız Lenin, dünü ve bugünü kavramak, geleceği halkın kurtuluşunu örgütlemek için rehberimizdir.

DİKİŞ TUTTURULAMAYAN EKONOMİDE SEFALET OLAĞANDIR

açığın finansmanı için aciliyet gerektiriyor. Bu nedenle dolara müdahale için, rezerv yetersiz olduğundan faiz artırımını tercih ediyorlar. Yüksek faizin de sonuç almakta başarılı bir seyir izlediği söylenemez. Kuş-

mali sermaye Orta Doğu'da giderek artan savaş gerilimi nedeniyle zaten frene basmış durumda. Ancak diyelim ki sıcak para akışı gerçekleşti bu da bağımlılık ilişkilerinin pekişmesinden başka bir sonuç üretmeyecektir. Bu, içimize doğan sezilerle ortaya koyduğumuz bir iddia değil, son açıklanan 12. Kalkınma Planının üretim programının içeriği bu tespitin ispatı niteliğindedir.

Her bir yeni yılı daha borçlu ve daha da bağımlı karşılayan halk açlık ve sefaletle yaşam mücadelesi verirken BDDK'nin yayınladığı haftalık verilere göre bankaların kredi hacmi bir haftada 88 milyar TL yükselme gösterdi ve 2024'ün ilk haftasındaki raporlarda 9 milyar liralık bir artış yaşandı. Bankaların bireysel kredi ve kredi kartı alacakları ise Türkiye Bankalar Birliği verileriyle son 18 yılın zirvesinde. Nakit para olmaksızın tüm ödemelerin kartlar aracılığıyla gerçekleşmesini sağlayan Bankalararası Kart Merkezi'nin verileriyle kredi, banka ve ön ödemeli kartlarla yapılan ödemelerin aylık yüzde 22 ortalama artışla kapandığı görülüyor. Yani boynuna geçirilmiş borç zincirinde emeğine biçilen sefalet ücretiyle eline nakit para değmeyen, ekmeğini bile kredi kartıyla alan işçilerden hiçbir utanç duymadan TL yatırımı bekleniyor. Yetmiyor MB'nin yıl sonu hedefi olan yüzde 36 enflasyon oranına bu kart kullanım oranlarıyla erişilebileceği ileri sürülüyor. Talebini kıs, beklentini düşür, şükret üçgeninde aldığı ücret günden güne eriyen emekli ve işçiler için verilen zamlar da bu hoyratlıktan nasipleniyor. Çünkü yüzde 100 zam ile verildiği söylenen 17 bin 2 lira asgari ücret 2023 ara zamsız 8.300 lira ücretin enflasyona oranla yüzde 15 altında kalıyor ki ilerleyen günlerde işçi ve emekçiler için bu ücretin buhar olup uçağı, açlık sınırının altına ineceği bugünden açıktır. Ve yerel seçimlerden sonra vaat zorunluluğunun olmadığı uzun bir sürece girileceğine göre asgari ücrete de ek bir zam gelmeyeceği şimdiden öngörülüyor.

Yana dönse sıcak para arayışında olanlar halkın kemer sıkmasıyla ihya olacak değil elbette. Bütçe açığını borçlanarak çevirmek için kitlelerin oyalanması gerekli. Örneğin 2023 bütçesinde 659 milyar açık öngörülüyordu 2024 bütçesinde

ise 2 trilyon 652 milyar açık öngörülüyor. Tamı tamına dört katı bir bütçe açığı. Bu yıl içerisinde bulunması gereken borç ise 3,6 trilyon ve bu bütçenin içerisinde 1 trilyon 250 milyarlık faiz ödemesi var. Bu da halktan toplanan her 100 liralık verginin 16 lirası faize ödenecek demektir. Bu borçlar içerisinde halkın cebinden para çıkmayacağı garantisi verilerek inşa edilen şehir hastaneleri ve otoyollar için yıl sonuna kadar ödemesi gereken 162 milyar 400 milyon lira yok. Örneğin açığı ön görülen 2024 bütçesinde yerel yönetimleri güçlendirme diye bir kalem var ve geçtiğimiz yıla oranla yüzde 125 artırılarak 900 milyar liralık bir para ayrıldı. Yani bu da seçim propagandaları için kullanılacak demektir. Bütçe programı içerisinde program dışı giderler olarak belirtilen bir kalem daha var ki 11 trilyon liralık bütçenin 1 trilyonunu içeriyor ve nereye harcanacağı bilinmiyor ama en iyi ihtimalle 2 trilyon açıktan bahsediliyor! Sahtekârlığın böylesi!

Üretim bandına soktukları her üründen şoven ve gerici politika üreten devletin otomotiv ve savunma sanayiinden sonra şimdi de ilaç endüstrisinden 1,4 trilyon dolarlık üretim hedeflediği belirtildi ve bununla da yerli üretim amaçlı cari açığın hızla azalacağı söyleniyor. Kökten mi, seyyanen mi, nasıl zam vereceklerine karar veremeyip en sonunda 10 bin lirayı layık gördükleri emeklilerin piyasada reçeteli ilaç bulamadığından, fahiş fiyatlara muadil ilaç dayatıldığından bahsedilmiyor. Sanayi ürünlerinin dış satımında sağlanacak artış ile kapana-bilir olan dış ticaret açığının kaçınılmaz olarak yüksek enflasyon, eksi rezerv koşullarında gerçekleştiremeyeceği ve tekrarlanan dış borç bulma mücadelelerini izlemeye devam edeceğimiz anlaşılmaktadır. Kriz için kuşanacakları her keskin kılıca hazırlıklı olmak gereklidir. Nitekim parlatılarak ekranlara çıkarılan Şimşek ve Gaye Erkan şimdiden tefe konmaya hazırlanıyorlar. Gaye Erkan hakkındaki ifşalar hükümet içindeki yeni oyunların bir ön izlemesi gibi... Faşizm bir kez daha kendi oyuncuları kurban ederek kitlelerin öfkelerini sönmülmeyi ummakta. Ne var ki bu oyuncuların "dış desteğin" ipi olduğunu hatırlatacaklar da pusuda bekliyor olmalıdır.

2023 yılını kapatırken Erdoğan, halka "milletimizin her bir ferdiyi Orta Vadeli Programa destek olmaya davet ediyorum" diyerek seslendi. Bu davete icabet etmesi beklenenler yılı kapatırken net kârlarını yüzde 422 artıran şirketler değil yoksul halkın kendisiydi. Yeni yıla girdiğimizde ise "Orta Vadeli Programın" sözcülüğüne soyunan Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek ve MB Başkanı Hafize Gaye Erkan da yaptıkları açıklamalarla mali sermayeyle uyum içinde ve elbette onların tam desteğiyle reel ekonomiyi büyütmeyi hedeflediklerini belirterek döviz akışı sonrası kurları dizginleyip TL'ye, kaybettiği değeri geri kazandıracaklarını vadettiler. Bu açıklamalarda dar gelirli halkın asla mağdur olmayacağı, işsizliğin artmayacağı ya da sosyal yardım desteğiyle enflasyonla mücadele taahhüdünde bulunmuyorlar. "Kimse-den para istemedik, Türkiye'nin paraya ihtiyacı yok" diyerek burunlarından kıl da aldırıyorlar. Ancak biz gerçeği, aldıkları her pozisyonda her türlü bedel ödeyen halkı giderek uçuruma yuvarladıklarını gerek rakamlarla gerekse de birbirini üreten krizler içerisinde görüyoruz.

Yerel seçimler yaklaşırken hatırlatmak gerekir ki genel seçim öncesi doları 20 liranın altında tutma çabasıyla MB rezervinden yaklaşık 30 milyar dolar ve Dünya Altın Konseyi verileriyle 90 ton altın harcandı. Kavcıoğlu'nun dönemine denk gelen bu süreçte döviz kurlarındaki artışa müdahalede kullandıkları para miktarı ise 177 milyar doları buldu. Yetmedi, Körfez ülkelerinden olduğu tahmin edilen TCMB depo hesaplarıyla rezervlere 13,7 milyar dolar aktarma yapıldı. Şu an MB'nin bir yıl için 245 milyar dolarlık para ihtiyacı var. Bunun bir kısmı döviz borcu bir kısmı da cari

kusuz döviz fiyatları baskılanabilmekte; fakat gene de TL'deki değer kaybı can yakacak düzeyde. Doluya koyuyorlar almıyor, boşa koyuyorlar dolmuyor. Tüm emperyalist fon kuruluşları da ellerini ovuşturarak yüzde 42'lere çıkan faizin 45'i görmesini hedefleyerek TC'nin şu an büyük atılım gerçekleştirdiğini savunuyor. Rezervler boşken atılım nasıl mümkün soru işareti. Örneğin Orta Vadeli Plan için ülkeye 150 milyar dolar gelmesi hedeflendi; ama şimdiye kadar bu yönde hiçbir gelişme olmadı. TC yılın ilk ayını yine emperyalist fon kuruluşlarının gaziyla kapattı.

Enflasyonun düşürülmesi vaadi ve sıcak para için cazip hale getirilen faiz artırımıyla halkın mevduatını TL'ye tutması istenmektedir. Ancak uzun bir süredir sağlanan kolaylık sonucunda kredi borçlarıyla tüketimin özendirildiği ülkede faizlerin artırılması normalde tüketimi zayıflatır ve bu da ekonomiyi daraltır. Daralan ekonomi beraberinde işsizliği yükseltir. Ekonomi yönetimi bu yöndeki eğilimi baskılamak uğruna piyasaya para sunmaya devam ediyor. Enflasyonla mücadele edildiği algısına rağmen gerçekte bu yönde bir ilerleme olmadığı her geçen gün anlaşıyor. Ekonomik daralma zorunluluğu ertelenmeye devam ediyor. Ekonomik büyümenin seçim kazandıran şaşaa-sına oynamaya, bu yolla halka bedel ödetmeye devam ediyorlar.

Genel seçimlerden önceki büyüme verilerinde de gördük ki sanayi üretimi yüzde 3, tüketime dayalı büyüme yüzde 18 olarak açıklandı. Peki böyle bir tabloda TL'nin değer kazanacağı öngörülebilir mi? Bu mümkün değildir. Birakın TL'ye yatırımı, tüketime dayalı büyüme de sanayi üretimiyle beraber gerileyecektir. Yüksek faiz vererek çekmeye çalıştıkları

LAHEY'DE YARGILANAN SOYKIRIM VE İSRAİL'İN KABARAN FATURASI

Siyonist İsrail tüm saldırganlığıyla Gazze'yi yerle bir etmeye devam ediyor. Tüm dünyanın gözü önünde devam eden bu saldırılara karşı devletlerin ağır basan tutumu bir ölçüde destek ve çoğunlukla da sessizce geçiştirme tutumudur. Uluslararası alanda birçok ülke İsrail'i kınayıp açıklamalar yapsa da hiçbir ülke savaşın aktif öznesi haline gelmek istemiyor. Birkaç örneği dışarıda tuttuğumuzda dünya sessizliğini korur durumda. Beklenmedik bir hamle geçtiğimiz ay Güney Afrika'nın Uluslararası Adalet Divanı'na başvurusuyla geldi. Elbette böyle bir adımın atılmış olması önemlidir ancak Divan'a hâkim olan devletlerin tavrı da bellidir. Divan'dan çıkacak kararın bağlayıcılığı da ayrı bir sorunu gündeme getirmektedir.

SOYKIRIM DAVASI VE İDDİANAME

Güney Afrika'nın İsrail'e karşı açtığı soykırım davası Uluslararası Adalet Divanı'nda, iki günlük duruşmayla 11 Ocak tarihinde görülmeye başlandı. İki gün süren ön duruşmaların ilk gününde Güney Afrika Gazze savaşında İsrail'i soykırım niteliği taşıyan eylemlerle suçlamasının sebebini açıkladı. Duruşmanın ikinci gününde de İsrail savunma yaptı.

İddianame içeriğinde suçlamanın sebebi olarak İsrail'in Filistin'e yönelik eylemlerin biçimi ve kapsamı vardı. Bahsedilen eylemlerin ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu eylemler "katliam", "soykırım", "insanlık suçu" olarak tanımlanıyordu.

Güney Afrika İsrail'in Filistin'e yönelik eylemleri sebebiyle soykırım suçlamasında bulunduğunu ifade ederken bu eylemlerin 7 Ekim olayıyla başlayıp devam eden sınırlılıkta olmadığını ayrıca vurguluyor. "56 yıllık baskıcı işgal, Gazze blokajı, 75 yıllık apertheid" konu edilerek davanın eskiye, belli bir tarihsel döneme yayıldığını, sebebini sınırlı bir süreçle ilgili olmadığını da gösterdi. İddianamenin temelini oluşturan maddede soykırımdı. İddianamenin girişinde "Yapılanların bir 'milli, ırksal, etnik' grubun kayda değer bir kısmının yok edilmesini amaçladığı" ve bu anlamda soykırım niteliği taşıdığı vurgulandı. İddianamede "Yüksek mevkili İsrailli devlet adamlarının açıklamaları açık bir soykırım niyeti göstermektedir.

İsrail ordusunun eylemleri de bu niyetin açıkça tezahürüdür." denmektedir. Mahkemeden soykırım suçlamasının çıkması gerektiğinden bahsedilirken BM uzmanlarının dahi "soykırım tehlikesi"nden bahsettiği aktarılmaktadır. Uluslararası hukuka göre yaşananlar elbette soykırım niteliğindedir. Soykırım, "Sistematik ve planlı olabilen ve bir topluluğu yok etme kastı ile hareket edilen bir şiddet eylemi" olarak tanımlanmaktadır. Halkın yerleşim alanlarının, sığındığı okulların ve hastanelerin bombalanması, nüfusun dar bir alana itilmesi, insani yardımların engellenip kıtlık ve salgının çıkmasına yol açılması, çocukları ve kadınları kasten hedef alma gibi çoğaltılabilecek örneklerin hepsi yukarıda bahsettiğimiz tanımın kapsamındadır.

İddianamede İsrail'in, sıklıkla ve açık biçimde ihlal ettiği Cenevre Sözleşmesi'nden kaynaklanan sorumluluklarını da yerine getirmediği vurgulandı. Güney Afrika'nın sözleşmede yer alan soykırım suçunu engelleme bilinciyle bu davayı açtığı belirtilerek Soykırım Sözleşmesi'nin 9. maddesine gönderme yapıldı: "Sözleşmenin yorumlanması, uygulanması veya yerine getirilmesi hakkında, sözleşmeye taraf devletler arasında çıkan uyuşmazlıklar uyuşmazlığın taraflarından birinin talebi üzerine Uluslararası Adalet Divanı önüne getirilir." İsrail'in bu maddeye itirazda bulunmadığını ekleyelim.

İddianamede davanın çok uzun süreye yayılabileceği endişesinden kaynaklı süreci hızlandırma talebinde bulunuldu. Gambiya'nın 2019 yılında başvuru yaptığını ve halen net bir duruşma yapılmadığını hatırlatırsak bu davanın da geleceği şüphelidir.

KATLİAMA UĞRAYAN KATLİAMLA YARGILANIYOR

Uluslararası Adalet Divanı BM'nin, devletler arasındaki ihtilaflarda hüküm veren en üst düzey mahkemesi olarak 1945 yılında kuruldu. Divan, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Avrupa'da altı milyon Yahudi'nin Naziler tarafından katledilmesi üzerine böyle bir olayın tekrar yaşanmaması amacıyla kabul edildi. Soykırıma uğrayan Yahudilerin şimdi soykırım suçundan yargılanıyor olması katliama uğrayanın şimdi kat-

liam suçundan yargılandığı anlamına gelmektedir. Soykırımcılıkla suçlanmak, dahası tanımlanmak istemeyen İsrail devleti savunmasında Hamas'ı soykırım yapmakla suçlamaktadır. Öyle ki 25 bini aşkın insanın öldürülmesi soykırım değil, Hamas'ın yaptıkları soykırımdır onlara göre.

Yargılama sürecinde soykırım suçlamasının kanıtlara dayanacağı, dayanmak zorunda olduğu çok açık. Güney Afrika İsrail'in tüm engellemelerine rağmen soykırım suçunun kanıtlı olduğunu ifade etti. Divan'dan nasıl bir karar çıkacağı ise tartışma konusu.

Mahkemenin niteliğine ve geçmişte çıkan kararlara göz atmadan mahkeme sonucundan soykırım suçu çıkarsa bunun ne gibi etkileri olabileceğini kestirmek mümkün değildir. Daha önceki yargılamalar bu bakımdan pek sonuç verici olmadı. Bunda da benzer bir sonuçla karşılaşmak şaşırtıcı olmayacaktır.

Örneğin Srebrenitza Katliamı davasında Divan, Bosna'nın yaptığı başvuruda Sırbistan ya da Eski Yugoslavya'nın Srebrenitza'da doğrudan soykırım yaptığı iddiasını reddetti. Yani neyin soykırım olup olmadığına Divan karar verecek. Divan'da bulunan üyelerin devletlerinin iradesini yansıttıkları gerçeğini unutmamak gerek. Sonuçta BM mahkemesi olarak kurulan Divan'ın kimin çıkarlarını temsil edeceğini tahmin etmek zor değildir. Divan'dan çıkan karar bağlayıcı olsa bile herhangi bir yaptırımı da bulunmamaktadır. ABD'nin İran'a yaptırımlarının kalkması yönünde bir karar çıkmasına rağmen böyle bir şey gerçekleşmemiştir. Örneğin Rusya, Divan kararlarını tanımayıp savaşa devam etmektedir. İsrail için de benzer bir sürecin yaşanacağı söylenebilir. Netanyahu da şu sözlerle herhangi bir karara uymayacaklarını ifade etmiştir: "Kimse bizi durduramayacak ne Lahey ne Şer Ekseni ne de başka hiç kimse. Hamas'ı ortadan kaldırırsak, Gazze'nin bir daha ülkemiz için tehdit oluşturmayacağından emin olana kadar bu savaş sürdürülecektir"

Divan'da kararın ne zaman bağlanacağı tahmin edilemezken tam tersine İsrail'in Gazze'ye saldırılarını sürdüreceği bugünden nettir. Burada devletlerin takındığı tavırlar ikiyüzlü olmakla be-

raber İsrail'le ilişkileri koparmamayı da içerir. Lahey'de yargılama Güney Afrika sayesinde başlamış olsa da Türkiye gibi İsrail'e hizmette kusur etmeyen bir devlet de hemen buradan kendine pay çıkarmaya çalışmıştır. Başvurunun ardından Erdoğan şöyle bir açıklamada bulundu: "Bizim vermiş olduğumuz bütün belgeler ciddi manada Lahey'de iş görüyor. Bu belgeleri artırarak vermeye devam edeceğiz ve inanıyorum ki şu anda bizim o teslim ettiğimiz belgelerle İsrail orada mahkûm olacaktır." O sırada Türkiye'nin bahsettiği belgeler Türkiye'den İsrail'e giden malzemelelerin dokümanları olabilir ancak. 7 Ekim hamlesinin ardından İsrail'e kükreyen Erdoğan, bakanlıkların "Günde 8 gemi gidiyor" açıklamalarına rağmen halen ikiyüzlüce davranmaktadır Filistin savunusu imajıyla İsrail'e giden gemilerin rotasını tayin etmeye devam etmektedir. Lahey kararlarının önemine vurgu yaparken Erdoğan Lahey kararlarının Türkiye için bağlayıcı olmadığına değinmekten de imtina ediyor! Beklenti ile kurulu ilişki bu kadar ters! Yani Divan'a Türkiye tabi değildir.

Gerçekler ortaya koymuştur ki her devlet varlığını sürdürebilmek, daha fazla zenginleşmek adına hareket etmiştir. Bir yanda mazlum Filistin halkını destekleyenler ve bir yandan da katliamcı İsrail'i destekleyen devletler yer almaktadır. Türkiye'nin pratik adımları İsrail'le ilişkilerinin kesilemeyeceğini göstermektedir. Dolayısıyla söylenen hiçbir sözün karşılığı yoktur ve bunlar kanıtlıdır.

Özetle iddianamede askeri saldırıların durdurulması, Filistin halkının korunması; insani yardımın engellenmesi ve zorla tahliye gibi politikalardan vazgeçilmesi istenmektedir. Önümüzdeki günlerde davanın sonuçlanması durumunda neyle karşılaşacağımızı göreceğiz. Merakla bekleyenlere şunu söylememiz gerek: Çıkacak karar her ne olursa olsun İsrail gibi bir devlet sadece bu kararla saldırıları durdurmayacaktır. Aylar geçen süreçte çokça toplantı yapılmış, katliama sessiz kalamayan devletler uyarılarda bulunmuştur, bizzat BM Başkanı İsrail'i kınamıştır. Sonuçta 7 Ekim'den beri katliam yaşanmaktadır ve İsrail tüm dünyanın gözü önünde soykırıma devam etmektedir.

BATIYORUZ AMA UZAYDAYIZ!

Seçim sürecindeki manipülasyonların bir yenisi ile egemenler gene halkı aldatmanın peşinde. Bu kez oyuna uzaya ilk Türk “astronot” şamatası katıldı. Axiom Mission 3 ekibine 55 milyon dolarlık ödemeye katılan Alper Gezeravcı Gülen Cemaati kumpasıyla ordudan atılmış, açtığı dava ile yeniden orduya alınmış bir asker. F-16 pilotu olması nedeniyle astronot olmaya da ehliyetli olan Gezeravcı “uzay turizmi” misyonu ile geliştirilmiş bir uzay aracına binerek uzaya giden ilk “Türk astronot” oldu. Bu yolla AKP “uzaya da ilk adımı atan” iktidar olduğu imajını yarattı.

Seçimler sürecinin yoğun manipülasyonla yüklü olduğunu herkes bilir, kabul eder. Öyle ki bu hiç yadırganan bir olay değildir. Seçimler neredeyse “en iyi yalan söyleyenin, manipüle edenin” seçildiği bir süreç olarak yaşanıyor. Uzaya giden ilk Türk imajı da seçimi kazanmak için her oyunu oynamaya hazır olan taraflardan birinin şimdiki imajı. Bilimle, ilerlemeyle, halkın çıkarlarını gerçekleştirmekle ilişkisi olmayan AKP şimdi “deneyler yapmak” üzere “uzaya ilk Türk astronotu gönderen” olarak övülmeyi ve takdir görmeyi bekliyor. Uzaya gidecek ilk Türk olmanın hiçbir öneminin olmadığını, burada dikkate değer şeyin uzaya “turizm” amaçlı gidilebilmesi olduğunu ihmal ederek, konu etmeyerek başka bir açıdan bakılacak olduğunda utanılası bir durumla karşı karşıya olunduğu göz ardı edilerek “Türk’ün uzay misyonu”ndan söz ediyor bağımlı devlet yetkilileri. 55 milyon dolara mal olan bu yolculuğun uzaya turist götürme projesinin bir parçası olduğu gerçeği sözü edilen “bilimsel deneyleri” önemsiz kıldığı açık değil midir? Teknolojinin, tekniğin bu derecede gelişmiş olduğu koşullarda, uzaya turistik amaçlı turların gerçekleştirilebildiği bir zamanda bir Türkiye vatandaşının devletin organize ettiği bir “yolcu bileti” ile uzaya gitmesi her şeyden geri kalmışlığın bir göstergesidir. Söz konusu deneylerin bütünü ya da kendi başına önemsiz olduğu elbette söylenemez. Deneyler uzay koşullarında canlı yaşamının sürdürülmesinin koşullarını ve aynı zamanda canlı yaşamın-

daki etkilerin işleyişini, kapsamını açığa çıkarmayı amaçladığı öne sürülüyor. Bunların bilimsel bilgiler bakımından detay bilgi olması bunların önemsiz olduğunu göstermez. Önemsizlik bu bilgilerin açığa çıkarılması çabasında değil, bu bilgileri elde etme çabasının propaganda edilişindedir. Esas amaç bu deneyler değil, iktidar partisinin seçim propagandasıdır!

“İstikbal göklerde” sözünden hareket edersek, burada göklerde aranan seçim zaferidir, seçim propagandası ile kör gözler göklere çevrilmeye çalışılmıştır. Geri kalmış ülke koşullarında istikbalin göklerde aranması boşa kürek çekmenin bir biçimidir. İstikbal öncelikle üretim gücünde olmalıdır, başarabildikleriyle başarabileceklerin arasına “göğü” koymak açıktır ki plansızlıktır.

Bu geri kalmışlık da devletin, yönetenlerin başarısızlıklarının ya da aslında kim için ve ne için var olduklarının bir göstergesidir. Neden uzay teknolojisine sahip değil de bu ülke, vatandaşını bir turist yolculuğu ile, Space X adlı bir özel şirkete ait Dragon kapsülüyle uzaya göndermekle gurur duyuyor? Elbette Alper Gezeravcı için ve bir ölçüde onun da içinde olduğu ekibin yapacağı deneylerden yararlanacak olanlar için bu “turistik” yolculuğun ciddi bir anlamı vardır. Ayda adım atan ilk astronot Neil Armstrong’un dediğinin tersine bu yolculuk insanlık için pek önemsiz ama Alper Gezeravcı için büyük bir yolculuktur. Dönüşünün de şaşıla olacağı ama yarın unutulacağı, ülke olarak üzerine bir daha pek de konuşulmayacağı belli olan bu yolculuğun aslında geri kalmış ülke gerçekliğinin bir yansıması olduğu apaçık ortadadır. Boy aynasında kendini dev gibi gösterme kaygısında olanların karşından, yani aynadan bakıldığında aslında bir hilkat garibesi oldukları ortadadır. Bunun için gerçeğe bakmak yeterli. Uzaya, organize ediliş amacı esas olarak turizm olduğu belli bir projenin parçası olan yolculukla gidebilen bu ülkenin gerçekliği nedir? Bu ülkede teknoloji ne düzeydedir, öğretim kurumlarında bilim ne derecede öğretilmektedir, bilimsel deneyler için

her türden şart ne durumdadır diye sorular sorsak esas gerçeklik hemen açığa çıkar. Ne var ki bu sorularla aracak gerçeklikten çok daha geri bir gerçeklik söz konusudur. Tarikatların, dini cemaatlerin arpalığına dönüştüğü bizzat bakan tarafından kabul edilmiş öğretim alanı ülkeyi tanımlamak bakımından önemli bir veri sunmaktadır; ama bundan çok daha öte bir gerilik söz konusudur. Dün “laik” devlet vizyonu ile gizlenen ilişkiler bugün pek cesur bir biçimde açıklanabilmekte ve meydan okurcasına bu ilişkilerin aynen korunacağı ilan edilebilmekte...

Nasıl bir ülkede yaşadığımıza öğretim alanı dışında, başka açılardan bir bakalım. Tesadüfün böylesi! Ülkede seçimler var ve iktidar partisinin/ittifakının, uzun yıllara yayılmış yönetiminde akla gelen bir başarısı yok. Buna rağmen güçlü devlet imajına sıkıca sarılmış bir şoven jargon ve ikiyüzlülükte sınır tanımayan ABD, İngiltere hattına tam bağımlı bir dış politika var.

Şoven ve bağımlı iktidarın ekonomi alanındaki serüveni bir süredir hemen herkesin ironik bulduğu bir yol izliyor. Damat Albayrak’la başlayıp Bakan Nebati ile devam eden “milli ve yerli ekonomi” döneminde izlenen ekonomi politikalarının sonuç olarak enflasyon canavarını beslemesi, düşük faiz politikasının yüksek enflasyon üretmesi bir sorun olarak kabul edilip milli ve yerli olmayan ekonomi modeline geçildiği halde değişen bir şey olmadı. Amacın enflasyonu düşürmekten çok dış borç bulmak veya borçlanmak için kredi derecelendirme notunu yükseltmek olduğu anlaşıldı. Dış borç bulunamadı fakat kredi derecelendirme notu Moody’s tarafından yükseltildi: B3 olarak teyit edilen not “durağan”dan “pozitif”e yükseltildi. Böylece AKP iktidarlarının ilk döneminde sağlanan dış desteğin yeniden elde edilebileceğine dair beklenti de zayıflamış oldu. Kuşkusuz bu durumu dış yatırımcıya güven vermeyen TC siyaseti ile açıklamak çok eksik olur. Bunda dünya ekonomisinin de belirsizlik içermesi etkindir. ABD’de borç krizi ek bütçe kanunlarıyla geçiştirilmeye

devam ediyor. 1 Mart tarihine kadar bir ek bütçe daha oylandı ve kabulle beraber devlet temerrüde düşmekten kurtarıldı. Henüz onaylanmış bir 2024 bütçesi yokken ABD’nin ek bütçeyle “idare” edilmesi risklerin büyümesine işaret ediyor. Dolayısıyla enflasyon hedefine ulaşamayacağı bir gerçek. Yeni politikalarla birlikte enflasyon azalmadı, hatta arttı. Ücretlere yapılan enflasyon altı zamlara rağmen enflasyon azalmadı, faiz artırıldığı halde bu yükseliş ekonomideki batağın büyüdüğünü gösterir.

Ekonominin bu durumu içine girilen seçim sürecini de belirleyecek niteliktedir. Geniş bir kesimde ekonominin düzeleceğine dair bir beklenti yok. Aksine daha kötüsüne hazırlanmak gerektiği fikri daha baskın durumda. AKP uzun bir süredir ancak MHP desteği ile iktidarını koruyabilmekteydi. Son seçimde görüldü ki bundan daha fazlasına gereksinim var. Yeniden Refah Partisi ve Hüda-Par ile kurulan ilişki bu gereksinimin ölçeğini anlamak bakımından dikkat çekiciydi. Bugün, yerel seçimlerde Yeniden Refah Partisi’nin gücünden daha fazlasını isteme cüretinde bulunması AKP’nin müşkül durumunun bir başka göstergesidir. Benzer bir cüretin bir süre önce MHP tarafından da sergilendiğini ve “hak ettiğini” aldığını biliyoruz. AKP bir taraftan ilişkisini bozmamak çabasında ama diğer taraftan muhtaçlık seviyesini düşürmek arayışında olsa da seçenekleri sınırlı. Herkese “hak ettiğini” vermek zorunda kalacağı anlaşılıyor. Bu “hak ediş” oyununu kısmen İyi Parti unsuru bozabilir. Ne var ki onun da kısa zamanda bu oyunda yol alabilmesi pek olası değil. İyi Parti’nin sergilediği “muhalefeti parçalama” siyasetinin bununla ilgisi açıktır. Bu oyunda ancak seçim sonrasında elini güçlendireceğini, MHP’nin “hak edişinden” nemalanabileceğini öngörebiliriz. Bir süredir Bahçeli’nin zamanının dolduğu, onun yerini İyi partinin güçlenmesine paralel yeni bir liderin alabileceği konuşulmakta... Kılıçdaroğlu’nun izlediği “solu sağla ile buluşturma” siyasetinin sözde terk edilmesi, CHP’nin öz evlatlarıyla sol tandanslı bir seçim atmosferine girmesi

de aynı sürecin bir başka parçası. Egemen sınıflar aslında bilindik bir oyunu yinelemekteler.

Meral Akşener'in "mertçe siyasi cinayetlerin yerini namertlik aldı, artık cinayetler torbacılara ihale ediliyor" çıkışı İyi Parti'nin niyetini ve gerçek karakterini gizlemediğini gösteren bir hamle aldı. Açıkta ki bu çıkış MHP'nin siyasette kapladığı alana talip olma çıkışıdır.

AKP tek adamla yönetilmenin "avantajları"na sarılmaya devam ediyor. Bu yönetim biçiminde istikrar ve güç güvencede kabul edilmekte. Bütün adayları cumhurbaşkanı açıklamakta. Böylece AKP adaylarına devletin tam desteği ilan edilmekte.

CHP'nin AKP'yi devirmek pahasına "düzenin sağıyla" iş birliğine girme tutumu, bu tutumun AKP'den kopanlarca ve özellikle İyi Parti tarafından onaylanması "büyük bir umut" doğurmuştu, fakat beklenen başarı elde edilemeyince bu tutumda bir gerileme başladı ve yeni yönetimiyle CHP yüzünü bugün "düzenin soluna" çevirmiş görünmekte. Yerel seçimler bakımından bu iş birliğinin zayıflayacağı düşüncesi geline aşamada büsbütün terk edildiği söylenebilir. CHP'nin AKP'ye seçim kaybettirme amacı elbette varlığını koruyor, fakat bunun stratejisinde yenileme söz konusu. Bu yenileme hiç kuşkusuz devlet merkezli siyaset tarzından, egemen sınıfları çıkarlarını koruma kaygısından, Kürt ulusal haklarına düşmanlıktan kopan bir yenileme değil. Aksine bunlar üzerinden "düzenin solu" imajı üzerine kurulu bir yenileme söz konusu...

Yerel seçim sürecinde düzen partilerinin tartışmaları ve izledikleri çizgi dünden hiç farklı değil ve olmayacak da.

Tüm bu gerici ve yozlaşmış düzen siyasetini yerel seçimler bağlamında da reddetmek; halkın örgütlenmesine, kendi çıkarları etrafında birleşmesine karşı yürütülen karşı devrimci seçim oyununa halkın çıkarlarını gerçekleştirmek bakımından eleştirel bir tutum almak devrimci mücadele için zorunludur. Devrim mücadelesine bağlı kalarak karşı devrimin seçim oyununa karşı halkı kendi çıkarları etrafında örgütlemek, halkı uyarma ve bilinçlendirme yolunda ilerlemek doğrultusunda tüm gücümüzle çalışalım. Düzen partileriyle tam karşıtlık içinde olmak bunun en önemli parçasıdır.

Devlet-çete ortaklığının kaos hikayesi: Ekvador

8 Ocak'ta Güney Amerika ülkesi Ekvador'un en büyük uyuşturucu çetelerinden biri olan Los Choneros çetesinin lideri Adolfo Macias, Guayaquil'deki hapishaneden kaçtı. Macias'ın hapishaneden kaçışının ardından ülkede adeta bir kaos yaşandı ve 7 hapishanede eş zamanlı ayaklanmalar gerçekleşti. Latin Amerika ülkeleri özellikle uyuşturucu ticaretinde öne çıkıyor. Ekvador birçok ülkenin uyuşturucu trafiğinin durakları arasında yer alıyor. Türkiye'nin de birçok kez Latin Amerika ülkeleriyle uyuşturucu trafiğinde adı geçti.

EKVADOR'DA AV MEVSİMİ

Çete liderinin hapishaneden kaçışının ardından devam eden olaylarda 50'den fazla tutuklu firar etti. 200 gardiyan rehin alındı. Bir grup silahlı çete üyesi TC Television adlı kanalın canlı yayını bastı ve aynı anda bir üniversiteyi basarak ülkede infiale yol açtı. Ekvador'un çeşitli kentlerinde düzenlenen bombalı saldırılar, yanan araçlar ve soygun haberlerinin ardından Devlet Başkanı Noboa, 10 Ocak'ta "Silahlı İç Çatışma Hali" ilan etti. Asker ve polise verilen "tam yetki"yle başlayan operasyonlarda çetelerle bağlantılı olduğu iddia edilen 2 bin 369 kişiyi gözaltına aldı. İçişleri Bakanlığının verilerine göre 26 bin 390 operasyonda 885 silah, 1069 kesici alet, 4 bin 639 el yapımı patlayıcı, 6,3 ton uyuşturucu ve 15 gemiye el konuldu. 20'den fazla çete üyesi ve halktan ise 8 kişi hayatını kaybetti. Çetelerle bağlantılı olduğu iddia edilen hâkim, savcı ve polis 29 kişi gözaltına alındı. Ekvador devletinin ve egemen sınıflarının ülkede yaşanan bu kaosta rolü büyüktür. Uyuşturucu trafiğinden

payını alan Ekvador egemen sınıfları, çetelerin devlet eliyle palazlanmasını sağlıyor. Ekvador Komünist Partisi- Kızıl Güneş bu ilişkiyi şöyle açıklıyor: "Suç yapılarının üst düzey unsurları polis şefleri ve ordunun üst düzey subayları tarafından yönetiliyor; devlet başkanları, başkan yardımcıları, meclis üyeleri, savcılar, büyük şirket sahipleri, finans şirketleri, bankalar; kamu ve özel liman işletmecileri aracılığıyla devlet aygıtıyla güçlü bağlara sahipler. Devlet aracılığıyla ticaret yapabilen, paralarını aklayabilen, kamu ve özel sektörde kurumsallaşabilen bürokratik burjuvazinin yeni bir türevi haline gelecek kadar kirlenmiş oldukları açıktır." Ülkede 2023 yılında bugüne dek görülmemiş bir düzeyde, 7 bin 878 cinayet işlendi ve bu cinayetlerden yalnızca 584'ünün faili tespit edilebildi. Ekvador'un uyuşturucu depolama, işleme ve dağıtımında önemli bir merkez oluşu ülkede faaliyet gösteren 20'den fazla suç çetesini güçlendirdi. Çetelerin Meksika ve Kolombiya'daki uyuşturucu kartelleriyle de bağlantısı bulunuyor. Ülke genelinde artan yoksulluk ve işsizlik, uyuşturucudan sağlanan paranın artması ve devletin doğrudan bu çetelerle iş birliği sonucu Güney Amerika'nın Pasifik kıyısında, dünyanın en büyük kokain üreticileri arasında yer alan Ekvador'da yaşanan şiddetin büyük bir kısmı, uyuşturucu çetelerinin limanların ve kaçakçılık yollarının kontrolü için birbirleriyle ve hükümetle anlaşmazlıklarından kaynaklanıyor.

EKVADOR'UN YAKIN ÇETE TARİHİ

Gazetecilerden ve akademisyenlerden oluşan InsightCrime isimli organizasyon, Ekvador'daki suç örgütlerinin parçalı bir şekilde faaliyet gösterdiğini ve yabancı

suç örgütlerinin taşeronları olarak hareket ettiğini açıklıyor. Ekvador'daki çeteleri Meksika uyuşturucu kartelleri ile Balkanlardaki çeteler ile ittifak halinde hareket ediyor. Farklı ülkelere çok sayıda suç örgütünün hâkimiyet mücadelesi, Ekvador'da şiddetin artmasına yol açtı. Şiddetin bu şekilde artması ani bir olay değil daha ziyade artan cezasızlık, uluslararası suç gruplarının etkisi, küresel kokain tüketimindeki değişimler ve kurumsal yolsuzluk gibi faktörleri içeren on yıllık bir sürecin sonucudur. Eş zamanlı olarak kokain talebinin Avrupa'ya doğru kayması limanları kontrol etmenin önemini artırdı ve Guayaquil kenti uyuşturucu kaçakçılığında önemli bir merkez haline geldi. Böylece Meksikalı karteller, Venezüellalı çeteler ve Arnavut mafyası gibi gruplar, Ekvador'un uyuşturucu ticaretinde daha büyük bir rol oynama fırsatını yakaladı.

ÇÜRÜMÜŞ SİSTEM HALK DÜŞMANDIR

Ekvador'da yaşanan çete-devlet savaşı, emperyalist sistemin bir ürünüdür. Dünyanın birçok ülkesinde kirliliği politikaları ve çürümüş yapısı halka şiddet, sefalet ve zorbalıktan başka bir şey vermiyor. Özellikle yarı sömürge ülkelerde pespaye bir hal alan çete-devlet ilişkisi çıkar çatışmalarında kaos ortamını hazırlıyor. Çürümüş sistemin devleti çeteleri adeta üvey bir evlat gibi yetiştiriyor. Miras kavgasında ise ezilen yoksul halk oluyor. Latin Amerika ülkelerinde bu yapılar fazlasıyla şahit oluyoruz. Bu çürümüş yapının yıkılmasının tek yolu ise dünya halklarının ortak çıkarları etrafında birliğin inşasından geçmektedir.

EPSTEIN VAKASI VE ONAYLANAN CİNSEL SÖMÜRÜ

Dünya genelinde bazı kişilerin, kendi özel ağlarını oluşturup bu alanlarda ün salması sıkça rastladığımız olgulardandır. Bu ağlar ticaret, iş gibi alanlar da olabiliyor. İş kurup tüm dünyada yayılmış bir ticarete atılan ve buralardan milyarlarca kâr eden iş insanlarına rastlıyoruz. Bu olağan bir durum olarak karşımıza çıksa da bu ağlara ticaretin yasa dışı biçimlerinin de eklendiğini biliyoruz. Cinsel istismar bunlardan en yaygın olanlardan biridir. Cinsel istismar ağının gelişmişliği hakkında bildiklerimiz bilmediklerimizin çok azı.

Cinsel istismar denince ilk aile içinde veya kişinin yakınları tarafından yapılan istismar akla geliyor. Ancak insan ticaretiyle birlikte cinsel sömürünün de dünya çapında yaygın bir vaka olarak gelişmiş olduğunu tahmin etmek zor değil. Belirli çetevari yapılar tarafından çocuklar, gençler bu ağa düşürülüp cinsel açıdan kullanılıyor. Bunun yanında fuhuş ve insan ticaretinden farklı olarak bir kişi kendi özel istismar ağını kuruyor ve yıllarca reşit olan ve olmayan çocuklara cinsel istismarda bulunuyor ve üstüne üstlük bunu, yıllarca, devlet tarafından bilinmesine rağmen sürdürüyor. Cinsel istismarın, çocuk kaçırmaların, fuhuşa zorlamanın oldukça yaygın olduğu dünyadaki sömürü ağının çapına ve derinliğine vakıf olmak bakımından Epstein vakası özel bir örnek olarak karşımızda.

Epstein'in sömürü ağında kullandığı kadın ve çocukların sınıfsal konumları oldukça net. Aşırı zengin ve sosyete dünyası içinde tanınan biri olan Epstein, yoksul, aile bağları zayıf, daha önce cinsel istismara uğramış kişileri kendisine kurban seçiyor. Mağdur bir kadının avukatı, mağdurların sınıfsal konumlanışlarını şöyle özetliyor: "Palm Beach Köprüsü, West Palm Beach'i, Palm Beach Adası'na bağlar. Palm Beach köprüsüyle, West Palm Beach'in varoşlarından rüya gibi egzotik Palm Beach Adası'na geçiş yaparsınız. Epstein'in Palm Beach Adası'ndaki evinde istismar ve sömürüye maruz kalan kızların çoğu yoksul West Palm Beach mahallesindendi."

EPSTEIN VAKASI NEDİR?

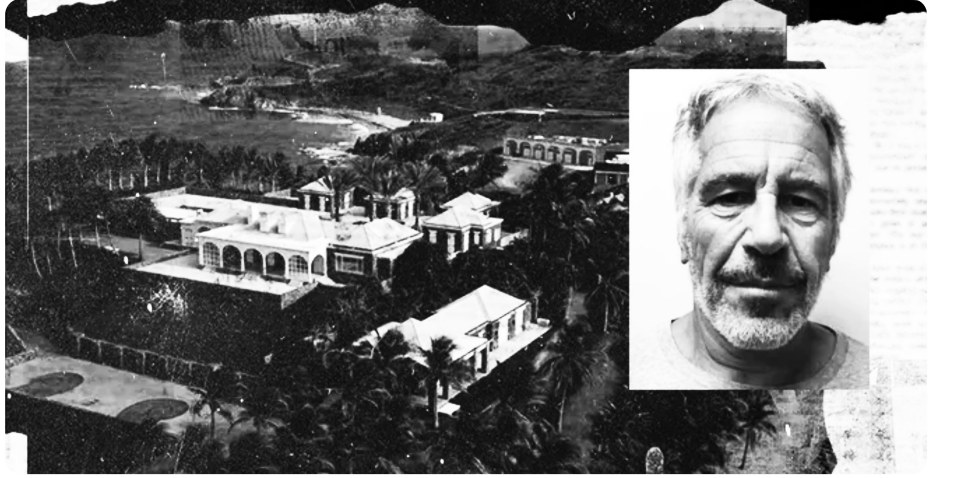
Epstein vakası denilen dünya çapında örgütlenmiş ve devlet başkanlarının, popüler sanatta ünlenmişlerin pedofili ağı ile bugün karşılaşmadık. Bu örgütlenmenin seceresinin açığa çıkışı geçmişe dayanıyor. Bu olayın neden yeniden gündeme geldiğini anlamak için vakanın tarihine kısaca göz atmak gerekiyor.

İlk defa 2008 yılında, mağdur Courtney Wild'in dava açmasıyla istismar vakası ortaya çıkıyor. Bu dava yıllarca sürüyor. Nihayet Epstein'e 18 aylık hapis cezası verilse de devletle gizli bir beraat anlaşması imzalayan Epstein hapis yatmaktan çok, hapisanede dinlenme "cezası" çekiyor. Dönemin savcılar ve önemli isimler Epstein için arabuluculuk yaparak misyonlarını yerine getiriyorlar. Misyon egemen elitlere hizmet! Örneğin Alexander Acosta yapılabilecek en iyi anlaşmayı sağladığı konusunda ısrar ediyordu. (Kendisi daha sonra Trump döneminde çalışma bakanı olacaktı.) Elbette en iyi anlaşmayı yapmışlardı. Epstein'e haftanın 6 günü çalışma izni verilmişti. Yani Epstein uyumak ve pazar günü dinlenmek için hapisanede kalıyordu. Ardından serbest bırakılacaktı.

Sonrasında art arda Epstein hakkında davalar açılmaya başladı. 2019 yılında 2015'te açılmış bir dava kazanıldı. Böylece Epstein 2019 yılında tutuklandı. Pedofilinin çapı çok geniş ve kazan patlamak üzereyken hizmetkârları teşiş olmalıydı. Epstein'ı açık bir biçimde kurtarmak olanaksızlaşmıştı ki kendisi mahkeme huzurunda ifadesi alınmadan hapisane hücrelerinde ölü bulundu. Epstein vakasının tekrar gündeme gelmesi 2015 yılında açılan davanın dosya eklerinin geçtiğimiz günlerde yayımlanmasıyla ilişkili.

ONAYLI İSTİSMAR

ABD'de Jeffrey Epstein dava dosyalarının son bölümü geçtiğimiz haftalarda yayımlandı. Dosyalarda adı geçenler öğrenildikçe kamuoyunda, evvelden başlamış tartışmalar alevlendi. Oysa Epstein'in 2019 yılında ölmesiyle bu tartışmalar sönümlenmişti, "intiharla"

amaçlanana ulaşılmış görünüyordu. Ancak şimdi cinsel sömürü ağında adı geçenlerin ortaya çıkmasıyla Epstein'in nasıl korunduğu ve devlet başkanlarıyla olan ilişkilerinin yarattığı şaşkınlıkla tartışma birden ayyuka çıktı. Dosyada Obama, Trump, Clinton gibi isimler de yer aldı. Ancak bu gibi isimler her zaman ve birçok ülkede olduğu gibi "adalet"ten muaf tutuldular.

Donald Trump 2002 yılında verdiği bir demeçte "15 yıldır tanıyorum, harika bir adamdır" diyor Epstein için. "Benim gibi o da güzel kadınlardan hoşlanıyor, hatta gençleri tercih ediyormuş." diyerek cinsel sömürü ağının meşru gördüğünü, kendi dünyalarında bunların olağan olduğunu açıklıyordu. Gerçi Trump gibi cinsel taciz davalarında suçlu bulunan birisinin cinsel istismarı bir suç olarak kavraması zaten beklenmezdi ve hatta, umrunda olmayacağından ötürü bunun mağdurlar tarafından nasıl algılandığından haberi bile yoktur kendisinin. Trump dışında birçok siyasinin de dosyalarda adı geçiyor. Örneğin Epstein ve Bill Clinton oldukça samimi pozlar veriyorlar ve Clinton Epstein için "hayırsever bir adam" diyor. Clinton'ın Epstein'in adasını sık sık ziyaret ettiği de biliniyor. İngiltere Prensi Andrew de aynı şekilde çok kez Epstein ve mağdurlarla beraberken görüntüleniyor. Tüm bu iddialar, reddedilse de dosyalarda kanıtlı bir şekilde duruyor. Ayrıca mağdurların Andrew tarafından istismara maruz kaldığı dair beyanları da mevcut.

Görüldüğü üzere Epstein'in ne gibi bir işin içinde olduğu bilinse dahi kamuoyu baskısı ve kadınların direnci ortaya çıkmadan önce her şey normal akışında

ilerliyordu. Ancak koşullar değişmişti. Gerçekler artık ortaya çıkacak kanal arıyordu. Epstein gibi zengin ve devletle yakın ilişkileri olan birinin yargılanması için kırk takla atılacağı belliydi ki bu yapıldı da. Zaman ilerledikçe gerçekler bastırılmadı ve mağdur kadınların cesur tavırları, kamuoyu baskısı sebebiyle davalar sonuçlandırılmak zorunda kaldı. Epstein "ölerek" bu cezalardan kurtuldu ancak gerisinde yüzlerce mağdur insan bıraktı.

Gelelim bu olayın Türkiye ile ilişkisine ve devletin sessizliğine.

KAYIP ÇOCUKLAR NEREDE?

"Epstein'in özel jetinde reşit olmayan kızlar aynı zamanda Türkiye'den, Çekya'dan ve diğer Asya ülkelerinden de getiriliyor muydu? Bu konuda bilgin var mı?" sorusu yayımlanan dosyalarda yer aldı ve ayrıca Banu Küçükköylü adlı kadının da bu dosyalarda adı geçti. Epstein'in adasına giden jetlerin uçuş listesinde adı yer alıyordu. Ortaya çıkan bu gerçekler vesilesiyle Epstein'in Türkiye'den çocuk kaçırpıp kaçırmadığı tartışıldı. Bu iddialar bakanlıklar tarafından yalanlandı. Aksi bir doğrulamayı beklemek zaten saflık olacaktır. 1999 depreminde ve 6 Şubat depremlerinde kayıp çocukların akıbeti Meclis'te de soruldu ancak bu da sadece bir iddia olarak kaldı. Devlet yetkilileri tüm bu iddiaları yalanladı ve "böyle olaylar yaşanmıyor" imajı çizilmeye çalıştı. Devlet tarafından her ne kadar üstü örtülmeye çalışılsa da kayıp çocukların varlığı üstü örtülemeyecek bir gerçek. Örneğin depremlerden sağ olarak kurtulan çocukların akıbeti halen bilinmiyor.

Bu olayla bir kez daha görüldü ki Türkiye gibi ülkeler için “sömürü cenneti” tanımlaması bir gerçekliktir. Her türlü sömürünün “izinli” bir şekilde yapıldığı, devlet tarafından aklandığı bir ortamda Epstein’e gönderilmiş ya da gönderildiği iddia edilen çocukların olması şaşırtıcı gelmiyor. Tabii ki bunun ortaya çıkmamış olması, yıllar boyu hiçbir ifşa olmadan saklanabilmesi özel çaba gerektiriyor.

Elbette bu iddiaların hepsinin doğru olduğunu iddia etmiyoruz. Yayımlanan belgelere ve Türkiye gerçekliğine göre yorum yapıyoruz. Yapısı gereği cinsel istismarın, fuhuşun, organize suçların oldukça yoğun olduğu ve bu suçların belli bir kesim tarafından izinli bir şekilde yapıldığı bir ülkede yaşıyoruz. Gelir kaynağı olarak görülen çocuk ve kadın bedeninin Epstein gibi isimlere “pazarlanması” bu koşullarda tuhaf ya da şaşılası değil. Türkiye’de 2016 yılında yayımlanan bir rapora göre 104 binden fazla çocuğun kaybolduğunu görebiliriz. Bakanlıklar tarafından çocukların çoğunun bulunduğu söylene de binlerce çocuğun akıbeti bilinmiyor. Bu çocuklar ya kaçırılıyor ya cinsel sömürüye maruz kalıyor ya da kölece kullanılıyor.

Epstein vakası ABD içindeki cinsel sömürünün boyutlarını açığa çıkartmış olsa da bizimki gibi ülkelerden çocukların Epstein’e gönderilmesi şu an sadece iddia boyutunda kalıyor. Ancak Epstein olmasa da cinsel sömürünün başka şekillerde işlediğini de unutmamak gerekiyor. Örneğin 1 Eylül 2003 tarihli Hürriyet gazetesindeki bir haberde, “İstanbul’dan Malezya Havayolları’yla Pataya’ya uçarak başlatılan seks turlarının ‘her şey dahil’ bin 500 dolara mal olduğu ve 7 gece 8 gün süren gezinin internet üzerinden rezerve edildiği” yazılıyor. Bu haber bile Türkiye’deki cinsel istismarın ne kadar kolay ve yaygın olduğunu gösteriyor. Orada başlatılan turlarda çocukların olup olmadığı ise ortaya çıkmış durumda bile değil.

Epstein ile birlikte kapitalist dünya düzeninin ne derecede tiksindirici olduğu bir kez daha gözler önüne serildi. Epstein’in ilişki ağında bulunan kişilerin ultra zengin, siyasetçi ve “sanat” camiasından olması bunu kanıtlar nitelikte. Sömürünün onaylandığı, buna izin verildiği ve kendini bununla idame ettirebilen bir sistemin varlığı söz konusuysa Epstein vakası ne ilk ne de son olacaktır.

Almanya'da çiftçiler neden ayaklandı?

A lmanya’da çiftçi eylemleri, deyim yerindeyse ülkeyi ayağa kaldırdı. On binlerce çiftçi hükümetin tarım politikalarına karşı protesto düzenledi. Fransa’dan hatırladığımız çiftçi isyanı, Almanya’da da vuku buldu. Alman hükümeti “trafiği aksattılar” söylemi ile çiftçilerin eylemini saptırmaya çalıştı. Yine Nazi artığı Almanya için Alternatif (AfD) partisinin eylemlerde yer alması çiftçi isyanının politik içeriğini boşaltmaya yönelik bir adım olarak kayıtlara geçti. Bu manipülasyon ve yıpratma çabalarına rağmen binlerce çiftçi Berlin’e traktörlerle gelerek iddiaları, kitlesel bir buluşma ile bozguna uğrattı.

EKONOMİDE DARBOĞAZ MI?

Sosyal Demokrat Parti (SPD), Yeşiller ve Hür Demokrat Partiden (FDP) oluşan koalisyon hükümetinin, tarımda sübvansiyonları kaldırma planına karşı çiftçiler ülke genelinde eylemler düzenledi. Bu sübvansiyonlar neleri içeriyordu? Tarımda kullanılan dizelle (yakıtta) uygulanan vergi indiriminin aşamalı olarak kaldırılması ve tarımsal üretim desteklerinin 2024 bütçesinden azaltılmasıydı. Almanya Maliye Bakanı Christian Lindner, sübvansiyonların kesilmesini şöyle açıkladı: “Federal bütçeden daha fazla yardım sözü veremem. Ukrayna’daki savaşla birlikte Avrupa’da barış ve özgürlük bir kez daha tehdit altında, bu nedenle eskiden olduğu gibi güvenliğimize bir kez daha yatırım yapmak zorundayız.” Şüphesiz Lindner bir gerçeğe işaret ediyor. Bu gerçeklik, emperyalist

ekonomilerin krizi aşma adına halkın geniş kesimlerinin haklarını tırpanlama ve sömürü politikalarını genişletme zorunluluğudur. “İklim krizi”, “karbon emisyonunu azaltma” politikalarının bir sonucu olarak AB ülkelerinde tarımsal destekler geri çekilmeye ya da azaltılmaya başladı. Fransa, Polonya, Almanya, Romanya, Hollanda, İspanya ve diğer doğu Avrupa ülkelerinde çiftçiler aylardır eylem düzenliyor. Özellikle Avrupa’ya dışarıdan taşınan ucuz tahıla karşı çıkılıyor. Ülke içinde tahıl fiyatlarında düşüşler yaşanması, tarımsal üretimin sıkışmasının başka bir nedeni olarak karşımıza çıkıyor. İşgal koşullarından faydalanmak isteyen Batılı emperyalistlerin Ukrayna’dan ucuza tahıl alımı iç piyasanın dengesini çiftçi aleyhine bozuyor. Hatırlayalım, tahıl krizinin olduğu dönemde Rusya’nın iddiası tahılın yoksul ülkelere değil, Avrupa’ya taşındığıydı. Bu iddiaların bir karşılığını Avrupalı çiftçilerin ayaklanmasında görüyoruz. Özellikle Batılı emperyalistlerin sömürü alanı olan Doğu Avrupa ülkeleri bu ucuz tahıldan ciddi bir şekilde etkilenmişti. Emperyalist mali sermayenin Avrupa’daki tarım politikalarının bir sonucu olarak bugün çiftçilerin ayaklanmasına şaşırmamalı!

Almanya’daki çiftçiler tarımsal sübvansiyonların üretim için gerekli olduğunu belirtiyor. Bavyalı bir çiftçi olan Ralf Huber bunu şöyle aktarıyor: “Benimki gibi bir çiftlik, yaklaşık 10 bin Euro kaybeder. İşletmelerimiz için bu bir felaket.” Sanayi üretimine bağlı olarak gelişen tarımsal üretimdeki bu hamleler üretimi etkileyecek mi sorusu gündeme gelebilir. Kaçınılmaz olarak etkileyecektir. Üreticilerin kârlılık

oranlarında düşüşler yaşanacaktır. Tarımsal giderlerdeki artış üretim krizini beraberinde getirecektir. Bu da üretimde sıkışmanın önünü açacaktır. Almanya’daki bu politikalar Hollanda ve Fransa’da çiftliklerin kapatılması ve çiftlik sayısının azaltılması yönlü girişimlerden ayrı bir yerde durmuyor. AB ülkelerindeki çiftçi isyanları benzer içeriklere sahip.

TOPLUMSAL KRİZLER ÇAĞINDAYIZ

Emperyalist ülkelerin dünya halklarına dayattığı sömürü politikaları günden güne artıyor. Toplumsal hak gaspları en geniş kesimlere kadar yayılmış durumda. “Sosyal demokrasi” demogojisi giderek sönümleniyor ya da unutuluyor. Baskıcı politikaların varlığı her geçen gün artarak devam ediyor. Çiftçi, emekli haklarını sınırlandıran, ucuz iş gücü olarak kullanılan göçmenleri hedefleyen saldırgan politikaların, işçi ve emekçilere yönelik sömürünün artışına şahit oluyoruz. Emperyalizm koşullarında çürümüş kapitalizmin ürettiği toplumsal krizler yoğunlaşarak ve yayılarak büyüyor. Bu krizlerin yol açtığı isyanları önlemek için baskıcı politikaların artacağı aşikârdır. Almanya’da çiftçilerin isyanı, lojistik alanında çalışan işçilerle birleşti. Makinistler ise 3 ay içerisinde 4. grevine hazırlanıyor. Dünya’nın geri kalanına anlatılanların aksine Avrupa’da gül bahçesi yok! Bu da karşımıza emperyalist politikalarla karşı mücadele ve dolayısıyla dünya halklarının emperyalizme karşı birleştirme, bunun için de komünistlerin birliğini güçlendirme görevini dayatmaktadır.

UYUŞTURUCU VE ÇETE AĞINDA GENÇLİK

Yoksul mahallelerde yozlaşma, uyuşturucu, çeteleşme yıllardır halkımızın burun buruna olduğu sorunlardır. İşsizliğin ve yoksulluğun derinden hissedildiği bu yerlerde aynı derinliğe denk gelecek şekilde uyuşturucu ve çeteleşme sorunlarını da görmekteyiz. Bu yozluk çukurunun içine çoğunlukla yoksul ve emekçi mahallelerdeki yoksul ailelerin çocukları düşmektedir. İşsizlik ve yoksulluğun yanı sıra gençleri derinden etkileyen geleceksizlik deyim yerindeyse onları boşluğa yuvarlamaktadır. Fakat bunların hiçbirisi tesadüfi değildir. Gençliği teslim alarak geleceği teslim almak isteyen egemenler yoksul mahallelerde uyuşturucunun ve çeteleşmenin önünü bizzat açmaktadır. Çünkü ideolojik yozlaşmanın sağlandığı yerde devrimci muhteva yitirilecektir...

ÇELİŞKİLERİN KESKİN OLDUĞU ALANLAR

Son süreçte çeteler arası silahlı çatışmalar tekrardan yoğunlaştı. Yıllardır da çetelerin yoksul mahallelerde uyguladığı zorbalıklar, yaygınlaştırdıkları uyuşturucu süreklileşmiş sorunlar olarak karşımızdadır. Lüks mekanlardan yoksul mahallelere kadar uyuşturucu yaygın olarak kullanılırken yoksul mahallelerde bu kullanım mahalleleri “kontrol altına almış” silahlı çeteler tarafından örgütlü bir biçimde sağlanmaktadır. Herhangi bir devrimci eylem ve etkinlikten hızlıca haberdar olup engelleme girişimlerinde bulunan ve bunlara tahammülü olmayan devletin olduğu bir yerde nasıl oluyor da silahlı çeteler cirit atabiliyor ve uyuşturucu bu kadar kolay temin edilebiliyor? Geçmiş yıllarda yapılan düzenlemelerle uyuşturucu madde satma suçunun cezası artırılırken uyuşturucu madde kullanımı tam tersi şekilde nasıl artmaktadır? Tam da bu noktada yoksul mahallelerde yaşanan bütün bu sorunların içinde bulunduğumuz sömürü düzeninden azade olmadığını hatta tam aksine düzenin bekçisi polis ve çetelerin açık iş birliğini görmekteyiz. Tüm bu yaşananlar egemenlerin gençliğin bilincini yok etme politikasıdır.

Egemenlerin politikasının ürünleri olan bu sorunlar özellikle yoksul mahallelerde yaşanmaktadır. Dikkatli incelendiğinde bunların da tesadüf olmadığı anlaşılabacaktır. Yoksul mahalleler egemenler için her zaman tehdit olmuştur. Çünkü

işsizliğin, yoksulluğun ve geleceksizliğin derinden hissedildiği bu mahallelerde işçiler, işsizler, emekçiler, Kürtler, Aleviler, göçmenler yaşar. Başka bir deyişle bu mahallelerde toplumun ötekileştirilen ve ezilen kesimleri yaşar. Bu gerçeklik de bu alanlarda çelişkilerin keskin ve yakıcı olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla devrimci mücadelenin tohumları bu mahallelerde ekilmiş ve bu mahalleler devrimcilerin ve halkımızın dökülen kanlarıyla inşa edilmiştir. Egemenler de özellikle gençler olmak üzere bu alanlarda yaşayan insanların örgütlenmelerini, düzene karşı mücadeleye girişmelerini istememektedir. Bu yüzden bu alanlarda polis aracılığıyla çetelerin örgütlenmesinin önü açılmakta ve uyuşturucu dağıtımında iş birliği yapılmaktadır.

ÖZENDİRİLEN YAŞAM: ÇETECİLİK

Mahallelerde çetelerin doğrudan devlet eliyle desteklenmesi bir yana çetecilik bir yaşam tarzı olarak da gençler için cazip kılınmaktadır. Çünkü çeteleşmeye giden yolda toplumsal değerleri ve kültürü unutturmak önemli bir yerde durmaktadır. Bunların başında egemenlerin elinde bulunan popüler kültür gelmektedir. Özellikle Amerikan film endüstrisinde yaygın olan bıçaklı ve silahlı çeteler, uyuşturucu içerikli filmler özendirici nitelikler taşımaktadır. Başta gençlerin dikkatini çeken bu filmler çete-uyuşturucu ve bunların etrafında şekillenen olguların normalleşmesini sağlamaktadır. Türkiye’de bu içerikte çok sayıda film ve dizi yapılırken bunların en başında popülerlik açısından Kurtlar Vadisi gelmektedir. Gençler Polat Alemdar gibi tiplere, lüks araçlarla gezmeye ve lüks mekanlarda takılmaya özendirilmektedir. Bu gerici kültürle şekillendirilen gençler devrimcilerden uzaklaşmakta hatta onlar için devrimci “terörist” umacasıyla düşmanlaştırılmaktadır.

Bu özendirme çabalarının karşılık bulmasının ekonomik bir dayanağı da vardır. Yoksul mahallelerde yetişen, okulla bağı zayıf olan gençler sigortasız, düşük ücrete uzun saatler ağır bir sömürü altında çalıştırılmaktadırlar. Kimisi dahi iş bulamamaktadır. Çeteciliğin özendirilmesi ve sokakta çeteciliğin somut olarak bir karşılığının olması gençleri kolay yoldan zengin olma hayallerine

itmektedir. Çünkü haraç ve uyuşturucu işleriyle ne kadar zengin olunabildiği anlatılmaktadır hep! Kısacası uzun ve önü görülemeyen eğitim hayatı veya düşük ücrete saatlerce çalışmak yerine kolay yoldan çok para kazanmak istenmektedir.

Gençlik çağı gençlerin yaşamda kendilerini bir yerde konumlandırmaya çalıştıkları bir dönemdir. Kişilik özelliklerini bu dönemde edindiklerinden empoze edilenlerden bir kişilik inşa etmeye çalışırlar. Saygınlık ve itibar görme, kendini var etme istekleri bu dönemde öne çıkmaktadır. İçinde bulundukları boşluk durumunu dolduran mafyacılık, gençlerin kendilerini orada var edebilecekleri, saygınlık elde edebilecekleri düşüncesini yaratmaktadır. Silah ile birlikte gelecek olan güç ve halka karşı pratiklerle elde edilecek para burada bir motivasyon unsurudur. Peki mafyatik ağa bulaşmış gençler gerçek anlamda gözü pek, korkusuz, her şeyi göze almış insanlar mıdır? Yani bu gençleri devrimci mücadeleye kazanıp bu korkusuz neferlerle savaşılabilecek miyiz? İstisnalar olabileceğini kabul etmekle birlikte olumsuz bir cevap vermemiz gerekmektedir. İbrahim yoldaşın da belirttiği gibi “ayak takımı” olan bu kimselere doğrudan güvenmemeliyiz. Çünkü onlarda bu “korkusuzluğa” sebep olan şey arkalarında hissettikleri -ne kadar arkalarında olduğu tartışılır- devletin “garanti” gücüdür. Devletin onları kollaması onları mafyacılığa kolaylıkla iten bir başka yöndür.

Bu gerçekliklerin arkasında politik bir dayanak vardır: Devrimcilerin doldurmadığı her boşluğu devlet dolduracaktır. Dolayısıyla devrimci mücadelenin bugünkü gerçekliği ve yoğun ideolojik saldırılardan kaynaklı yoksul mahalleli gençler devrimcilerden uzak ve devletin desteklediği çetelere yakın durumdadır. Devlet çetelere yakın duran gençlerin kendisine zarar vermeyeceğini, politik olmayacaklarını ve sorgulamayacaklarını bilmektedir. Bu şekilde gençler yozlaştırılarak devletin kirli politikalarına alet edilmektedirler.

ÇETELEŞMEYE KARŞI ÖRGÜTLENELİM

Türkiye gibi bağımlı ülkeler kendilerine yerli iş birlikçiler, tetikçiler bulmak ve

bir yandan da yasal yollardan yapamadıklarını yasa dışı yollardan yapmak için, sürekli olarak uyuşturucu ve mafyayı kullanmışlardır. Ayrıca zor yoluyla yemedikleri halkın devrimci iradesini kırmak için yozlaştırma saldırısına başvurmuşlardır. Devlet, mafya-çete iş birliğini hedeflerine ulaşmak için kullanmaktadır. Yoksul ve muhalif mahalle çocuklarının çetelere bulaşmaları ancak dışarıdan bir müdahaleyle mümkündür. Devlet, bu mahalleleri yozlaştırmak, toplumsal değerlerinden uzaklaştırmak, kimiksizleştirmek için adımlar atmaktadır. Türkiye’de en başarılı şekilde çete-uyuşturucu işini mafyalarla birlikte MHP’nin yürüttüğü belgelerle ispatlıdır. Yoksul Kürt ve Alevi mahallelerine girebilen MHP’liler bu mahallelerde torbacıları, çetecileri, halkın üstüne kurşun sıkanları beslemektedir. Polis ile birlikte de bu faaliyetleri rahatlıkla yürütüyorlar.

Uyuşturucu, lüks yaşama özendirme, yoz kültür gibi olgular yoksul mahallelerde devrimci düşünceye yönelimi güçleştirmektedir. Geçmişten bugüne yoksul mahallelerdeki devrimciler karşısında devlet başarısız olmuş, devrimci mücadelenin gelişimi engellenememiştir. Bugün ise saldırı dolaylıdır. Bunlar kültürel dejenerasyon, yozlaştırma, çeteleşme, uyuşturucu olarak karşımıza çıkıyor. Bunlarla birlikte devrimci öz boşaltılmakta ve boşalan yere burjuva ideolojisinin pisliği yerleştirilmektedir. Bu mahallelerde ne zaman devrimci çalışmalar kuvvetlense ve halk bir araya gelse akabinde operasyonlar ve baskılara paralel de uyuşturucu çetelerinin faaliyetleri artmaktadır. Kısacası devlet uyuşturucu ve çeteleşmeyle yoksul mahallelerdeki devrimci damarı parçalamak istiyor.

Uyuşturucunun, çetelerin, fuhuşun egemenler tarafından gençliği teslim almak ve etkisizleştirmek için kullanılan bir silah olduğu asla unutulmamalıdır. Bu sebeple kirli politikalar karşısında devrimci mücadelemizle mahallelerimize sahip çıkalım. Düzenle derin çelişkileri olan gençliği sindirmek için devlet, uyuşturucu ve çeteleri kullanmaktadır. Bütün saldırı ve sindirme politikalarına, uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı geleceğimiz için örgütlenelim!

ZAP-METİNA-AMEDİYE EYLEMLERİ MASKELERİ DÜŞÜRÜRKEN

Asker kayıpları TC'nin uzunca bir süredir işgal saldırılarıyla tutunmaya, üslenmeye çalıştığı alanlarda artıyor. Gerilla kış şartlarında oldukça yüksek düzeyde bir eylem kabiliyetiyle geniş bir alanda işgalci orduyu sökmeye dönük yeni bir taktiği hayata geçiriyor. HPG Ana Karargâh Komutanı Murat Karayılan Zap savaşı için "ya gidecekler ya da ölecekler" demişti. Bu sözlerin basit bir ajitasyon olmadığını, gerillanın yeni savaş taktiğinin TC güçlerini üs bölgelerinden sökmeye yönelik olduğu bir kez daha görülüyor. Geçtiğimiz günlerde Amediye'de gerçekleştirilen eylem, faşist diktatörlük henüz ilkinin şokunu atamamışken gelişti. Üst üste alınan ağır kayıplar TC nezdinde aynı gerici mekanizmanın işlemesi anlamına geliyor. Milliyetçi-şoven mekanizma yine bilindik bir şekilde sürdürüldü. Eylemlerin üst üste gelişmesi ve devletin savaş politikasına dair kitlelerde meydana getireceği sorgulama, sorunun kaynağını tartışma eğilimleri çok yönlü ve yoğun; ama bir o kadar da yüzeysel şoven söylemlerin etkisinde etkisizleştirilmeye, çürütülmeye çalışıldı. Bu şoven havanın etkisi AKP-MHP faşist bloku ile sınırlı kalmadı. Sözde muhalif çevrelerden reformist sola uzanan genişçe bir yelpazede bu atmosferin etkisini gördük. İlk eylem dalgasının münferit olmadığının altını çizercesine geliştirilen ikinci eylem dalgası şüphesiz hem geniş kitlelerde hem de faşist diktatörlük nezdinde yeni bir sürecin kapılarını aralayacak bir nitelik taşıyor.

ŞOVEN PROPOGANDA VE GENİŞLEYEN ETKİ SAHASI

Eylemler sonrası milliyetçi-şoven ortam dizayn edilirken özellikle burjuva feodal medyada şoven kalemşorların ortak vurgularla hareket ettiğini, devlet-millet-Sakarya retoriğinin yeniden öne çıkarıldığını görüyoruz. F. Altun'un başını çektiği faşist diktatörlüğün propaganda aygıtının bu noktada kritik bir rol üstlendiğini söylemek mümkün. Her şoven dalgada öne çıkardıkları gündemler üzerinden kitlelerde belli bir ölçüde bilinç bulanıklığı yaratmayı ve tepkisizleştirmeyi hedefleyen, gelişen

isyan dalgasını sönmölendirmeyi amaçlayan bir politika ile hareket ediliyor. Amediye eylemi sonrası öne çıkarılan temel argüman ise "dış güçler" oldu. Bu argüman özellikle Rojava özgülnünde kullanılırken bu kez gerilla direnişi için kullanıldı. Haber kanallarına çıkarılan "güvenlik uzmanı" asker eskileri eylemin gücünü gölgelemek, meşru mücadeleyi karalamak için bu güçlü eylem dalgasının "dış güçler destekli" bir saldırı olduğu vurgusuyla bol bol gürültü yaptılar. Bu vurgunun hiç de alelade olmadığı, bilinçli bir propaganda argümanı olduğu kısa süre sonra yapılan güvenlik zirvesinde ortaya çıkacaktı. Öne çıkan ifadeler bilindik şovenist mekanizmanın işletildiğini gösteriyordu. Toplantı sonrası yapılan açıklamada "45 teröristin etkisiz hale getirildiği", "Sınırlarda bir teröristan kurulusuna izin verilmeyeceği", "Türkiye yüzyılı hedefimizin önünü kesmek için kurulan tuzaklara maşalık yapanları da onların iplerini ellerinde tutanları da hüsrana uğratmakta kararlıyız" vb. ifadeleriyle uygulanan politikanın tek doğru politika olduğu öne çıkarılırken buna karşı çıkan herkesin "dış güçler uzantılı, Türkiye yüzyılı düşmanı" olduğunun altı çizildi.

Toplantıdaki kısa açıklamanın tefsiri ise burjuva feodal medyadaki kalemşorlara kaldı. Kuşkusuz bu da aynı propaganda aygıtının sürece yön vermede kullandığı bir yöntem. Toplantıdaki "teröristan" ifadelerinin esasta ABD ve İsrail'e dönük olduğu anlaşılıyordu. Bu yaklaşımın devamında eylemin MOSSAD'a yönelik operasyona karşı bir yanıt olduğu safsatası öne çıkarıldı. Kitlelerde İsrail-Filistin savaşı nedeniyle yaşanan hassasiyeti de kaşıyan bu ifadelerle halihazırda ticari, diplomatik, siyasi olarak devam eden TC-İsrail ilişkilerinin üzeri örtülmeye çalışılıyor. İsrail ile Dışışleri ve MİT düzeyinde görüşmeler yapılırken hamasi söylemlerle halk kitleleri bir yalan ve çarpıtma politikası etrafında saflaştırılıyor.

Kürt ulusal mücadelesine dair yaklaşımlardaki egemen ulus bakış açısı böylesi süreçlerde net bir biçimde

açığa çıkıyor. Demokrasi, insan hakları ve özgürlük naraları atan muhalif kalemşorlarının yaptıkları değerlendirmelerle AKP-MHP faşist blokuyla nitelik bir farklarının olmadığını gösterdiler. "Teröristan" ifadesindeki "dış güçler" vurgusuna "ABD'nin Kürt sorununu kullandığı, kışkırttığı ve kimi durumlarda desteklediği" biçiminde katkılarla dahil olan bu çevreler Kürt ulusal mücadelesinde tüm kliklerin yaklaşımlarının aynı olduğunu bir kez daha gösterdiler. Benzer bir tutumla T'K'P de Kürt ulusal mücadelesini, Kürtlerin özgürce ayrılma hakkını ve meşru mücadelesini "Kürtçülük" parantezinde değerlendirmiş ve bunun bir güvenlik sorunu olduğu ifadesiyle sosyal-şovenizm cephesinden omuz vermiştir. Bu anlamıyla da "Türkiye Yüzyılı'nın hedef alındığı" vurgusunu öne çıkaran ve Kürt ulusal mücadelesini de bu hedefin tehdidi olarak gören AKP-MHP faşist bloku ile aynı mücadeleyi "Kürtçülük" diyerek güvenlik tehdidi gören T'K'P'nin farkı nedir? Biz bir fark göremiyoruz. Her iki anlayış da özünde Türk şovenizmini beslemekte, Türk burjuvazisinin T. Kürdistanı'ndaki pazar egemenliğini şiddetle tayin etmesini dolaylı ya da doğrudan desteklemektedir. Ezen ulusa karşı ezilen Kürt ulusunun meşru mücadelesini, gerillanın eylemini "terör" olarak nitelendirerek kınamakta da aynı cephede yer almaktadırlar. Bu bağlamda gerillanın eylemi Kürt meselesine yaklaşımlar bağlamında da bir saflaştırma, maskeleri düşürme işlevi görmüştür.

GERİLLA SAVAŞINDA YENİ BİR DÖNEM Mİ BAŞLIYOR?

HPG'nin Irak Kürdistanı'nın geniş bir alanında gerçekleştirdiği eylemler hem düzeyi hem de hedefleri bağlamında yeni bir sürecin kapısının aralandığını gösteriyor. Hem ağır kış şartlarında eylemlerin gerçekleştiriliyor oluşu hem de işgali sonlandırmaya dönük bir hedef taşıması uzun yıllardır devam eden savaştaki geri çekilme halinin dışında bir stratejinin benimsendiğini gösteriyor. Eylem görüntüleri ve sonrasında yapılan açıklamada gerilla inisiyatifi ve

işgali sökmeye yönelik askeri taktikler öne çıkıyor. TC'nin yıllardır sürdürdüğü propagandayı boşa düşüren bir üstünlük söz konusu. Teknik üstünlüğü hava ve iklim şartlarını değerlendirerek boşa düşüren gerilla eylemlerinin kış şartlarını bir avantaja dönüştürdüğü söylenmelidir. Bu avantaj işgal üslerinin varlığına son vermeyi içeren bir strateji ile birleştiğinde açığa çıkan sonuçları görüyoruz. İşgal saldırılarını genişletme hevesi taşıyan TC için yeni bir kriz anlamına gelen eylemler sonrası geliştirdiği politika ise değişmedi. Özellikle eylemleri ve şoven rüzgârı Rojava'ya dönük saldırıların gerekçesi haline getirme tavrını sürdürdü. Eylemlerden saatler sonra Rojava'da altyapı unsurları hedeflenmiş, toplumsal yaşamı doğrudan etkileyen bir saldırı dalgası başlamıştır. Elektrik tesisleri, sağlık kurumları, eğitim yerleşkeleri, silahsız halka ait konutlar faşist diktatörlüğün bombardımanının hedefi haline gelmiştir.

Rojava'ya yönelen saldırılarda altyapının hedeflenmesi tam da İsrail'in Filistin'de işlediği suçlar gerekçe gösterilerek Lahey'de açılan davayla aynı sürece denk geldi. Güney Afrika hükümetinin açtığı dava Siyonizmin silahsız halka yönelen saldırılarının "soykırım ve tehcir"i içerdiğini bu anlamıyla da yargılanması gerektiğini söylüyor. İsrail'i Filistin'de soykırım yapmakla itham eden Erdoğan neredeyse birebir aynı hedeflerle Rojava'da Kürtleri bombalıyor, halkın temel yaşam alanlarını ortadan kaldırarak Rojavalıları tehciye zorluyor. Netanyahu'nun "altyapıyı yok edeceğiz, yaşam şansı tanımayacağız" sözlerinin benzeri Erdoğan'dan geliyor. İki işgalci güç de hem Filistin'de hem de Rojava'da gerçekleştirdikleri saldırılarla karşıt söylemlerine rağmen aynı düzeyde ezilen uluslara düşmandırlar. Her biri diğerini suçlayarak kendi suçlarını örtmeye çalışsa da ezilen dünya halkları nezdinde "suçludurlar." Ezilen uluslara karşı işledikleri suçları gerçek anlamda yargılamak da yine emperyalizme, Siyonizme ve yerli gericiliğe karşı kurtuluş bayrağını yükseltmekten geçiyor.

Genel Politikanın B

Genel politikayı belirledikten sonra tüm örgütlülüklerin, bu politikayı özgünlüklerine uyarlaması komünist partilerinde bilindik bir çalışma tarzıdır. Bu çalışma tarzının en önemli özelliği merkezîyetçi olmasıdır. Komünist partilerinde merkezîyetçilik, iktidar mücadelesinde onun olmazsa olmaz bir özelliğidir. Komünist partisi ilkelerine yönelik burjuva saldırılarının en yoğun kısmını onun merkezîyetçi yapısı oluşturur. Bu özellik onun tek bir yumruk olmasının kaynağıdır ve kuşkusuz işçi sınıfının bir yumruk olması burjuvazi için ürkütücüdür. Burjuvazi bu özelliği işlevsiz kılmak için demokrasi ile merkezîyetçiliği biri diğerini olanaksızlaştıran iki apayrı unsur gibi tartışır. Merkezîyetçilik, yerel ya da bireysel inisiyatiflerin düşmanı gibi gösterilip demokrasi karşıtlığı ile damgalanır. Bunun devamında burjuvazi özel mülkiyete ve bireyciliğe dayanan “demokrasi” anlayışının komünizme üstün olduğunun propagandasını yapar. Burjuvazinin komünist partisinin merkezîyetçi yapısına karşı düşmanlığı gayet anlaşılır. Çünkü komünist partilerinde merkezîyetçilik işçi sınıfının güçlü bütünlüğünün, Lenin’in yerinde vurgusuyla demirden disiplinin olmazsa olmaz parçasıdır. Diğer parçası ise tartışmaları, detayları, her türden ayrıntının açığa çıkmasını sağlamak üzere değerlendirmeleri kapsayan demokrasidir. Merkezîyetçilik onun diğer parçası olan demokrasi ile güçlüdür hatta merkezîyetçilik demokrasi ile mümkündür... Vurgulamak gerekir ki bu ilişkide merkezîyetçilik esastır, demokrasi de esas olanı tamamlayandır... Demokratik merkezîyetçilik komünist partisinin tüm çalışmalarında geçerlidir. Bir alanındaki bir politik uyarılama eğer genel politikayla çelişiyorsa komünist partisinden temel ilkelerinden olan demokratik merkezîyetçilik bu alan özgülünde anlaşılmamış demektir; sadece bu da değil genel politikanın önemi ve işlevi de anlaşılmamış demektir. Bu noktada alan ile bütün ilişkisine de özel olarak kafa yormak gerekir. Alan özgülündeki avantajlar, olanaklar ve hatta kazanımlar hangi durumda bütünün önüne geçebilir ve olası bu durumlarda kararlar nasıl alınmalıdır sorusu bu kafa yormada özel bir öneme sahiptir...

BÜTÜNLÜK İÇİN AMAÇ BİRLİĞİ

Demokratik merkezîyetçilik bütünlük oluşturmak, bir bütün davranmak bakımından da olmazsa olmazdır. Bütünlük göstermek tutarlı olmaktır. Amaç birliğinin temel göstergesi bu bütünlüktür. Komünist partilerinde ve kuşkusuz tüm

siyasi partilerde bütünlük ve bunu sağlayacak unsur olarak amaç birliği olmazsa olmazdır. Amaç birliğini yitirdiğimizde bütünlüğün temel şartı ortadan kalkar. Bununla birlikte amaç birliği kendi başına bütünlüğün şartı olamaz. Bütünlük için amaca giden yolda da birleşmiş olmak gerekir. Düşünme yöntemi ve temel anlayışlar söz konusu yolda ilerlemede kullanılacak araçlardır. Demokratik merkezîyetçiliğin sağlıklı işlemesi için bunlar da olmazsa olmaz araçlardır. Belli bir sürece dair genel bir politika belirledikten sonra tüm araçların özgün şartlarda başarılı bir biçimde uygulanması gerekir. Komünist partisi gibi partilerin bu konudaki ayrıcalığı onların ortak bir bilgi kaynağına sahip olmalarıdır. Marksizm-Leninizm-Maoizmin bütün tarihidir bu kaynak. Bu partiler için söz konusu kaynak sürekli inceleme konusudur. Bu da bütünlüklü hareketin başarısının temel araçlarından biridir.

Genel politika gibi özel politikalar da aynı araçlara dayanmalıdır. Genel politikanın benimsenmesinde ve içselleştirilmesinde izlenecek yol ile bu politikanın alanlarda alacağı biçimin saptanmasında izlenecek yol işleyiş, inceleme yöntemi ve temel anlayışlar bakımından aynı yoldur.

GENELİN ÖZELLİKLERİ

Seçimler sürecine dair genel yaklaşımımızı, uyulması gereken politikayı ve “katılım” gerekçeleri ve kriterlerini ortaya koyan değerlendirmeler yapıldı. Her alan özgülünde bunların alacağı özgün biçimler olacağından kuşku duyulamaz. Bir alanda bu “katılım” yönünde sonuçlar doğurur başka bir alanda “katılmama” yönünde sonuçlar doğurur. Hatta farklı zamanlarda hayata geçirilen politikaların da benzer bir biçimde “şüphe” uyandırıcı, dolayısıyla tartışmalı sonuçlar üretmesi mümkündür. Her iki durumda da genel politikanın uygulandığı gerçeği değişmez. Buna rağmen “sonuçlar”daki apaçık farklılığın genel politikaya dair şüpheler uyandırması şaşırtıcı olmamalıdır. İçinden geçtiğimiz süreç de böylesi şüpheler için uygundur. Yerel seçimlere dair genel politikanın yerellerde alacağı biçimler yerellerdeki çeşitlilik nedeniyle birbirinden farklı olabilir. Seçim politikasının yerellerde alacağı biçimler yukarıda belirttiğimiz üzere farklılıklar içerse de sonuçta genel politikaya uygun olmak durumundadır.

Genel politikayı hatırlatarak sözünü ettiğimiz farklılıkların olası özelliklerini ve aşılması gereken çizgilerini tartışarak

ortaya çıkacak karmaşalar hakkında bir bilinç yaratmaya çalışacağız.

Genel politikanın dayandığı ilk husus seçimlerin egemen sınıfların çıkarları temelinde kurulmuş ve etkin bir manipülasyon aracı olarak kullanılan düzen partilerinin desteklenmesine hizmet etmesidir. Genelde seçimler egemen sınıfların bir kurmacası olarak kitlelerin düzen içine yönelmesi, kendi çıkarlarını yanılmalı olarak düzen partilerinde bulması bakımından işlevli bir aparatır. Bu özellik her seçim için söz konusudur ve kaçınılmazdır. Bütün devrimci ve hatta demokrat partiler de seçimler yoluyla kitlelerin çıkarlarına dayanan bir sistemin kurulamayacağını bilirler ve seçimlere “devrim olanağı” yargısıyla katılmazlar. Buna rağmen kitlelerin politikaya yoğunlaştıkları bu süreçte kitlelere dönük devrim propagandası için seçim koşullarını değerlendirmek üzere hareket ederler. Burada dikkat edilecek iki temel kural vardır: düzen partileriyle ortaklaşma siyaseti benimsenmeyecektir ve kitlelere seçim yoluyla düzenin değiştirilebileceği propaganda edilmeyecektir. Bu iki temel kurala bağlı kalarak hem çeşitli taktik politikalara yoğunlaşılır hem de kitlelerin çıkarlarını savunmak ve bu çıkarlar etrafında örgütlenmelerini sağlamak hedefi güdülür. Kendi başına hareket etmekle de ya da dost kabul edilen devrimci-demokrat örgütlerle ittifaklar kurmakla da bu hedefe ulaşmak mümkündür.

MÜCADELENİN KAPSAMI VE ULUSAL SORUN DETAYI

Son dönemde seçim süreçlerinin bu hedef doğrultusunda değerlendirilemediği çok açıktır. Bunun bir nedeni egemen sınıflar arasındaki çatışmayla karakterize olan gerici hegemonyadır, bunun diğer bir nedeni de devrim bilincinin devrimci hareketler bakımından da ciddi bir erozyona uğramış olmasıdır. Devrim bilincinin erozyonu dediğimiz şeyi, bunun birçok nedeni ve aslında uzun bir döneme yayılan geçmişi olmakla birlikte son zamanlarda çokça sözünü ettiğimiz gerici hegemonyanın etkisiyle açıklıyoruz. Faşizmi belli bir gerici partiye, hatta daha da ileri gidilerek bu partinin şefine indirgeyen sığ bir yaklaşımı koşullayan bu hegemonyanın devrimci hareketlerin faşizme karşı mücadelesini iktidar partisine karşı mücadeleye sıkıştırdığını görüyoruz. Seçimlerin önemini, devrim mücadelesindeki yerini abartmaya varan bu sıkışmanın reddedilmesi, açıkça ortaya konup eleştirilmesi gerekiyor. Yerel seçimler bu bakımdan görece farklı ele

alınabilse de aynı özellik bu seçimler için de geçerlidir. İktidar partisine karşıtlık elbette devrim mücadelesi bakımından da olmazsa olmazdır. Nihayetinde iktidar partisi dediğimiz şey belli bir zaman dilimi içinde devletin yüzüdür ve buna karşı verilen veya verilecek mücadeleler bütün olarak devletin halk düşmanı politikalarına karşı verilen veya verilecek mücadelelerdir. Ne var ki burada düzenin muhalefet partilerinin de bu süreçte devlet lehine taşıdığı misyon göz ardı edilemezdir. İktidar partisine karşı mücadele gene iktidar adayı düzen partisinden açmaya başladığında o meşhur ve meşhum çizgi hayata geçirilmiş olur: egemenlerin kuyruğunda içi boşalmış bir iktidar mücadelesi! Bu çizgiye, onay verilmesi bir yana göz yumulması dahi devrim hareketi açısından affedilemez bir politik hata olur. Komünist hareketin bu çizgiye arasına koyu ve derin bir ayrım çizgisi koyduğu bilinir. Son genel seçimde bunun çok daha ciddi bir sorun olarak belirdiği, reformistlerin ve komünist parti tasfiyecilerinin egemen sınıflar arasındaki dalaştan rol devşirmek üzere hareket ettikleri, kabul etsinler ya da etmesinler kitlelerle bu paralelde ilişkilendikleri, kitlelerin bu yöndeki beklentilerine yanıt vermeye çabaladıkları inkâr edilemezdir. Devrim umudunun aşağılara çekildiği, hatta devrimin artık olanaksız görüldüğü bir dönemde devrimci bir hareketin tutunacağı ana halka faşizmin yıkılabileceği inancı olmalıdır. Seçimler sürecindeki çalışmaların temel konusu öncelikle budur. Faşizmin yıkılabileceği inancının dayandığı nokta nihayet örgütlü halk gücüdür. Halk örgütlenmedikçe bunun başarılması olanaksızdır. Örgütlü halk gücü halkın çıkarlarının gerçekleştirilmesini içeren her türden örgütlenmeyi kapsar. Dolayısıyla komünist hareketin koyduğu ayrım çizgisine uygun davranmak, özellikle bu yönde davranan hareketlere olabildiğince mesafeli yaklaşmak genel politikamızın önemli bir parçasıdır.

Gene bu bağlama oturmakla birlikte görece özel bir içerik taşıyan ulusal sorun etrafında şekillenen hareketle ilişkiye değinmemiz gerekir. Ulusal sorun, bilindiği üzere Kürt ulusunun kendi devletini kurma özgürlüğünün tanınmaması ve hatta ilga edilmesiyle ilgili bir sorundur. Bu sorun ezilen ulusun bütünüyle kurulacak ilişkide özgün bir politik tutumu gerektirir. Ezilen ulus “kendi devletini kurma özgürlüğü” kapsamında geniş bir ilişki ağına sahiptir. Komünistlerin politikası “kayıtsız şartsız devlet kurma

Belirleyiciliği Üzerine

hakkının savunulması / desteklenmesi” biçimindedir. Bu ne ulusal hareketlerin her türden kararının desteklenmesidir ne de her şart altında ortak hareket etmeyi gerektiren bir politikadır. Bu, sadece ulusun özgürleşmesi anlamına gelen “devlet kurma hakkı”nın savunulması, desteklenmesidir ve daha da önemlisi bu hakka yönelik saldırılara açıkça ve net olarak karşı durulmasıdır. Seçim gibi süreçler de dahil olmak üzere Kürt ulusunun “ulus olmaktan gelen haklarını” politikamızın önemli bir detayı olarak sahiplenmek, desteklemek ve korumak komünistlerin bir sorumluluğudur. Bu sorumluluğu her şart altında taşıdığımızı, taşıyacağımızı tekrarlıyoruz. Bunun “devrimden taviz verme”yi içerdiği ileri sürülebilir. İlk bakışta, yüzeysel değerlendirmede böyle görünse de sonuç kesinlikle böyle değildir. Halkın birliğinin önündeki önemli engellerden birinin ulusların eşitsizliği olduğu bilinir ve bir burjuva sorun olarak ulusal sorunun çözümü halkın birliğini sağlayan, destekleyen bir süreçtir. Ezilen ulusun özgürleşmesi, yani kendi devletini kurma hakkını elde etmesi Kürt halkının devrim sürecinin güçlü bir parçası olması bakımından belirleyicidir. Lenin’in doğru ve açıklayıcı formülasyonu bu, defter sayfasının ortasına doğru karşılıklı iki sayfanın iki ucundan gelmeye benzer. Farklı uluslardan halkın birliği bakımından ezen ve ezilen uluslardan halkın iki farklı hareket izlemeleri ama aynı sonuca doğru ilerlemeleri sadece doğal değil, aynı zamanda kaçınılmazdır. Ezilen ulustan halkın ezen ulustan halkla aynı seviyede buluşması onunla aynı haklara sahip olmasıyla mümkündür. Bu da nihayetinde ulusun kendi devletini kurma hakkıyla ilgili eşitsizliğin aşılmasıyla olanaklıdır.

Ulusal hareketle ilişkilerde bu detay her zaman dikkate değerdir. Komünist partisi bu detayı tüm politikalarında önemser. Reformist, tasfiyeci anlayışlarla aramıza yukarıda belirttiğimiz nedenle koyduğumuz mesafe ulusal hareket bakımından esas olarak geçerli değildir. Bu noktada ulusal baskıya tavrımız belirleyici hale gelir. Devrim çizgisinden taviz vermek gibi görünse de bu tavrımızın temelinde halkın birliği için eşitlik şartı vardır. Ulusların hapishanesi olarak tanımlanmış Çarlık Rusyası’nda “kendi devletini kurma hakkı” temelinde saptanmış politikanın Sovyet Halkının Birliği’yle sonuçlanması ve bunun bu politika geçerli olduğu sürece devam etmesi söz konusu eşitlik şartının önemini ve doğruluğunu gösterir... Ulusal sorun temelindeki örgütlenme-

lerle ilişkimizdeki istisna dışında düzen partileriyle ortaklaşmaya karşı açık ve net bir tavır içinde olmak egemen sınıflar arasındaki dalaşın tarafı olmakta bir beis görmeyen parti ve örgütlerle de mesafeli olmayı gerektirir. Seçimler sürecinde de faşizme karşı mücadele tam ve güçlü olmak zorundadır. Devrimi faşizmin bütününe karşı mücadele ile savunabileceğimiz, geliştirebileceğimiz unutulmamalıdır. Geçmişte de komünistler bu tutumda oldular, geniş kitlelere bu tutum içinde gittiler, onların yolunu bu tutumla aydınlattılar.

İTTİFAK GÜÇLERİNİ DOĞRU TANIMLAYALIM

Yerel çalışmalarda hem düzen partilerinin hem de bu partilerin iktidar dalaşının parçası olmakta bir beis görmeyenlerin “halktan” insanlarla kurdukları bağlar yanıltıcı sonuçlara neden olabilmektedir. Halktan insanlarla birleşmek, onları desteklemek veya onların desteğini almak yerellerde çok daha somut biçimlerde gerçekleşmektedir. Genel politika bu bakımdan yetersiz, açılımsız, tıkayıcı, dolayısıyla uygulanamaz görünebilmektedir. Bu durumda genel politikanın çerçevesine bağlı kalmak üzere “halktan insanların” ya da halk lehine tutum içinde görünenlerin genel politikayla ilişkisini aydınlatmaya, faşizmle mücadele konusunda bilinçlendirmeye yoğunlaşmak gerekir. “Kazanamayacağımız bir devrim mücadelesi”nin yerine kazanabileceğimiz bir düzen içi muhalefet kavgasını koymak daha baştan halkın geri yanlarına, çözümsüz arayışlarına, yenilgiye mahkûm kendiliğindenliğine boyun eğmek olacağından kendiliğindenlik içindeki devrimci nüveleri açığa çıkaracak zorlamalara başvurmak, bunu yaparken tam tutarlı bir hat izlemek yeğlenmelidir. Kimi, nereye kadar ve ne için desteklediğimiz açık olmalıdır. Her ne ad altında olursa olsun genel politikayı uygulamak konusunda da net olmak gerekir.

Halkın çıkarlarını gerçekleştirmek üzere atacağımız adımlarda bu çıkarların ne olduğu konusunda birleşmiş olmak gerekir. Bu da kimlerle, hangi biçimlerde ve hangi amaçlarda birleştiğimizin önüne işaret eder. Genel politikaya dair açıklamalarda belirgin anlayışlara dikkat çekildi. Örneğin “sosyalist belediyecilik” adı altında sosyalizmle ilgisi olmayan belediye çalışmaları konusunda açık bir tavra sahip olmak gerekir. Sosyalizmin bir sınıf diktatörlüğü olduğu gerçeğini örten, sosyalizmi bir belediye ekonomisi

seviyesine indirgeyen yaklaşımlarla ortaklaşmak ya da aynı çatı altında buluşmak ciddi bir problemdir. Yapılacak işin niteliği ortaklığın ya da birliğin tanımını belirlemelidir. Bir tür burjuva kooperatifçilik ve pazarlama olmaktan fazlası olmayan işlerin sosyalizm olarak lanse edilmesinin parçası olmak kendi yolundan, anlayışından, dolayısıyla amacından uzaklaşmanın bir biçimi olur sadece. Bu aynı durum burjuva, küçük burjuva hareketlerin, seküler ve laik yaşam tarzına sahip olanların kendilerini “sosyalist” görmesi bakımından da geçerlidir. Proletarya diktatörlüğünü, zamanı geçmiş ideolojiler dünyasından kalma geçersiz bir yönetim biçimi olarak gördükten sonra içi boşaltılmış insancılıkla, sınıf çatışmasının sınıf uzlaşmacılığıyla aşılabileceği anlayışıyla, “eşitlik ve özgürlüğü” sınıfların varlığı dışında kavrayıp ileri sürmekle sosyalizmi savunduğunu iddia edenlerle “sosyalistler” çatısı altında bir araya gelmek ya da bu ad altında bir arada görünmek komünistlerin benimseyeceği bir durum değildir. Tam aksine böylesi “birlikleri” yıkmak **pahasına** tavrımız açık olmak zorundadır. Biz bunların sosyalizm dediklerine sosyalizm demiyoruz! Biz bunların devrim savunuculuğunu karşı devrime eklemlenmek olarak yorumluyoruz. Biz bunların halkın çıkarlarını gerçekleştirme hevesini çoğunlukla kendi dar çıkarlarının peşinde koşma olarak değerlendiriyoruz. Son seçim sürecindeki yalpalamalar, mücadeleyi daraltmalar, seçime kadarki ortaklığı hemen seçim öncesinde ve sonrasında bozmalar bunların sonucuydu. Benzer sonuçların bu seçimde yaşanması gerekmiyor... Küçük ve orta burjuva sınıf çıkarlarıyla hareket eden, reformist ve tasfiyeci anlayışlarla bu tip bir ortaklığın geçici olduğu gerçeğini unutmamak gerekir. Geçicidir dediğimizde devrimin söz konusu anlayışların çıkarlarını da içerdiği gerçeğini reddetmiş olur muyuz? Hayır, bu gerçeği reddetmiyoruz. Demokratik Halk Devrimi küçük ve orta burjuvazinin çıkarlarına uygundur. Burada kast ettiğimiz şey sağlanan ya da sağlanması umulan ortaklığın **niteliğinin** geçici olmasıdır. Devrim sürecinin belli bir önderlik altında birleşmeyi içereceği ve günümüzde bu önderliğin ancak proletarya ile sağlanabileceği, devrimin ancak sonuna kadar devrimci bu tek sınıfın önderliğinde tamamlanabileceği görüşüne bağlı olarak bu sınıflarla sadece devrim için birleşik cephede sağlam bir ortaklık kurulabileceğini unutmuyoruz. Özellikle orta burjuvazinin kendi dar sınıf çıkarlarını

günümüzde güçlü, egemen sınıflarla iş birliğinde gerçekleştirmeye yöneleceği, özel çıkarlarını kendi başına gerçekleştiremeyeceği gerçeği bu sınıfın devrim süreci dışında yalpalayan bir sınıf olarak hareket edeceğini anlatır. Dolayısıyla günümüz koşullarında ve üstelik seçim gibi bir burjuva siyaset oyunu içinde orta burjuvaziye temsil edenlerle ortaklığın geçici olduğunu bilmek gerekir.

GÜVEN YARATACAK BİR PRATİK

Toparlarsak, yerel seçimler için belirlenmiş genel politikanın özel politikalara dönüştürülmesinde yukarıda değindiğimiz temel işleyiş ve ilkelere uygun davranmak, bunlara özen göstermek büyük önemdedir. Amaç birliğin gerçekleştirilmesi sadece kendi donanımımızın tamamlanması, bütünlüğümüzün korunması bakımından değil, aynı zamanda geniş kesimlere tutarlı ve bütünlüklü bir yaklaşımla gitmenin sağlayacağı güvenle de ilişkisi var. Bunun da önemli olduğunu unutmayalım. Bugün devrim umudunun zayıflamasında, önemli oranda aşınmasında devrimci hareketlerin dağınlılığı, bütünlükten yoksun tutumları, bir araya gelmekteki tutarsızlıkları etkindir. Bunların her birinin özgülmüzde de gerçekleştiği, yaşandığı bir sır değil. Bu gerçekliğe her şeyden önce kendimiz dikkat çektik ve çekmeye devam ediyoruz. Bunlardan sıyrılmanın koşullarını, yöntemlerini ve araçlarını biliyoruz. Marksizm-Leninizm-Maoizm deneyimi bunları içermektedir. Seçim süreci de, başka çalışmalar da bu koşulları, yöntemleri ve araçları kullanacağımız alanlardır. Yerel seçimler için yapacağımız çalışmalarda, kuracağımız ittifaklarda genel politikayı hayata geçirme çabasında olmak yerelin özelliklerini dikkate alarak, **kendimiz** olmaktan taviz vermeyerek, bununla birlikte geniş ortaklıkları ve güçlü birlikleri, geçici olduklarını ihmal etmeden yaratmakla mümkün olacaktır. Genel politika ile özel politikanın çelişmeli hale geldiği durumlarda özel politikayı elden geçirmek ya da çelişmeli görünümüleri açıklayarak ilerlemek de bu süreçteki sorumluluklarımızdandır. Bunun için disiplinli olmak, denetimi elden bırakmamak, gerektiğinde el yordamıyla gerektiğinde sorarak yön bulmak gerekecektir. Her çalışma için geçerli sorunlar ve açmazlar burada da gündeme gelebilir. Bunlardan korkulmamalıdır. Amaç birliğinde gelişmek, bütünlüklü davranmak ve ilke ve anlayışla bağlılık olduktan itibaren tüm sorunlar ve açmazlar çözülebilirdir.

İYİ VE GÜZEL YAŞAMAK MÜCADELEYE DÖRT ELLE SARILMAKTIR

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Şehit yoldaşlarımız devrimci mücadelelerin her türden zorluğunu doğrudan yaşayarak ya da görerek, yer yer acılara, feryatlara, gözyaşlarına, serzenişlere dokunarak yer yer de bunların bizzat içinde olarak yaşadılar.

Onların bile bile bu zorlukların içine girmelerini, bütün bunları omuzlamalarını büyük bir çoğunluk anlamamakta ya da anlamakta zorlanmaktalar. Kendi yaşamını “olmayacak bir şey” ya da “kendisinin yaşamayacağı/göremeyeceği güzel günler” için feda etmek büyük çoğunluk için “akıl almaz” bir delilik gibi görünür. Bundan ötürüdür ki bu kesim böyle bir fedakârlığı “kişinin dar çıkarları çerçevesinde” anlamlandırmaya çalışır. Aldatılmak,

çok güçlü sosyal ve ulusal hareketler söz konusuysa böyle düşünmek de doğaldır. Ne var ki ne Sovyetler Birliği sosyalistti ne de Çin sosyalizm yönündeki hareketini tamamlayabildi. İki ülkede de komünistler öncülüğündeki halklar sosyalizmi inşa etmek yönünde büyük bir ilerleme gösterebildi de iktidarı burjuvaziye kaybettiler. Uluslararası işçi sınıfının ve tüm dünya halklarının yoluna ışık tutan Stalin ve Mao’nun ölümünden sonra iki ülkede ve tüm dünyada da komünistler önlerine çıkan büyük sorunları ve içerden gerçekleşen darbeleri engelleyemediler. Burjuvazi ile proletarya arasındaki iktidar savaşı bir kez kazanıldı mı tamamlanmıyordu. Burjuvazi iktidarı almak için her yola başvurdu ve çok iyi bildiği devleti “yönetme” işinde halkların elindeki tüm olanakları parça parça onlardan aldı. Geriye halklar için yeniden yıkılması gereken gerici, sömürücü, halklara karşı zorba devletler kaldı. Tüm insanlığın kurtuluşunun yaklaştığı düşüncesi bu büyük yenilgilerden sonra geriledi. Devrim beklentileri hemen her ülkede zayıfladı. Devrim ve komünizm için mücadele edenler oluşan “yeni” durumun farkına kısa zamanda vardılar. O nedenle özellikle ‘90’lı yıllarda devrimin yakın zamanda gerçekleşebileceği beklentisinin egemen olmadığını belirtmeliyiz. Bugünden daha fazla coşku vardı belki ama devrim için çok zorlu ve uzun süreli bir mücadeleye gerek olduğu fikri güçlenmişti. Ayrıca devrim ve komünizm şehitleri için “devrimin yakın bir zaman”da gerçekleşeceği inancı asla onların devrimci mücadeleye “kendilerinin yaşayabileceği güzel günler” için katıldıklarını fikrini haklı çıkarmaz. Çünkü bu mücadele “her an” can bedelidir ve mücadeleye katılma kararı açıkça kendi hayatını halkın kurtuluşuna “adamak”tır.

Yakın zamanlı, elle tutulur derecede yakalanabilir bir “mutluluk” için, devrimci mücadele gibi zorluk dolu bir “yaşam seçeneği”nin tercih edildiği iddiası mücadeleye yabancı olanların,

Devrimci mücadelenin zorlukları, acıları, kırılmaları, kızgınlıklar içermediği söylenebilir mi? İçinde olduğumuz bu mücadelenin tarihine bakıldığında yüzlerce, binlerce şehidin görkemli, gururlandırıcı varlığı kadar acılarla dolu, gözyaşıyla, ağtılarla ifadelendirilmiş duygular, anne feryatları, baba serzenişleri, kardeş boşluğu da söz konusudur. Mücadelenin tam ortasında yer alanlar için bunlar hiç kuşkusuz bilinmez değildir. Hatta denebilir ki onlar bunlara defalarca tanık olmuşlardır, teselli etmede, baş sağlığı dilemede, cenaze törenlerinde acı çekenlere sarılmada, onlarla yürümede devrim için çalışanları görürüz. Sadece yoldaşlarını yıldızlara uğurlamak için değil o anda acı içinde olanlara duydukları yakınlık nedeniyle de bunu yaparlar. Bunu sadece “görev” bilinciyle değil kendi duygularını, anılarını, umutlarını diri tutmak, kendi acılarını paylaşmak için de yaparlar. Bu, devrimci mücadelenin kaçınılmaz olarak içerdiği her türden zorluğun güçlü, birebir tanıkları olduğumuzun, bunları birebir yaşadığımızın ve aynı duyguları -kuşkusuz her biri kendine has olmak üzere hissettiğimizi anlatır. Devrimci mücadelenin tam ortasında yer alanlar olarak bizim de bu acıları birebir yaşayan ve hatta bu özellikleri en belirgin olan aileler kadar acı çektiğimiz unutulmamalıdır. Bu da bizi onlara yakın kılar. Onları “aileden” kabul etmemizin, doğal yoldaşlarımız görmemizin, bir şekilde onlarla paylaşım içinde olmak isteyişimizin temel sebebi budur.

Şehitlerimizin hemen her biri için bu tutumun varlığından söz edebiliriz. Onların şehit yakınlarıyla paylaşımları konusunda yüzlerce anı söz konusudur. Cana yakınlıklarını, insan sevgilerini, halkla olan güzel ve derin ilişkilerini belki de en çok şehit yakınlarıyla kur-

dukları ilişkilerde görürüz. Onları birebir tanıyanlar, beraber çalışma yürütmüş olanlar bu anıları onlarca kez paylaşmışlardır. Şehit yoldaşlarımızın hemen her biri bu acıların, zorlukların, kırılmaların, kızgınlıkların birebir tanıklığını yapmışlardır. Teselli ederken, başsağlığı dilerken, şehitler için onlarla bir araya geldiklerinde bu acıları birebir hissetmiş, şehit yoldaşlarının geride bıraktığı ve ilk bakışta çoğunlukla bir insan enkazı gibi görünen, yürek burkucu aile durumlarının tam içinde olmuşlardır...

kandırılmak, akılsızca davranmak gibi tanımların kaynağı da budur zaten. Aldatılmak, kandırılmak, akılsızca davranmak dedikleri şey devrim ve komünizm şehitlerinin “devrimin kısa bir zamanda gerçekleşebileceğine” ya da “halkın devrim için hazır beklediğine” inandıkları düşüncesidir. Bu doğru mudur? Genel olarak doğru değildir. Devrimin yakın bir gelecekte olacağı fikri ‘70’li yıllarda yaygın bir düşüncedydi. Sovyetler Birliği ve Çin gibi iki büyük “sosyalist devlet”in varken ve bir dizi “halk cumhuriyeti” ile birlikte

egemenlere karşı iktidar mücadelesi vermenin gerçek amacını ve seyrini bilmeyenlerin bir iddiası olabilir. Şu soruyu sormak gerekir: devrimci mücadeleye ilk elden atılanlar, devrim sürecine önderlik edenler neden çoğunlukla toplumun aydın kesimleri olmaktadır? Neden bilime inananlar ve bilimsel düşünceden yana olanlar bu yolu tercih ediyorlar? Başka bir yaşam olanağına sahip olmalarına rağmen neden devrim için mücadeleyi seçiyorlar? Bu onların “mutluluk” fikrinin başka olduğunu göstermez mi?

Gerçek devrimciler açısından mutluluk şimdiki şartlar içinde akla gelen türden bir yaşamın karşılığı değildir. Şimdiki şartlarda mutluluk para kazanmaya dayalıdır, iyi veya güzel bir yaşam için çalışmak anlayışını gerektirir. Peki iyi ve güzel bir yaşam için çalışmak yeterli midir? Hayır. Böyle bir anlayışla çalışmanın başardığı şey çalışanların ve dahası bütün bir toplumun iyi ve güzel bir yaşam sürmesi değil, sistemin devamlılığıdır. Sistem ancak büyük çoğunluğun yaşamak için çalışması ile ayakta kalabilmektedir. İnsanların büyük bir çoğunluğu azınlığın “iyi veya güzel yaşamı” için çalışmakta ve çalışmak zorunda olanlar “kendi mutlu yaşamlarını” da ancak bu yolla kurabileceklerini inandırılmak istenmektedir. “İyi ve güzel bir yaşam” için çalışmak zorunda olmak bu sistemin büyük çoğunluğunu inandırdığı büyük bir yalandır. Büyük çoğunluğun bu yalana inanması ya da inanmaması çok da önemli değildir. Onlar inanmasalar da çalışmak zorundadırlar. Onlar iyi ve güzel bir yaşam için değil ama sadece yaşamak için çalışmak zorundadırlar. Çünkü sistemin devamlılığı için, daha açık bir ifadeyle azınlığın mutlu yaşamı

için aynı koşulların çoğunluk tarafından, yoksullar tarafından yaratılması gerekir. Yoksul çoğunluk azalır, yaşamak için çalışmak zorunda olanların sayısı düşerse azınlığın mutlu yaşamını üretmek de olanaksızlaşır. Bu nedenle çoğunluk yoksul kalmaya, yaşamak için çalışmak zorunda olmaya devam etmelidir.

Sadece yoksul da değil, olmalılar aynı zamanda cahil de kalmalıdır. Sistemi kavramak, yaşamı anlamak, çalışmayı doğru bir bilinçle ve toplumsal bir amaçla birleştirmek büyük çoğunluk için olabildiğince olanaksızlaştırılır. Bütün eğitim ve öğretim sistemi bu olanaksızlığı oluşturur. Okullarda bilimsel eğitimin yerine metafiziğin bin bir türü konur. Evrim teorisi bilimsel düşüncenin temeli olduğu halde okullarda evrime dair neredeyse hiçbir şey öğretilmez. Bu sadece orta dereceli eğitimde değil yüksek dereceli eğitimde de geçerlidir. Tarih bilimsel olarak toplumsal birikimin esas kaynaklarını incelemeye, öğrenmeye dayalı olduğu halde öğretilen tarih neredeyse büyük olayların, büyük kahramanların hikayeleri üzerine kuruludur. Eğitim bunlar üzerine kurulu olduğu sürece büyük çoğunluk toplumların tarihsel birikimine ve gerçeğine yabancı kalır. Bununla birlikte toplum sürekli olarak moda gibi yayılan, dayatılan, her yolla öğretilen metafizik akımların saldırısına maruz bırakılır. Çeşitli dini öğretilerin ve kurumların yaygınlığının nedeni budur; falcılık, insan kişiliğini, karakterini enerjisiyle açıklama, astroloji, yaradılışçılık vs. de aynı saldırıların başka biçimleridir. Bilimsel olarak çözümlenebilir olan şeyler bu yolla bilinemez gibi tanımlanmakta ve tüm toplum bilinemezliğe mahkûm edilmektedir. Bu o kadar yaygın bir şeydir ki kimi sevmek gerek-

tiğinden nasıl para kazanılabileceğine kadar her türlü kişisel “başarı” veya “mutluluk” bilinemezlik içinde anti bilimsel akımların sömürüsüne tutulmaktadır. Çaresizlik, ama daha çok da cahillik nedeniyle çok geniş bir kesim, umulmadık kişiler bile bu sömürüye boyun eğmektedir. Bundan para ve çevre kazananlar bir tarafa sistem bu çaresizlik, cahillik sayesinde dokunulmaz kalmakta ve tüm bunların içinde bir rolü olanlar da sistemin ajanı gibi çalışmaktadır. Bunların ne tür hurafeler olduğunu açıklamak kesinlikle çok önemlidir. Mutluluk arayışının hurafelerin, bilinemezliğin çarkında sömürüye tabi tutulması şehitlerimizin yaşamında tanık olduğumuz gerçek mutlulukla çözüme kavuşturulabilir. Bu çarkta mutluluk olanaksızdır. Bu çarkta yer almak asla ulaşılamayacak bir mutluluk ya da iyi ve güzel bir yaşam için dönenip durmak, sömürülmek, başkasının dünyası için ter dökmek, hatta can vermekten başka bir sonuç üretmez.

Mutluluk gerçek devrimciler açısından mücadele içinde tanımlanır. Bunu ustalar “çalışmak için yaşamak” diye de formüle ederler. Nedir çalışmak için yaşamak? Çalışmanın içeriğini, amacını, sonuçlarını bilerek yaşamak, yaşamı bu formülde “çalışmak” dediğimiz mücadele ile tanımlamaktır. Çalışmayı belirlediğimiz, amaca uygun hale getirdiğimiz durumda “başkası için” çalışmak söz konusu olmaz. Bu anlayışta toplum için ve “toplum içinde kendisi” için çalışmak söz konusudur. Çalışmanın amacı para, daha iyi ve güzel bir yaşam değildir burada. Toplumsal sistem azınlığın çıkarlarını sağlamak ve korumak üzerine inşa olmadığında “iyi ve güzel bir yaşam” da amaç olmaktan çıkar. Bu, bir sorun, bir problem olmaktan çıkar.

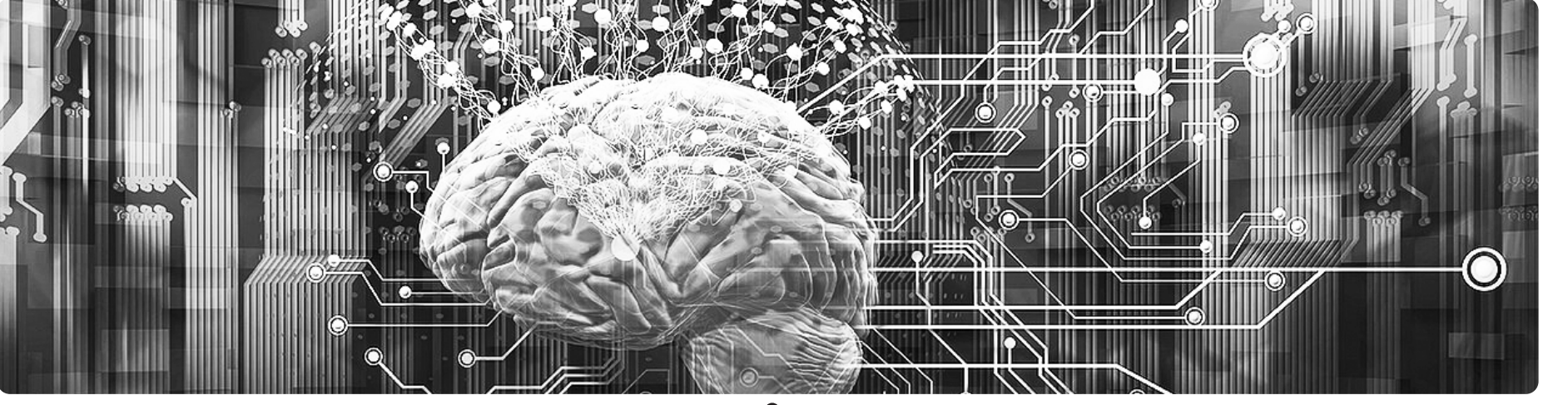
Şehitlerimizin mutluluk seçimi tam da bu anlayışa uygun olarak devrim için, kurtuluş için mücadele biçimindedir.

Mücadelenin amacı, mücadele ile elde edilecekler bir anlamda mutluluğun sona ermesi, tamamlanması olabilir. Mücadelenin kendisi gerçek devrimci için öğrenme, gelişme sürecidir. Gerçek devrimci için yakın zamanlı, elle tutulur derecede yakalanabilir mutluluk beklentisinden söz etmek bu bakımdan yanlıştır. Onlar zaten mücadeleye karar vermekle, mücadele içinde yer alarak mutluluk tanımlarının farklı olduğunu göstermişlerdir. Halkın yoksulluğuna, uğradığı haksızlıklara, kendisi için olmayan yaşama isyan etmek kendi ayakları üzerine dikilmek, kendisi olmak için hareket etmek anlamına gelir.

Onları tanıyanlar kendi yolunu çizmenin, kendi yolunda gitmenin, kurtuluşu bir yaşam biçimi olarak sahiplenmenin gerçek anlamına tanıklık etmişlerdir. Bunun dışındaki yaşam seçeneklerinin dayatılana boyun eğmek olduğunu her birimiz rahatlıkla görebilir, etrafımıza bakarak anlayabiliriz. Kendimiz için değil başkaları için yaşıyor olmak hiçbir zaman iyi ve güzel bir yaşamın temeli olamaz. Bireysel yaşamı kurmak ve korumak toplumsal bir varlık olarak insanın tek başına yapabileceği bir şey değildir. Toplumu kavramak, kendini toplum içinde tanımlamak insan olmanın kaçınılmaz sonucudur. Bireysel düşünmeyi öğretenlerin, önerenlerin, övenlerin bunu anlamaktan uzak olduklarını bilmek gerekir.

Bireysel kurtuluş insanın bu sömürü düzeninde çarkın bir parçası olmasıdır. Şehitlerimiz sömürü düzeninin bir parçası olmayı değil, bu sömürü çarklarını parçalayacak mücadelenin parçası oldular. Cesaretleri, cüretleri, azimli yaşamları tam da bu nedenle güçlüydü. Onların yaşamını “iyi ve güzel” kılan özellik kendilerine ait bir yaşama biçimini seçmiş olmalarıdır, devrim için mücadele halk için, dolaşısıyla kendisi için yaşamının yegâne yoludur. Mutluluk bu mücadelenin haklılığında, meşruluğunda, sonunca kazanacak olmasında ve hiç kuşkusuz büyük paylaşımındadır...

Her türden liberal anlayışa, bireysel kurtuluş hayaline, toplumculuğu hor gören anlayışa karşı şehitlerimizin büyük davasına sarılalım. Tasfiyeciliği, legalizmi reddedelim, iyi ve güzel yaşamın kendisi olan mücadele yolunda yürüyelim...

HER YENİ SORUN, YEPYENİ UFUKLARIN KEŞFİNE YOL AÇAR...

Doğa Bilimleri Geliştikçe Mücadele Minderi Değişir!

Felsefe ve yöntem tartışmaları, tabiat bilimlerinde ve sosyal bilimlerde katedilen mesafeye paralel olarak gelişir. Bu gelişimden çıkan sonuçlardan biri şudur: Kimi dogmaların ve tabiat gözlemlerine açıkça uymayan olguların savunulamaz duruma gelmesi idealizm kökten terk edilmesine yol açmamaktadır. Tabiat bilimlerindeki gelişmeler felsefe alanındaki tartışmaların bir kısmının terk edilmesine, ancak yeni tartışmaların doğmasına yol açmaktadır. Bilimdeki tüm büyük gelişmelere, devrimlere rağmen bu alanda iki temel akım arasındaki mücadele çoğu zaman biçim değiştirse de sürmeye devam etmektedir.

Engels, tabiat bilimlerinde çığır açan her keşif ile materyalizmin de biçimsel olarak değişmesi zorunluluğuna işaret eder. Marks ve Engels diyalektik materyalizm üzerine çalışmalar yapmış, eldeki tüm bilgi-bilimsel birikimin içinden süzerek onu temelleri üzerine oturtmuşlardır. Devamında Lenin, bu alandaki mücadeleyi devralarak sıkı bir şekilde yürütmüş diyalektik materyalizmi geliştirmiştir. Mao'nun ellerinde ise diyalektik materyalizm tabiatı yorumlamada ve sınıf savaşımında en kullanışlı haline erişmiştir. Marks ve Engels'in sürecinde hareket, elektro-manyetizma, biyoloji gibi birçok alanda yaşanan gelişmeler, tabiatın davranışını anlama ve maddenin hareket yasalarının daha açık bir şekilde ortaya konmasına yardımcı olmuştur. Öyle ki Darwin "Türlerin Kökeni" kitabını yayımladığında, Marks ve Engels, Darwin'in "kaba İngiliz üslubunu" bir kenara koyarak bu kitabın doğa bilimleri içerisinde sınıf mücadelesine bir temel

sağladığına dair atıflar yapmışlardır. Yine bu dönemde bilimsel alanda yaşanan bir dizi gelişme özel bir ilgi ile takip edilmiş, diyalektik materyalizm bu gelişmelerle beslenmiş ve test edilmiştir.

1900'lü yılların başına gelindiğinde, yeni gelişmelere kapı aralanmış, Planck'ın kara cisim ışımasını açıklaması, Einstein özel görelilik kuramı, Bohr'un atom modeli çalışmaları, Rutherford'un atomun iç yapısına dair yürüttüğü çalışmalar ve sonrasında kuantum fiziğine temel olacak birçok buluş, gerçek kavramının kendisinin dahi yeniden tartışılmasına yol açtı. İdealistler de elbette bu buluşları kendi felsefi öğretilerine temel alacak şekilde kullanmaya başladılar. Fizik alanında yapılan keşifleri, "nesnel gerçeğin" olup olmadığı tartışmasında malzeme haline getirerek materyalizme karşı bir önerme olarak sundular. Lenin'in tanık olduğu ve aynı zamanda tarafı olduğu bu tartışmalar, aslında köken itibarı ile geçmişe dayanmaktaydı. İdealizm güncel gelişmelerden yola çıkarak geçmişten gelen bir sorunu yeniden gündeme getiriyordu; insan bilincinden bağımsız bir nesnel gerçek var mıydı? Gerçek görelili miydi, her insanın bilinci görelili bir gerçek üretir miydi?

EINSTEIN'IN GÖRELİLİK TEORİLERİ, NESNEL GERÇEĞİ YADSIR MI?

Fizikte ortaya çıkan yeni yasalar ve oluşturulan teoriler üzerinden ileri sürülen "gerçeğin göreliliği" kavramına dayanan ve kendilerini rölativist felsefeci olarak tanımlayan kesimler, aslında kökenini antik çağ şüphecilerinden (septikler),

aydınlanma dönemine gelindiğinde ise Hume ve Kant'tan alan agnostizm ya da bilinemezlik teorisinin modern halinden ibarettir.

Bu anlayış, 20. yüzyılın başından itibaren genel ve özel görelilik teorilerinin kabul görmesi ile birlikte yeniden felsefe arenasında boy göstermiş, doğrudan materyalizmi hedefleyecek şekilde nesnel bir gerçekten bahsetmenin mümkün olamayacağı fikrini fiziğin geldiği evreyi öne sürerek yeniden pazara çıkarmışlardır. Onlara göre zaman, hız gibi olguların dahi görelili olduğu, fizik yasalarının dahi sürekli değişebildiği kesin ve mutlak olmadığı bir durumda, gerçek olgusunun kendisi de şüpheye açıktır.

Ancak rölativistlerin aksine, görelilik teorileri zaman olgusunun varlığına veya yokluğuna dair bir tartışma yürütmez. Zaman nesnel bir gerçektir, çünkü ölçülebilirdir ve etkileri gözlemlenebilirdir. Ancak bir sistemin, zaman ile girdiği etkileşim ve bu etkileşimin biçimi görelili sonuçlar doğurur; sonuçta bu etkileşimin seviyesini belirleyecek parametreler farklılık gösterebilir. Örneğin iki arkadaşı zaman ile etkileşimde olan iki sistem olarak değerlendirelim. Biri Dünya yüzeyinde, diğeri ise süper kütleli bir karadeliğin olay ufku yer alsın. Dünya'da olan sistem için karadeliğin ufku yer alan sisteme göre zaman daha hızlı akacaktır. Uzak-zaman dokusu ikisi için de nesnel bir gerçektir, ancak bu nesnel gerçeklik ile temasları, fiziksel ortam farklılığı nedeni ile farklı sonuçlar üretir. Yani bu fiziksel görelilik, nesnel gerçeğin görelili olduğu anlamına gelmez, etkileşimin kendisi

görelidir. Etkileşimin görelili olmasının sebebi yine maddesel nicelik farklarından kaynaklıdır. Aynı fiziksel sistem içerisinde olsalardı iki arkadaşın da nesnel gerçeklikten gözlemlediğimiz parametreler bakımından aynı biçimde etkilendiklerini görecektik.

Ayrıca bilgi sürecimiz dahilinde fizik kurallarının gelişebilir veya değişebilir oluşu, nesnel gerçeğin olmadığı anlamını taşımaz. Diyalektik materyalizm bir gerçeğin farklı yönlerinin keşfedilebilir olmasını yadsımaz. Bu iki durum birbirinden farklıdır. Fizik yasaları, gerçeği parça parça keşfeder, bunu bütünlüklü bir teoriye dönüştürür, bazen farklı gerçekler veya aynı gerçeğin farklı yönlerinin keşfedilmesi ile gelişir ve dönüşür. Bu diyalektik bir süreçtir. Ayrıca çelişkinin sonsuz ve evrensel oluşu, her nesnel gerçeğin her yönünün her zaman bir anda açığa çıkarılmasına olanak vermeyebilir ya da nesnel gerçeğin dönüşümünü de gerektirebilir. Ancak bu, bir zaman için o gerçeğin insan bilinci dışında var olduğu olgusunu değiştirmez. Nesnel bir gerçeğin determinist davranmasına gerek yoktur, ancak bu şekilde davranmadığı için göreliliği veya var olup olmadığı tartışma konusu olamaz. Örneğin, Newton zamanında gök cisimlerinin, uzak mesafelerine rağmen birbirlerine etkilerinin olduğu biliniyordu ve bu, kütleçekim etkisiyle açıklanıyordu. Einstein keşfetti ki aslında doğrudan bu cisimler birbirlerini çekmiyorlardı, çarşaf üzerindeki demir bilye misali, kütleçekim etkileri uzak zaman dokusunu büküyordu ve bu da gök cisimlerinin yörüngeler oluşturarak birbirlerinin hareketlerini etkilemeleri-

ne yol açıyordu. Yani, gök cisimlerinin birbirini etkilediği nesnel gerçekliği aynı biçimde gözlemlenebilmekte, ancak gerçekliğin farklı yönleri açığa çıkardığında fizik yasaları da geliyordu.

Nesnel gerçeğin göreliliği tartışması, herkesçe tanımlanacak ortak bir gerçeğin mümkün olmadığı sonucu algımız dışında bir gerçeğin bilinmeyeceği anlayışına dayanır. Rölativist felsefenin kapısı bu yolla bilinemezciğe ve idealizme aralanır.

“DOGMALAR” NASIL ALT EDİLDİ?

Gelişen doğa bilimlerinin yanı sıra burjuvazinin egemen güç haline gelişi ile değişen sosyal ve iktisadi yapı, rölativizm veya bilinemezcilik gibi akımların yanında, üretim araçlarını elinde tutan feodal kesimlerin alt edilmesi ile “dogmalara” karşı yeni felsefi akımlar ve dünya görüşü inşa etmeyi yeni egemen güçlerce zorunlu hale getirdi. Bir yandan nihayetinde “kiliseye” yarayan metafiziğin etkisinin kırılmasına dair bir iddia taşınırken diğer yandan üretici güçlerin elinde bir silaha dönüşen diyalektik materyalizme de savaş ilan etmek gerekiyordu. Egemen sınıflar, idealizme biçim vererek yeni bir formda işlemeyi kendi sistemleri için oldukça işlevli buldu. Bu kökleri eskide olan yeni felsefi akımları, “dogmalara karşı savaş” sloganları ile felsefe arenasında yerlerini aldı. Bu sözde “bilim felsefeleri”, pozitivist-ampirist görünümlü özünde ise neredeyse hiçbir bilimsel teori ve öngörü oluşturulamamasına sebep olan yaklaşımlar olarak ortaya çıktı. Bu felsefe de özünde yine kapısını öznel idealizme aralamaktaydı ve bu biçimde inşa edildi çünkü sistem zaten bilimin ürünlerini gasbetmek ile alakadardı. Bu akımların büyük çoğunluğu, diyalektik materyalizme açıktan saldırmaktaydı. Bunlardan birine öncülük eden Karl Popper, bilim felsefesi alanında çalışmalar yapmış ve “yanlışlanabilirlik ilkesini” bir teorisinin bilimselliğine temel kıstas haline getirmişti. Popper amacını, bilim ve sahte bilimi birbirinden ayırabilmek olarak belirtirken yanlışlanabilirliği ise bu ayrımı net bir şekilde yapabilmek adına öne sürmüştür.

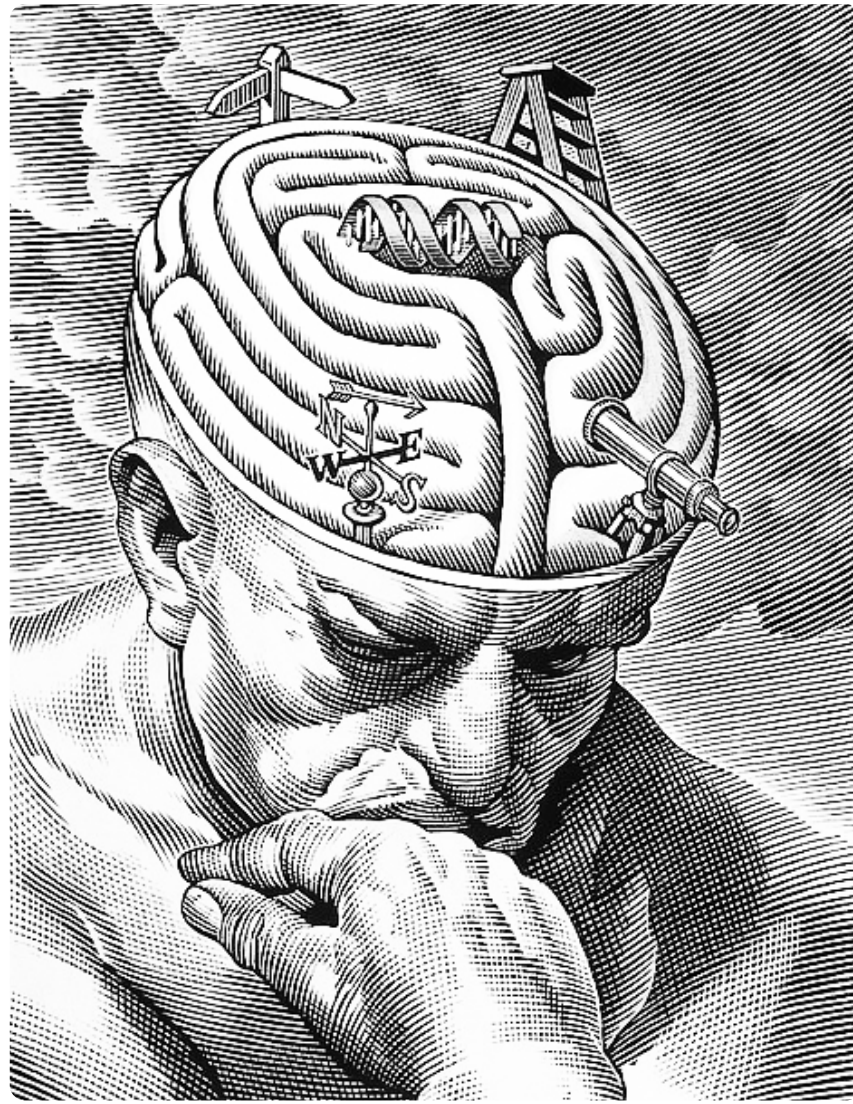
Popper’a göre bir teori veya varsayımın bilimsel olabilmesi için tek başına gözlem veya olgular ile uyumlu olması yetmez, aynı zamanda yanlışlığına dair de bir ispat süreci işletilebiliyor olmalıdır. Yani aslında bir kuram değerlendirilirken destekleyici unsurlara değil, onu

yanlışlayabilecek unsurlara odaklanmak gerekir ve yanlışlayıcı unsurlardan yoksun ise bu kuram bilimsel bir kuram değildir. Bunu yaparken ise sembolik mantıktan faydalanır. Ayrıca bir kez aksi gözlem kaydedildiği takdirde binlerce doğru gözlem mevcut olsa dahi o teori çöpe atılmalıydı. Yanlışlanabilirlik ilkesi gereğince, bir varsayımın zıttı olan olgunun peşinden gidilmeliydi, destekleyecek unsurlar aranırsa zaten bolca bulunabilecekti.

Öncelikle Popper’ın teorisine göre bilimsel teoriler inşa edilmeye kalkılmış olsaydı muhtemelen hiçbir bilimsel teori inşa edilemeyecekti. Ayrıca şu

şekilde gereğini yerine getirsin. Ayrıca farklı gözlemler ile de tekrar ve tekrar ispatlanabilsin. Buna rağmen Popper’a göre yalnızca doğrulayıcı unsurlardan yola çıktığımız için bilimsel bir yöntem izlemiş olmamaktayız. Tersinden yanlışlanabilir unsurlara odaklanmış olsaydık, bilimsel bir yöntem izlemiş olacaktık. Bu önermenin yetersizliğini ve işlevsizliğini birkaç şekilde görmekteyiz.

Birincisi, bilim, herhangi bir konuda nihai çözümü yakaladığı ve bir teorisinin tüm sorulara cevap olacağı önermesini taşımaz. Ayrıca kendisine tek bir sorunun dahi tüm yönlerini açıklığa kavuşturabileceğine dair bir

anda bilimsel alanda kullanım olanağı bulan ve işlevini de ispatlayan birçok teorisinin de sözde bilim kabul edilmesi gerekecekti. Popper’ın yanlışlanabilirliği, kör kuşkuculuğun bir başka tezahürüdür, nihayetinde idealizmdir.

Popper’ın ilk yanılığı, bilimin bir gelişim süreci olduğunu kavrayamamasından ve boşluk bırakmadan bir önceki teoriyi sürekli dışlayarak ilerlediğini düşüncesinden ileri gelmektedir. Bir soruna, mevcut doğrulayıcı unsurlardan yola çıkarak cevap aradığımızı düşünelim. Tüm nesnel gerçeklik bu önermeye işaret ediyor olsun ve doğrulayıcı unsurlar ile ortaya koyduğumuz cevap da iyi bir

kabiliyet de atfetmez. Bilim bir sorun tanımlar, verili nesnel gerçekler ve eldeki bilgi-bilimsel sonuçlardan yola çıkarak bir önerme yapar, bu ispatlansın veya ispatlanmasın verili gerçekler ile örtüştüğü ölçüde bilimsel nitelik taşır. Çünkü içinde somut bir olgusallık barındırır, bu somut olgu da onu cevap olmaya aday kılar. Eğer bilim önündeki her sorunda, her konuda tek, boşluksuz ve kesin cevaplar verebiliyor olsaydı bu, tabiatın davranışına aykırı olacaktı. Mutlak bilgi arayışındaki Popper, bilimin önüne diyalektiğe aykırı dolayısı ile tabiatın davranışı ile örtüşmeyen görevler koymuştur.

Herhangi bir teori bilimsel olmaksızın doğrulayıcı ve destekleyici birçok unsur bulabilir ama pekâlâ bir sözde bilim de yanlışlayıcı unsurlar bulabilir. Yani Popper’ın doğrulanabilirlik için duyduğu kaygıların tümü yanlışlanabilirlik için de mevcuttur. Ayrıca bir teori birçok gözlem ile uyumlu ancak bazı gözlemler ile uyumsuz olabilir. Bu o teorisinin yetersiz kalan yanlarının tamir edilmesi gerektiğine mi işaret eder yoksa tümünden terk edilerek yeni bir teori arayışına girilmesi gerektiğine mi? Popper’a göre bu teori terk edilmek zorundadır. Öyle ise elimizde henüz Popper’ın anlayışına denk düşecek tek bir teori dahi yoktur. Bilim tarihinin ilerleyişi, başlı başına Popper’ın ilkesini boşa çıkarmaktadır. Ayrıca kapı bilineemezciğe çıktığı anda, bilimsel olan ile sözde bilimsel olan arasında ayırım yapma ihtiyacı da kalmamaktadır. Bir diğer olgu ise çelişmezlik meselesidir. Çelişmezliğin mümkün olmadığı ispatı tabiatın kendisidir, çelişmezliğin olduğu yer mutlak sıfır noktasıdır, evrenin o noktaya varması da henüz ihtimaller arasında bile değildir.

Popper aslında politik bir tercih yapmaktadır, sınıf mücadelesinde burjuvaziden yana taraf olmaktadır, ardından ise tarafı olduğu sınıfın dünya görüşüne göre teorisini şekillendirmektedir. Bunu yaparken de herkese hak gördüğü yanlışlanabilirlik ilkesini kendi teorisine uygulama cüreti gösterememiştir. Çünkü içine girdiği düşünsel girdaptan çıkışının olmadığını bilmektedir. Bu girdap, bilinemezciğin dolayısı ile kör şüpheciğin girdabıdır. Bu girdap Popper’ı idealizmin derin sularında boğmuştur.

Diyalektik materyalizmi hedef alan ve karşısında konumlanmayı tercih eden tüm anlayışlar bu kökten beslenmektedir. Bu kaba reddiyecilikten, bilimsel yöntem çıkarma girişimleri ise yalnızca politik tercih yapmış ve burjuvazinin sözcülüğüne soyunmuş felsefecilerin arzuları ile sınırlı kalacaktır. Nesnel gerçekliğe sırtını dönen veya bilinç ile ilişkisini doğru göremeyen, tabiatın ve toplumun gelişim yasalarını gölgelemenin uğraşını veren tüm yaklaşımlar için sonuç bu olacaktır. Yani iki temel felsefi akım arasındaki mücadele sürmektedir. Toplumsal yaşamda egemen halde olan idealizmin, sorunlar karşısında atıl ve işlevsiz oluşu, bir kriz halinde yansıma bulmaktadır. Bu krizin aşılmasının yolu ise yeni idealist akımlar değil, devrimci yöntemin hâkim hale getirilmesidir.

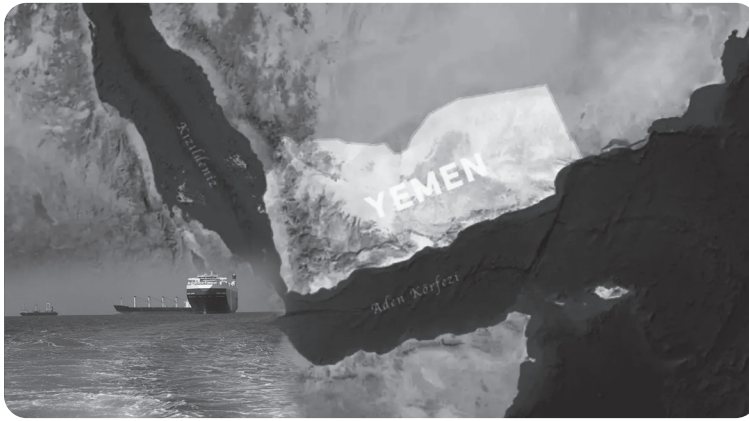
ATEŞ ÇEMBERİ: KIZILDENİZ

Aslen Polonya/Ukrayna kökenli olan Zbigniew Brzezinski, 1977-1981 yılları arasında dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter'ın ulusal güvenlik yardımcılığını yaptı; ayrıca "Medeniyetler Çarpışması" gibi Amerikan neo-muhafazakârlarının Orta Doğu işgallerini meşrulaştırmak için kullandığı tezlerin yazarı Samuel Huntington ile de yakın çalıştı. Bu görevi sırasında bugün Amerikan emperyalizminin hâlâ dış politikada uyguladığı stratejileri teorize etti. Pentagon'un baş stratejisti oldu. 1997 yılında SSCB'nin dağılışı sonrası Amerikan jeopolitikasının temel hatlarını oluşturacak olan "Büyük Satranç Tahtası Teorisi"ni ortaya attı. Bu teoride Orta Doğu'yu bir satranç tahtasına benzetiyor ve özellikle Türkiye gibi ülkelerin İran ve Rusya gibi aktörlere karşı NATO üyesi "demokratik" koçbaşları olması gerektiğini savunuyordu. Temelde Rusya ve İran engelleri de aşılarak ABD/Avrupa hâkim sınıfları bu bölgedeki yeraltı ve yer üstü kaynaklara hâkim olacaktı. Bu stratejinin bir diğer ayağı da Doğu Avrupa'daki eski Sovyet nüfuzu ülkelerdeki 5. Kol faaliyetleriydi.

Bugün İran'ın bölgede Proxy/vekil güçlerle oluşturduğu jeopolitik savunma hattı ABD/NATO kurmaylarının bu ve benzeri stratejileri sonucunda ortaya çıktı. İran, savunma hattını "ileriden" kurma stratejisi ile birçok iç çatışmaya çeşitli düzeylerde müdahil oldu. Lübnan'daki Hizbullah örneği bu bakımdan son derecede yoğunken, bugün Filistin direniş güçlerine verilen daha düşük yoğunluklu destek gibi müdahale pratikleri de var. Yemen'deki iç savaşta da kendi jeopolitik stratejisine en uygun aktör olan Husileri desteklemekten geri durmadı İran.

Bugün Husiler (Ensarullah Hareketi) Yemen'in büyük bir bölümünde egemen durumda. Teknik olarak üçe bölünmüş bir ülke de olsa, Yemen'in "değerli" her parçası (belki Güney kenti Aden hariç) Husiler'in kontrolünde. 1990'lı yıllarda Kuzey Yemen'deki oldukça yoksul ve

dağlık bir bölge olan Saada'da kurulan Ensarullah Hareketi, Şiiliğin Zeydi koluna mensup bir tebliğ hareketi olarak başladıkları biyografilerinde bugün bölgesel bir aktör. Filistin direniş güçlerinin 7 Ekim hamlesi ile Yemen'de halihazırda Suudi-Amerikan koalisyona karşı soğumuş olmakla birlikte devam eden mücadelelerinin boyutunu artırdılar. Bu yeni boyut Süveyş Kanalı'na giden Bab-el-Mandeb Boğazı'nın kesilmesiyle. Dünya deniz yolu ticaretinin yüzde 10 ila yüzde 13'ü (700 milyar dolarlık bir su yolu anlamına geliyor bu) bu boğaz ve Süveyş Kanalı üzerinden gerçekleştiriliyor. Deniz ticaretinde ulaşım süresini 15-20 gün kısaltan Süveyş Kanalı,

teknelci Avrupa kapitalizmi ve onun hiper-tüketici halkları için olmazsa olmaz. Bilhassa yarı-sömürge yarı-feodal Güney Doğu Asya ülkelerinde üretilen lüks tüketim ürünleri (özellikle tekstil ve kauçuk gibi hammaddelerini) bu su yolu aracılığı ile Avrupa anakarasına ulaşıyor. Ensarullah Hareketi'nin bu boğazı kapatma hamlesi ile tedarik zincirinde ciddi sıkıntılar yaşayan Avrupa teknelci kapitalizmi bölgeye hemen bir görev gücü yolladı. Bu "güç" Yemen'i bombaladı ve Filistin halkıyla dayanışma gösterdikleri için onları "cezalandırdı." İran ve diğer "direniş eksen" unsurlarıyla yüksek koordinasyonla hareket etse de Ensarullah Hareketi'ni Hizbullah gibi İran'a sıkı sıkıya bağlı bir yapı olarak görmemek gerekiyor. ABD silahlı kuvvetleri için araştırma ve geliştirme yapmak amacıyla 1946 yılında kurulmuş olan ve Amerika'nın güvenliği doğrultusunda "milli güvenlik stratejileri" üreten teorik yayın kuruluşu RAND'ın 2020 tarihli "Husiler Bir Sonraki Hizbullah Olabilir mi?" başlıklı raporu Husilerin, Hizbullah'tan daha

özerk ve özgün olduğunu, İran ile ilişkilerinin bir "vekalet" ilişkisinden çok bir çeşit "sponsorluk" ilişkisi olduğunu vurguluyor.

Yemen'i ve Ensarullah Hareketi'ni son günlerde ABD/NATO emperyalistlerinin gerçekleştirdiği bu terör bombardımanı caydıracak gibi gözüküyor; mevcut Filistin meselesi, Filistin sınırlarından çok daha ötesine, 50 yıllık jeopolitik çatışma hatlarına kadar uzanıyor. Bu doğrultuda İran da Yemen'e yönelik saldırılara karşılık veriyor. Bölgede çatışma düzeyi sürekli artıyor ancak "bölgesel bir savaşa" evrilme trendi devam ediyor olsa da bunun için İran'ın savaşa doğrudan katılımı gerekiyor. İran hâkim sınıfları da kendi çıkarları için çatışmanın dozunu bu düzeyde tutmaya kararlı gözüküyor.

Yemen ve İran'da bunlar olurken Türk hâkim sınıfları en kârlı ticaret ortaklarından biri olan İsrail ile ilişkileri devam ettirmek istiyor. Hem Türkiye kom-

prador sermayesini üzmemek hem de kitle tabanını Filistin meselesinde ikna edebilmek için Erdoğan çok perdeli bir tiyatro oyunu sergiliyor. Bu çok perdeli tiyatro iyiden iyiye Türk komprador sermayesinin çürümüşlüğüne halk nezdinde afişe ediyor. Erdoğan'ın yer yer Netanyahu'ya "Hitler" demeye kadar vardığı bu kuru, kitesinin duygularına oynayan retorikçi realizm duvarına çarpıp tuzla buz oluyor. ABD, Yemen'i vurduğunda nasıl ikiyüzlü, silik açıklamalar yapıldıysa Filistin meselesindeki tavır da doğaları gereği çobanla ağlayan ama kurtla sofraya oturan bir tavır oluyor.

İsrail'in Gazze'yi işgali ve kent çarpışmaları bütün şiddetiyle sürüyor. Filistin direnişi tüm bileşenleri ve halkının her katmanıyla mücadele ediyor. Siyonist genelkurmayın Gazze'yi "insansızlaştırma" projesi şimdilik suya düşmüş görünüyor. Hizbullah da İran gibi düşük yoğunluklu bir çatışma stratejisi izlemeye devam ederken çatışmanın bölgesel bir savaşa dönüşme riski devam ediyor.

Emperyalistlerin Yemen koalisyonu

Yemen'de Husilerin İsrail'e taşınan ticari gemilere karşı başlattığı el koyma operasyonlarının ardından, Yemen'e dönük saldırılar başladı. ABD ve İngiltere'nin Yemen'i bombalamasıyla başlayan süreç, Yemen karşıtı koalisyonu büründü. Yeni Zelanda'nın Yemen karşıtı koalisyonu katılmasıyla birlikte koalisyondaki ülke sayısı 10'a çıktı. Bu ülkeler arasında ABD, Avustralya, Bahreyn, Kanada, Danimarka, Almanya, Hollanda, Yeni Zelanda, Güney Kore ve İngiltere yer alıyor.

HUSİLERE YÖNELİK 18 HAVA SALDIRISI

Husilerin Askeri Sözcüsü Seri, X'de yaptığı açıklamada, ABD ve İngiltere savaş uçaklarının Sana, Hudeyde, Taiz ve Beyda kentlerini hedef aldığını kaydetti. Seri, savaş uçaklarının 12'si Sana ve kırsalına, 3'ü Hudeyde, 2'si Taiz, biri Beyda kentine olmak üzere toplam 18 saldırı düzenlediği aktardı.

İngiltere Savunma Bakanlığı tarafından yayımlanan ortak açıklamada ise, ABD ve İngiltere silahlı kuvvetlerine ait güçlerin Avustralya, Bahreyn, Kanada ve Hollanda'nın desteğiyle Husilere ait 8 hedefi vurduğu belirtildi.

TEDARİK GERGİNLİĞİ SÜRÜYOR

Husilerin 19 Kasım'da başlattığı operasyonlardan bu yana Kızıldeniz'den ticari gemilerin geçişi yavaşlamış hatta neredeyse durmuş durumda. Ticari rota Ümit Burnu'na doğru kayarken, BAE üzerinde tren ve karayolu ile ulaşım sağlanıyor. Yaklaşık 2 bin 300 gemi uzun rotalar izliyor. Normalde deniz ticaretinin yüzde 12'sinden fazlası Kızıldeniz'den gerçekleşiyor. Perakende, otomotiv ve enerji alanlarında ciddi sorunlar yaşanacağı belirtiliyor.

Gittiler Ya, Bu Dağlar Öksüz Kaldı...

Ömrümün en uzun ve en ağır, bir o kadar da anlamlı günleriydi. Beş kadın yoldaşımızın naaşı-nı, üç yılın ardından ailelerine teslim edecektik. Bunun için onları uygun bir yere taşımak gerekiyordu. Onları üç yıldır kök saldıkları bu topraklardan çıkarmak kolay olmayacaktı, bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Nasıl söküp alacağız onları sımsıkı tutundukları bu dağlardan... Bir yoldaş "Bence her birini bir tepeye gömelim. Buradan ayırmayalım. Bizimle kalsınlar" diyor. Birçok yoldaş aynı düşünse de ailelerinin isteklerine saygı duymak gerektiğini biliyoruz. Onlar da yıllardır çocuklarına hasretler. Ve şimdi ziyaret edebilecekleri bir mezarlarının olmasını istemeleri daha ağır basıyor. Ne kadar ayrılmak istemesek de vereceğiz onları... Onlarsız bir yanımız eksik kalacak biliyoruz ama burada bıraktıkları izler, her birimizin yüreğinde kapladıkları yere, yarattıkları değerlere daha sıkı tutunacağız bundan sonra...

Onları incitmeden nasıl çıkaracağımızı, bunun için ne kullanacağımızı, bu işin kaç gün süreceğini değerlendirdik ve bir plan çıkardık.

Öncelikle sedyelerimizi yaptık. Sonrasında ailelere teslim edeceğimiz geçici mezar yerlerini de kazdık... İşte her şey hazır... Artık belirlediğimiz tarihte oraya gitmek kaldı.

Herkes gergin... Gözlerde hep aynı ifade...

İşte, beklediğimiz gün geldi... Çok fazla konuşulmadı. Her şey planlandığı gibi başladı. Herkes ne yapacağını biliyor... Yola çıkıyoruz hep birlikte. Kendime bir söz veriyorum. Onları yolcularken olabildiğince güçlü olacağım. Zira böylesi bir süreç için çok güçlü olmak gerekiyor. Bu ağırlığı ancak bu güç kaldırabilir. Yani ağlamak yok... Orada bir yoldaşın duygularını kontrol edememesi bütün grubu etkiler. Bunu herkes biliyor. Sanki herkes aynı kararı almış gibi...

Yukarı doğru attığımız her adım, bizi onlara yakınlştırıyor. Kalp atışlarımı duyabiliyorum. Hava da kararsız gözüküyor. Yağmur mu yağacak, güneş mi açacak belli değil. O da nasıl davranacağını bilemiyor!

Özlem yoldaşın yanına gidiyoruz ilkin. Yerini bilen yoldaşlar, nereden kazılacağını gösteriyor. Kazmaya başlıyoruz dönüşümlü olarak. İşte toprağın sesi daha tok gelmeye başladı. Demek ki yakınlaştık. Artık çok daha fazla dikkat etmemiz gerek. Nefesler tutuluyor... İlk yağmurluk parçasını gördüğümüzde artık kimseden çıt çıkmıyor. Ellerimiz çalışıyor. Ellerimizle üzerindeki toprağı çıkardıkça Özlem yoldaşın yağmurluğu

sarılmış bedeni de belirginleşiyor...

Köklerle toprağı tutunduğı için yoldaş topraktan koparmakta zorlanıyoruz. Herkes aynı şeyi merak etse de kimse açıp bakmaya cesaret edemiyor başta. Sonra yavaşça yağmurluğu açıyoruz. Parti bayrağı, yoldaşın fotoğrafı ve kimlik bilgilerinin olduğı belgeler üç yıl önceye götürüyor herkesi. O gün telaşla ama bir o kadar da özenle hazırlanan bu belgeler, üç yıl öncesine uzanan bir köprü oluyor bütün yoldaşların gözünde şimdi... Hazırladığımız sedyenin üzerinde bir kez daha yolculuğı hazırlıyoruz yoldaş... "Şu dağların sırtında bir yiğit mezarı var" türküsünü onunla birlikte söyleyerek zorlu bir yolculuğı başlıyoruz. Normalde yağmurlu bir havada böyle bir patikada defalarca düşeriz, kayarız. Ama o gün hemen hemen hiç düşmeden gidiyor bütün yoldaşlar. Bütün çaba sedyeyi sarsmadan taşıyabilmek. Bunun için yoğun bir emek harcıyor herkes.

Yola çıkmamızla birlikte güçlü bir şimşek çakıyor. Ardından şiddetli bir doluya tutuluyoruz. Taş sertliğinde çarpıyor dolular her yerimize. Yağmur, ancak Özlem yoldaş tekrar toprağı verdiğimizde duruyor. Hatta güneş açıyor. Yol boyunca bütün yoldaşlar taşıyor sedyeyi. Sadece kadın yoldaşlar olarak da omuzluyoruz yoldaşlarımızı. Ondan, onlardan bir kez de kadın yoldaşlar olarak devralıyoruz özlemlerini, özlemlerimizi. Gelecek umutlarını Eyleme

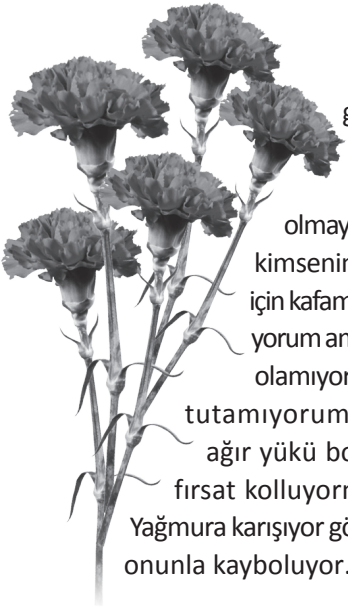
dönüştürme sözü vererek omuzluyoruz yoldaşlarımızı ve ailelerinin alacağı geçici mezar yerlerine yerleştiriyoruz.

Sıra Emel ve Dilek yoldaşlarda. Özlem yoldaştan sonra 2006'da Dersim'de keşmiş yolları. Özlemleri, Emelleri, Dilekleri aynıydı. Onun için mücadele ediyor, onun için savaşıyorlardı. Bugün çok daha zorlu geçecekti. Bir gün önceden tecrübeliydik. Artık neyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Bugün iki yoldaşımızı birlikte çıkaracağız. Emel ve Dilek yoldaşlar, aynı mezarı paylaşmışlardı çünkü. Yan yana yatmışlardı. Aynı özen ve çabayla çıkardık yoldaşlarımızı. Yoldaşlara tek tek bakarken onlarla paylaştıklarımız canlanıyordu bir bir. İki yoldaşın da tartışmalardaki ısrar ve inatçılıklarını hatırlıyoruz tebessümle. Sedyeleri peş peşe taşıyoruz. Bugün yağmur yağmıyor. Hatta zaman zaman güneş de gösteriyor yüzünü.

Son gün... Sevda ve Eylem yoldaşlarda sıra. Onlar da Emel ve Dilek yoldaşlar gibi birlikteler. Önce Sevda yoldaş. Etrafındaki toprakları yine ellerimizle temizliyoruz. Hazırladığımız sedyeye koymak için kaldırmak istediğimizde epey zorlanıyoruz. Toprak bu kez daha güçlü sarılıyor, bırakmak istemiyor. Yağmurluğun toprakla birleştiğı yere baktığımızda yemyeşil filizleri görüyoruz. "Toprakta yeniden filizlenmek" dedikleri bu mu diyorum kendi kendime. Öyle sıkı tutunmuş ki Sevda yoldaş toprağı, kökleri koparmak hiç de kolay olmuyor. O kökleri koparmakta zorlanınca Sevda yoldaş canlanıyor sanki karşımda. Yaşamda nasıl da inatçıydı...

Sevda yoldaştan sonra sıra Eylem yoldaşta. Bütün herkesi gönderdikten sonra artık gönül rahatlığıyla "gidebiliriz" diyordu yoldaşlarına. Sorumluluğı büyüktü, yükü ağırdı. Bu yükü onurla taşımış, son yolculuğunda yoldaşlarının arkasından gururla geliyordu şimdi... Yağmur yine başladı... O hep gülen, ıslıl ıslıl olan gözleri karşımdaydı sanki. O anda günlerdir biriktirdiğim, hep saklamaya çalıştığım

gözyaşlarım hücum etti sanki. Engel olmaya çalışıyorum, kimsenin görmemesi için kafamı bile kaldırmıyorum ama hayır engel olamıyorum. Sözümü tutamıyorum... Günlerin ağır yükü boşalmak için fırsat kolluyormuş meğer... Yağmura karışıyor gözyaşlarım ve onunla kayboluyor...

Eylem ve Sevda yoldaşlar da diğer yoldaşların yanındaki yerlerini alıyorlar... Eylem yoldaş, ortaya geçerek sağına Emel ve Dilek yoldaşı, soluna Özlem ve Sevda yoldaşı almış aileleri karşılamaya hazırıldı artık. Yoldaşları şimdiye kadar neden veremediğimizi en iyi o açıklayacaktı ailelere, onların da gönlünü alarak. Ailelerin sitemlerini, özlemlerini anlayarak kendi koşullarımızı anlatacaktı. Onlar da bizi anlayacaktı... Öyle de oldu... Sıra mezar taşlarını hazırlamaya geldi. Her şey onlara yakışır

olmalı. Yapabileceklerimizi en özenli bir şekilde yapmalıydık. Öyle de yaptık. Mezar taşları için üzerine yazı yazacağımız düz taşlar buluyoruz önce. Sonra isimlerini, dağlara kodlanmış isimlerini ve ölümsüzlük tarihlerini yazıp özenle yerleştiriyoruz mezarlarına. Ve basına yoldaşların mezar yerleriyle ilgili bilgi veriyoruz...

YARIM KALMAYACAK EYLEMLERİMİZ

Mezar yerlerini açıkladığımızın ertesi günü aileler ve yoldaşlar onları almaya geldi. Henüz çok erkendi. Hemen gelebileceklerini hesap etmemiştik. “Vedalaşmadan ayrılmak” yine mi bize düşecekti... Daha vedalaşacaktık yoldaşlarımızla. Bir kez daha kavga yeminlerimizi tazeleyecektik birlikte. Daha çok şey paylaşacaktık onlarla. Hazırladığımız o çok sevdiğimiz papatya taşlarını takacaktık mezar taşlarına. Yine yarım kaldı. Birçok güzel şey gibi yine yarım kaldı. Yarım kaldı sevdalarımız, yarım kaldı özlemlerimiz, yarım

kaldı dilek ve emellerimiz. Ama yarım kalmayacak eylemlerimiz. Hepsini eylemlerimizle tamamlayacağız.

Ailelerin geldiği haberiyle hızla toparlanıyoruz. Öncelikle onların güvenliği için belli tepelere biki ve diğer silahlarla yoldaşlar savunma amaçlı yerleşiyor. Geri kalan grup aileleri karşılamak için yola çıkıyoruz. Hepimizde aynı heyecan ve coşku. Nefes nefese karşılıyoruz aileleri ve yoldaşları. Gelenlerin bizi alkışlarla karşılaması heyecanımızı daha da artırıyor.

Büyük bir özlemle sarılıyoruz birbirimize. Yıllardır umutla bekledikleri evlatlarına, yoldaşlarına kavuşacak olmanın sevinci ve hüznü var gözlerinde. Bir taraftan bizden, bu dağlardan ayıracakları için de hüznülüler... Onları birbirinden ayırmamalarının sözünü alarak teslim ediyoruz yoldaşlarımızı. Aileler de bizim koyduğumuz gibi aynı özenle çıkartıyor yoldaşları. Ardından hep birlikte saygı duruşunda bulunuyoruz. Bir yoldaş onları anmanın onlardan boşalan mev-

zileri doldurmak anlamına geldiğini söyleyerek kısa bir konuşma yapıyor. Slogan ve alkışlarımızla uğurluyoruz yoldaşlarımızı...

Gittiler... Bu dağlar öksüz kaldı. Eksildik. Şimdi ne zaman kafamı kaldırıp dağlara baksam bu düşünceler dolaşüyor beynimde... Meğer varlıkları ne çok güç veriyormuş bize. Adımladıkları bu dağlarda yoldaşlarına güvenle bıraktıkları mücadelenin takipçisi oluyorlardı. Onları burada hissetmek... Soluklarını üzerimizde, gülüşlerini yanı başımızda hissetmek, bastığımız yerlerde ayak izlerini görmek de bize ayrı bir güç katıyordu. Şimdi ne zaman yürümekte zorlansam “onlar da geçti buralardan, onlar da bu yokuşta, bu patikada belki de solukları kesildiği için mola verdiler” diyorum. Onların bize öğrettiği en önemli şey görevlerimize sınıksız sarılmak oldu. Tıpkı onların toprağa sınıksız tutundukları gibi...

Dersim’den bir Partizan/Mayıs 2014

“Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” kapsamında mezar ziyaretleri gerçekleştirildi

“Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” çalışmaları kapsamında İstanbul’un çok sayıda bölgesinde mezar ziyaretleri gerçekleştirildi.

İstanbul Topkapı Mezarlığı’nda bulunan Proletarya Partisi kadrolarından **Ahmet Muharrem Çiçek**, **Mehmet Zeki Şerit**, **Cemil Oka**’nın mezarları ziyaret edildi. Mezar başlarında saygı duruşu gerçekleştirildi. Mezar başlarına karanfiller bırakıldı. Ermeni Balıklı Mezarlığı’nda bulunan devrim şehidi **Manuel Demir**’in mezarı ziyaret edildi.

Hasköy Mezarlığı’nda **Ali Ekber Atmaca** ve **Kemal Soğukpınar**’ın mezarları ziyaret edildi. Feriköy Mezarlığı’nda bulunan Proletarya Partisinin 2. Genel Sekreteri **Süleyman Cihan**’ın mezarı başında anma gerçekleştirildi.

Ayrıca Feriköy Mezarlığı’nda bulunan devrim şehidi **Helin Bölek** ve **Berkin Elvan**’ın mezarları ziyaret edilerek karanfil bırakıldı.

“Parti ve Devrim Şehitlerini Anma

Haftası” vesilesiyle İstanbul’da gerçekleştirilen anmalar Gülsuyu Mezarlığı’nda bulunan devrim ve komünizm şehitlerinin mezarlarının ziyaret edilmesiyle devam etti. **Hatice Dilek**’in, **Perihan ve İsmet Çolak**’ın, **Yaşar Yiğit**’in, **Güzel Şahin**’in, **Onur Bayrak**’ın mezarları ziyaret edilerek karanfil bırakılırken

Erol Özel’in mezarı başında temsili bir anma gerçekleştirildi. Devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenler şahsında Erol Özel’in mezarı başında yapılan saygı duruşuyla başlayan anmada Partizan adına bir konuşma

gerçekleştirilerek ölümsüzleşenlerimizin ideallerine bağlılıkla zafere er ya da geç ulaşacağımız bir kez daha vurgulandı. **Erol Özel**’i tanıyan bir yoldaşının mücadele yaşamına dair yaptığı konuşmanın ardından anma sona ererken Gülsuyu Mezarlığı’nda bulunan devrim şehitleri **Ozan Sök-**

Nisan 2006 yılında Ordu’da ölümsüzleşen **Dilek Polat** ve Mayıs 2003 tarihinde Giresun Bulancak’ta ölümsüzleşen **Murat Arıca** mezarı başında anıldı.

SARIGAZI’DE MEZARLAR ZİYARET EDİLDİ

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) İstanbul Sarıgazi’de bulunan Parti ve Devrim Şehitliğinde ölümsüzleşenlerin mezarlarını ziyaret etti.

Ziyaret öncesi şehit ailelerine polis tarafından GBT yapıldı. Ayrıca günlerdir mezarlık çevresi ve içerisi polis tarafından ablukaya alınmış durumdaydı. Abluka ve GBT dayatmasına rağmen PŞTA mezarları ziyaret ederek karanfil bıraktı. Ayrıca mezar başlarında anma gerçekleştirdi.

Ayrıca Kanarya Mezarlığı’nda **Leyla Karakoç**, Altınşehir Mezarlığı’nda **Sinan Günel** ve **Murat Deniz**, Kaya-başı Mezarlığı’nda **Aşkın Günel**’in mezarları ziyaret edilerek anma gerçekleştirildi.

men’in ve **Baran Gülümser**’in mezarları da ziyaret edilerek karanfil bırakıldı.

Öte yandan Ocak ayı kapsamında İstanbul Cebeci ve Yayla Mezarlığı’nda anmalar gerçekleştirildi.

PROLETARYA PARTİSİNDEN ŞEHİTLER HAFTASI AÇIKLAMASI

Proletarya Partisi Merkez Komitesi Siyasi Büro, Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası için tkpml4.net sitesi üzerinden bir açıklama yayımladı.

Açıklamada devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anıldı. “Devrim İhtiyaçtır, Devrimler ve Devrim İçin Ölümsüzleşenler Bunun Kanıtıdır!” başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

“Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milletlerden Emekçi Halkımız,

“Devrim mücadelesi ve devrimler, kölelik ve sömürü üzerine kurulu eski dünya için öldürücü bir tehlike olduğunu tüm açıklığıyla son 150 yılda ortaya koydu. Emperyalist kapitalist sistem ve onun uşaklarına karşı iyi örgütlenmiş halk güçlerinin zorunluluğu Komünist Partisinin önderliğinin gerekliliğine tarihsel olarak bağlandı. Devrim güçlerinin kötü örgütlenmesi burjuva feodal güçler için yaşam kaynağı olduğu gibi aynı zamanda varlığını sürdürmenin müjdelerinden biridir. O zaman ana parolamız, iyi örgütlenmiş bir Komünist Partisi yaratmaktır. Savaşçı bir parti, savaşçı militanlar ve savaşçı bir halk. Bu, halkın kurtuluş davası için zorunlu olan Halk Savaşı Stratejisi ile cisimleşir.

“Lenin yoldaş 1916’da ‘Burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanması modern kapitalist toplumun en önemli, en temel, en özsel olgularından biridir. Ve bu böyle iken devrimci sosyal-demokratlara ‘silahsızlanma’ ‘istemek’ öneriliyor! Bu, sınıf savaşımı görüş açısını tümü ile yadsımak ve tüm devrim düşüncesinden vazgeçmek olur. Bizim sloganımız: burjuvaziyi yenebilmesi, mülksüzleştirebilmesi ve silahsızlandırabilmesi için proletaryanın silahlanması olmalıdır’ diyordu. Bu yaklaşıma ‘yaşamdan kopuk bir teori’ diyenlere ise Lenin yoldaş 1871 Paris Komünü ve 1905 Rus devrimci ayaklanmasını anımsatıyordu. Tam da yine günümüzde emperyalistlerin ve faşist diktatörlüğün işçi sınıfına, ezilen halklara ve uluslara karşı özsel bir tutumla daha fazla silahlandığı, saldırganlaştığı ve daha güçlü şekilde örgütlendiği koşullarda ‘silahlı mücadelenin devri bitti’ çığlıkları yükseliyor. Bu çığlık, sadece emperyalist sistemi kutsama görevi

üstlenen burjuva ideologlardan değil meşru ve devrimci savaşı ‘yaşamdan kopuk, gerçeklikten kopuk’ diye kuşatan umutsuz tasfiyeci-reformist akımlardan da yükseliyor. Bugünün burjuva ideologlarının ve tasfiyeci-düzen içi-sınıf uzlaşmacı akımlarının büyüklerini Lenin yoldaş, ‘emperyalistler topluma dehşet dolu bir son hazırlıyorsa, umutsuzluğa düşmek için hiçbir nedenimiz yoktur’ diyerek sınıf savaşı perspektifine ve devrim düşüncesine sıkı şekilde sarılarak karşıladı.

“Şimdi biz Lenin yoldaşın izinden yürüyerek büyükleri gibi sınıf savaşı perspektifi ve devrim düşüncemizin en güçlü ifadesi olan Halk Savaşının zaferine olan inancımıza saldıran burjuva ideologlarına, tasfiyeci-düzen içi-sınıf uzlaşmacı tüm akımlara karşı 1871 Paris Komünü, 1905 Rus Devrimi ayaklanması yanında Bolşevik Devrimi, 1949 Çin Devrimi, Vietnam, Küba ve dünyanın üçte birinde gerçekleşen devrimleri anımsatıyoruz. Yetinmiyor Peru, Hindistan Filipinler, Nepal Halk Savaşlarını anımsatıyoruz. Tarih bilincimizi güncelliyor, büyük bir güç dengesizliği içinde Gazze’den Filistin Ulusal Direnişi’nin 7 Ekim 2023’te İsrail Siyonizmi’ne karşı gerçekleştirdiği Aksa Tufanı’nı anımsatıyoruz. Kışın zor koşullarında Xakurke, Metina, Zap’ta Kürt Ulusal Kurtuluş gerillalarının devrimci hamlesini anımsatıyoruz.

“Ölümünün 100. yılında Lenin yoldaşın umutsuzluk yayan koşullar içinde devrim ideasına, iyi örgütlenmiş Komünist Öncünün nasıl bir rol oynayacağına dair bilimsel yaklaşımına, işçi sınıfının ve halkın iyi örgütlendiğinde yıkılmaz denileni, değişmez görüneni yıkıp, değiştireceği umuduyla tutum alışına inançla bağlanıyoruz. Yine Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftamızın gerekçesi olan ve Ocak ayında katledilen Rosa Luxemburg’un, Karl Liebknecht’in, Mustafa Suphi ve 15 yoldaşının, Meral Yakar’ın, Ali Haydar Yıldız’ın ve aynı ayda düşmanın eline geçerek 18 Mayıs 1973’de ölümsüzleşen Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya’nın inşa ettiğini bilincimizde ve ruhumuzda yaşıyoruz.

“Devrimci mücadele, kendinden önceki süreçlerin, hareketlerin, devrimlerin

ve devrimci güçlerin deneyimi ile zenginleşir. Zenginleşen deneyimler ise yenilgi ve zaferlerin toplamıdır. Devrim için ölümü hesapsız ve kendinden vazgeçerek kucaklayan ölümsüzler ise mücadelenin tarihsel bilinci, yaşanan yenilgiler karşısında davadan vazgeçmeme gerekçemizdir. Onlar; yığınlaşma karşı okunan meydan, korkuya karşı kazanılan gözüpeklik, umutsuzluğa karşı kuşanılan davaya bağlılık, değişmezlik inancına karşı değişimi kavrayan bilimsellik tutumudur. Onlar, kölelik ve sömürü düzeni üzerine kurulu eski dünyayı ortadan kaldırmaya yazgılı gerçek hareketin öznesi, öncüsü ve bilinçli eylemcisidirler. Deniz Gezmiş’ten Mahir Çayan’a, Mazlum Doğan’dan Osman Yaşar Yoldaşcan’a, Mahsun Korkmaz’dan Sabahat Karataş’a Sinan Kukul’a, Hasan Ocak’tan Kevser Mızrak’a Orhan Yılmazkaya’ya, Arin Mirkan’dan Ceren Güneş’e, Bayram Namaz’dan Emre Bora’ya, Koray Aspir’den Harika Kızılkaya’ya devrimin öznesi ve bilinçli eylemcileri, ölümü kucaklama cüretleriyle her birimizde yaşamaya devam ediyorlar.

“Devrim ve komünizm davasına kan ve can verenlerimiz, sancağımızdaki kızıl şiarları bir harmoniye dönüştürerek, yürüyüşlerini ahenk içinde sürdürerek, kızıl bayrağın rengini sürekli kızılaştırarak bizlere daha ileri taşımak üzere vermiştir. Ölümsüzlerimiz, daha iyi örgütlenmemiz için, daha harmonik ve güçlü kızıl şiarları haykırmamız için, daha ahenkli yürümemiz için yolunu açmıştır. O yolu umutsuzluğun kol gezdiği, yığınlaşmanın ruhları kuşattığı, ‘hiçbir şey değişmez’ diyenlerin cirit attığı, silahlı savaşımın ve devrimin ütopyaya dönüştürülmeye çalışıldığı en zorlu şartlarda yürüyoruz ve hiç kuşkusuz yürüyeceğiz.

“Devrim ve komünizm iddiasıyla en güçlü bağlar kurarak ölümsüzleşenlerimiz bir ihtiyaçla şekil aldılar. Devrim onlar için hem günün hem geleceğin bir ihtiyacı olarak ortaya çıktı. Baskının, zulmün, sömürünün sürdüğü dünyayı değiştirmek, işçi sınıfının ve halkın kurtuluşu için kendinden vazgeçmek, kayayı delen suyun gücünün sürekliliğinden geldiğini kavrayan bir bilinçle şekillenmek devrimin zorlu görevleri

karşısında aynı zamanda iddia sahibi olmaktır.

“Yoldaşlar, Emekçi Halkımız,

“Devrim ihtiyacını hissetmek, patronların işçilere sadece karın tokluğuna çalışmayı dayatmasına karşıdır.

“Devrim ihtiyacını hissetmek, tarlasını ekerek yaşamaya çalışan köylünün, tefecinin-bankerin ağına düşmesini kader haline getirmesine karşıdır.

“Devrim ihtiyacını hissetmek, ezilen halk kitlelerini asgari yaşam koşullarına mahkûm kılarken kârına kâr katan emperyalist tekellerin ve komprador-bürokrat burjuvaların normaline karşıdır.

“Devrim ihtiyacını hissetmek, ulusal onuru emperyalistlere haraç mezat sunarken ezilen ulus ve milliyetlere karşı düşmanlaştıran şovenizme karşıdır.

“Devrim ihtiyacını hissetmek, Kürt ulusunun haklarını zulümle, katliamla, baskıyla, polis copuyla Türk ulusal egemenliği altına alan haksızlığa karşıdır.

“Devrim ihtiyacını hissetmek, okulda, sokakta, üretim alanında, aile içinde erkek egemenliği altında emekçi kadınlara şiddet uygulamak, katmerli şekilde sömürmek ve ezilen cins olmaya mahkûm kılmaya karşıdır.

“Devrim ihtiyacını hissetmek, emperyalist barbarlığın ve her türden gericiliğin halklara siyasal baskısını bir doğal hak haline getirmesine karşıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, halkın kurtuluşu için iyi bir örgütlenme yaratma zorunluluğunu kavramaktır.

“Yoldaşlar,

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, afiş asarken, yayın dağıtırken, devrim için olanak çıkarırken, halka davamızı anlatmak için ulaştırırken, devrimci teoriyi incelerken, politik gelişmelere müdahale ederken, sokağa ve meydana çıkarken, düşmana kurşun sıkarken en basit pratikten en karmaşığına kadar en üst sorumluluk ve heyecanla şekillenmek ve tüm bunların toplamının güç olacağını kavramaktır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Mehmet Zeki Şerit’in kendini yeniden yaratma bilincidir.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Ahmet Muharrem Çiçek’in kuşatmaya karşı namlusunu doğrultmasıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, İsmail Hanoğlu’nun görevi gerçekleştirme sorumluluğudur.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Süleyman Cihan’ın partiyi en iyi şekilde organize etmek için kuşandığı korkusuzluktur.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Behzat Firik’in işkencede yakılırken yoldaşlarını koruma bilincidir.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Kazım Çelik’in savaşta ısrar eden önderlik çizgisidir.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Emre Bilgin’in son nefesinde kaniyla yazdığı slogandır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Barbara Anna Kistler’in devrimin fırtına merkezlerini kavramaktır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Halil ve Mehmet Ali Çakıroğlu’nun Halk Savaşına olan inancıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Mehmet Demirdağ’ın ‘kızıl siyasi üsler için gerilla savaşını geliştir’ bilincini önderleştirmesidir.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Nergiz Gülmez ve Muharrem Horoz’un ölümlü aklıyla yenen direniş silahlı olarak düşmana doğrultmasıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Aşkın Günel’in Karadeniz’den Dersim’e devrimin şahdamarını kavramasıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, 5 kızıl savaşçı kadının önderleşmesi, komutanlaşması ‘herkes işini yapsın’ çağrısıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Cengiz İçli’nin örgütçülüğü, halka bağlılığıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Aliboğazı’nı topyekûn saldırı dalgasında 12 TİKKO savaşçısının kızıl kanlarını akıtarak günlerce düşmana kapatmasıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Gül ve Hasret’in kızıl namlulularıyla düşmana karşı yoldaşlarını korumak için kendini feda etmesidir.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Rosa, Asmin, Şerzan ve Muharrem’in parti ve savaş kaçınılığına karşı gençliğin enerjisiyle partiyi ve savaşı sahiplenmesidir.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Özgür ve Deniz’in Halk Savaşının en zorlu döneminde komutanlığıdır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, Nubar iradesi ile Halk Savaşının siyasal kumandasına soyunmaktır.

“Devrimi ihtiyaç hissetmek, devrimin ortaya çıkardığı sorumluluğu küçük büyük demeden üstlenmektir.

“Devrim ihtiyacı ölümsüz yoldaşlarımızın ne pahasına olursa olsun devrimin sorunları, devrimin ilkeleri, düşmanın silahlı örgütlü gücüne karşı halkın silahlı örgütlü bir güç olmasına yönelik tutumudur.

“Devrim ihtiyacı, ölümsüzlerimizin her birimizde yaşıyor olmasının sorumluluğudur.

“Devrim ihtiyacı, değişmez denileni devrim mücadelesi ile değiştirmektir. Yılgınlığa, umutsuzluğa karşı devrim ihtiyacı sınıf savaşımı perspektifinde ve devrim düşüncesinde, tarihsel bilinçte ve sorumluluğu üstlenmekte ısrar ve kararlılıktır.”

“Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim”
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Meral Yakar (Parti Üyesi): Antep Ni- zip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem) öğrenimi nedeniyle gittiği İstanbul’da öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesinden etkilendi ve kısa sürede bu mücadele içinde yerini aldı. Meral Yakar’ın devrimci düşüncelerle bütünleşmesi zor olmadı. O bu düşünceleri özümledikten sonra, devrimci mücadelenin en ön saflarında yer almak için büyük çaba gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya önderliğinde ideolojik ve siyasi olarak PDA revizyonistlerine ve her türden oportünistlere karşı yürütülen yoğun siyasi mücadelede ve patron-ağa devletine karşı yürütülen şanlı mücadelede Proletarya Partisi saflarında yer alarak mücadelesine devam etti ve Partinin ilk kadın üyesi oldu. Halka, devrime ve partisine olan bağlılığını, inancını yürüttüğü fedakârca faaliyetlerinde ortaya koydu.

Meral Yakar 22 Ocak 1973 tarihinde İstanbul’da kaldıkları bir evde yoldaşının elindeki silahın kaza sonucu ateş almasıyla yaralandı. Yarasının ağır olmasından kaynaklı hastaneye kaldırılan Yakar’ı tanıyan devletin işkenceci katilleri yaralı haldeyken onu sorguya aldı. Yakar Proletarya Partisinin direniş ge-

leneğinin ilk mihenk taşlarından birini döşedi. İşkenceci katiller hastanede yaralı halde sorguya aldıkları Yakar’ı 25 Ocak 1973 tarihinde

katletti. Meral Yakar Proletarya Partisinin ve Türkiye Devrimci Hareketinin TKP üyesi Maria Suphi’den sonra ölümsüzleşen ilk kadın şehidi oldu.

Selahattin Doğan (Parti Üyesi): 1954 yılında Sinop’un Erfelek ilçesine bağlı Sarıboğa köyünde doğan Selahattin Doğan, yoksulluktan dolayı ancak ilkökulu bitirebildi. Yoksulluk ve sefalet onu çocuk yaşta evin geçimini üstlenmeye itti. İstanbul’da çeşitli inşaatlarda ve fabrikalarda işçilik yaptı. O dönemde İbrahim Kaypakkaya’nın düşünceleriyle tanışarak Proletarya Partisi saflarında mücadeleye katıldı. Dürüst, samimi ve fedakâr tavırlarıyla kitlelerin gönlünde taht kurdu. İşçi sınıfı içinde mücadele yürüttü. İstanbul bölgesinde faaliyet yürüten Selahattin Doğan, o dönemde birçok askeri eyleme de imzasını attı. Yaralı bir şekilde 2 Ocak 1978’de polis eline geçer. Denedikleri tüm işkence yöntemlerine rağmen hiçbir şey elde edemeyen işkenceciler Onu 5 Şubat 1978’de katletti.

Yunus Koç (Parti Militanı): Karşılı olan Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979’da Ardahan’ın Ölçek köyünde jandarmalar tarafından katledildi.

Mehmet Düzen (Parti İleri Militanı): 1955 yılında Dersim Ovacık’a bağlı Arslandoğmuş köyünde dünyaya geldi. Yoksulluğun, zorlu yaşam koşullarının altında büyüyen Mehmet Düzen, daha gençlik yıllarında çevresindeki devrimcilerin etkisiyle politikleşti. İbrahim Kaypakkaya’nın ideolojik siyasi hattını benimsedi. Kısa sürede kendini geliştiren Mehmet Düzen çevresinde ajitasyon propaganda faaliyeti yürütmeye başladı. Profesyonel gerilla yaşamına çekilen Mehmet Düzen, son dönemde Mazgirt yöresindeki gerilla grubunda yer alıyordu. Mehmet Düzen 5 Şubat 1981’de TC askerleriyle girilen çatışma sonucu şehit düştü.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

Ali Ekber Batasul (Parti Militanı): Ali Ekber Batasul (Orhan), Dersim’in Mazgirt ilçesine bağlı Aslanyurdu köyünde 1973 yılında doğdu. İlkokulu köyünde okuyan Ali Ekber, maddi olanakları iyi olan bir ailenin çocuğuydu. Ali Ekber Batasul askerlik belgesini alması için köyün karakoluna gençlerle birlikte çağrılır. Gidip çağrı pusulasını herkes gibi alır. Fakat “askerlik yapmayacağım” diyerek kâğıdı yırtarak Halk Ordusu saflarına katılır. Sevecen ve mütevazı bakışlarıyla sevilen Ali Ekber Batasul kısa süren mücadele yaşamında yoldaşlarına çok şeyler öğretti.

Barbara Anna Kistler (Parti Onur Üyesi): Barbara Anna Kistler, 1955 yılında İsviçre’nin Zürih kentinde doğ-

du. Kısa süren okul hayatının ardından çalışmaya başladı. 16 yaşından itibaren siyasete ilgi duymaya başladı. Yaşadığı koşullar onu işçi sınıfına, ezilenlere yaklaştırdı. Barbara, ülkesinin görünen yüzü dışında onun altında yatan gerçekleri de görme çabasına girmiş, sömürüyü, yabancılaşmayı, her şeyin metalaşmasının farkına varmış, sisteme karşı çıkmış, düşüncesine uygun örgütlenmelerde yer almış, İsviçre’de yürütülen anti faşist, anti emperyalist mücadelenin ön saflarında yer almıştır. Otonom bir örgütlenme olan Reboolie Bunker’e sempati duyuyor, ülkesinde devlet baskısına karşı gizli ve açık kampanya örgütlenmelerine katılıp tepkisini gösteriyordu. Dostlarıyla oluşturduğu komüne yönelik saldırı sırasında 17 yaşında 3 haftalık bir tutukluluk dönemi yaşadı. 1989’da Proletarya Partisi ile örgütsel ilişkiye geçer. MLM anlayışa sahip olarak enternasyonalizmin en yüce örneklerinden birisini sergiler ve Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya karar verir. Türkiye’de tutuklandıktan sonra çıkarıldığı mahkemede hafızalardan silinmeyecek o sözleri haykırır: “Beni siz değil enternasyonal proletarya yargılar!” 8 aylık tutsaklıktan sonra Türkiye sınıf mücadelesinin merkezi halkası olan gerilla savaşında yer almak ister. Proletarya Partisi, enternasyonalizmin en güzel örneğini verecek Parti saflarında mücadele ederken Yel Dağında şehit düşen Barbara Anna Kistler’i Merkez Komite Onur Üyeliği ile taçlandırdı.

Maoist parti ve örgütlerden

“Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” için mesajlar

Uluslararası Komünist Hareketin bileşenlerinden, Almanya, Avusturya, Fransa, Finlandiya, Norveç, İsveç, Kolombiya ve İspanya'dan Maoist parti ve örgütler, Proletarya Partisinin “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” vesilesiyle mesaj gönderdi. Gönderilen mesajlarda, devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenleri anmak ve anmanın önemine vurgular yapıldı.

ALMANYA SINIF DURUŞU DERGİSİ

Proleter Dünya Devrimi sürecinde canlarını veren devrimci kahramanların fedakârlık, halka hizmet ve mutlak adanmışlık konusunda ilham kaynağı olan ve böylece ölümlerinden sonra bile zaferler kazanmaya devam eden önemli örnekler olduğuna inanıyoruz. Bu sayısız kahraman şehitleri aynı zamanda kitlelerin tüm gericilere karşı zapt edilemez isyan iradesinin bir ifadesidir ve kitlelerin mücadelesini teşvik etmektedir. Proleter Dünya Devrimi ve sosyalizmi savunmak için canlarını veren ve devam eden halk savaşlarında canlarını veren milyonlarca işçi ve köylü, Komünist Partilerin önderliğinde emperyalizmi yeryüzünden silip süpürecek olan tarihin yapıcılarıdır. Bu nedenle devrimci kahramanlarının mirasının kutlanması, komünistlerin ve devrimcilerin temsilcisi oldukları kitlelerin kahramanlığının kutlanması anlamına gelir. (...)

PROLETARYANIN SAVUNULMASI İÇİN DEVRİMCİ HAREKET, FRANSA

Halk Savaşı Maoizm'in en yüksek ifadesidir çünkü tek başına dönüştürücü gücü verir. Yüce bir dava uğruna canını vermek, kesinlikle çağımızın en asil toplumsal faaliyetidir. Siperlerde ölen yoldaşlar ölü değildir çünkü proletaryanın kahramanları ölümsüzdür. Onlar ölümleriyle devamlı ve sonsuza dek yaşamaya devam ederler.

Kendini davadan sakınmak parıldayan komünizme doğru giden uzun yoldaki en kötü zehirdir. Tüm şehit yoldaşlar yılgınlığa karşı panzehirdirler ve bize kurtuluşa giden tek yolu gösterirler. Türkiyeli yoldaşlar, insanlığın özgürlüğü ve Yeni Türkiye hayalimiz için

ağır bedeller ödediler ve ödüyorlar. Uluslararası proletaryanın örgütsüz ve dağınık olduğu en karmaşık anlarda dahi sağlamca durdular.

(...) Şehit yoldaşlar Maoizm'i büyük zorlukların ortasında canlı tuttular ve onun Marksizm'in yeni bir aşaması olduğunu kesinlikle gösterdiler. Bugün dünyanın dört bir yanındaki Maoistler, revizyonizme ve oportünizme karşı verdikleri amansız mücadeleyle proleter devrime giden yolu açan yegâne öznelerdir. (...)

FİNLANDIYA MAOİST KOMİTE

Şehitler, tutumları ve cesaretleriyle kendimizi yeniden kanıtlamamız gereken örneklerdir. Onlar burjuva egosunu tamamen paramparça etmiş ve böylece düşman karşısında mutlak bir özveriye ve korkusuzluğa ulaşmışlardır. Eğer onların izini takip edersek, şehitlerimiz ölümsüzlüğe ulaşacaktır.

Şehitlerin anılması komünizm için mücadelenin önemli bir parçasıdır. Şehitler, bugün devam eden mücadelemizde yaşıyorlar ve biz onların kahramanlık örneklerinden öğreniyoruz. (...) Son olarak, şehitlerimizin anısı düşmana karşı sınıf kinimizi güçlendirmektedir. Onların dökülen kanlarının intikamı alınacaktır, çünkü onlar boşuna ölmediler ve bu intikam halkın adalet duygusuna denk düşer.

HALKA HİZMET ET-NORVEÇ KOMÜNİST BİRLİĞİ

(...)Türkiye'deki Halk Savaşı şehitleri, TKP/ML TİKKO için canlarını veren yoldaşlar, uluslararası proletaryanın kalbinde özel bir yere sahiptir. Onlar, enternasyonal proletaryanın şehitleri ve tüm dünyanın ezilen halklarıyla birlikte ölümsüz bir sütun oluştururlar. Bu sütun savaşılmaya, zaferler kazanmaya ve uluslararası komünist harekette cisimleşmeye devam ediyor. Diyalektik materyalistler olarak, maddi gerçeğin madde ve hareket olduğunu anlıyoruz. Maddi bir olgu olan şehitler, zaman içinde akışan bir hareket yaratmışlardır. Onlar proleter ve komünist hareketimizde ölümsüzdürler. Bizi bulunduğu yere getirmek için kan döktüler ve onlarla, onların katkısıyla, onların örnek anılarıyla hareket devam ediyor.

(...)Bu vesileyle şanlı TKP/ML'yi, onun önderliğini, kadro ve militanlarını, TİKKO savaşçıları ve Parti önderliğinde mücadele eden tüm kitleleri en güçlü proleter enternasyonalist duygularımızla selamlıyoruz. Şehitleri ve aziz hatıralarını bütün kalbimizle selamlıyoruz.(...)

İSVEÇ KOMÜNİST BİRLİK

(...)Komünizm için mücadele her zaman savaşta ölme riskini içerir. Hem komünistler hem de kitleler bunu anlamak zorundadır. Ancak bundan korkmamalıyız çünkü bu gericilikten korkacağımız, mücadeleden korkacağımız, pasifleşeceğimiz ve mücadeleyi sürdüremeyeceğimiz anlamına gelir. Şehitleri onurlandırarak kendimize ölümün mücadelenin sonu olmadığını, şehitlerin ölümlerinden sonra bile mücadelenin devam etmesi için örnek ve ilham kaynağı olduklarını hatırlatıyoruz. Ayrıca şehitlerin mirasında bizler komünistlerin devrime, proletaryaya ve halka karşı görevlerinde ne kadar ileri gidebileceklerine ve gitmeleri gerektiğine dair büyük örnekler görüyoruz.

HALKA HİZMET ET (İSPANYA'DA DEVRİMCİ BİR GAZETE)

Devrim şehitleri, baskının olmadığı yeni bir dünyayı kendi elleriyle inşa etmek için cesurca savaşılmaya cesaret edenlerdir. Onun temsiliyeti, proletaryanın tarihi davası olan komünizm için özverili ve mutlak fedakârlığın açık bir örneğidir.

(...)Şehitleri anmak, onların hayatları pahasına savundukları davaya ve biz devrimcilerin bugün dünyanın ezilenleri için iktidarı fethetmek üzere üstlenmemiz gereken görevlere olan bağlılığımızı yeniden teyit etmektir. Bayrağı devralıyor ve halka gönülden hizmet edip, son nefesimize kadar kendilerini proletaryanın mücadelesinin emrine verenlerden öğreniyoruz. Çünkü ancak bu sağlam iradeyle onların anısını gerçekten onurlandırabiliriz. (...)

KOLOMBIYA KOMÜNİST PARTİSİ (KIZIL FRAKSİYON)

(...)Bedenlerimizde Paris Komünü kahramanlarının, büyük Rus devriminin, büyük Çin devriminin, Peru, Türkiye, Hindistan ve Filipinler'deki şanlı halk savaşlarında şehit düşen kahramanların

kanı bulunuyor. Kalplerimizde Kolombiya'da komünizm mücadelesinde canlarını veren kahramanların kalbi atıyor. Onlar sadece unutulmadılar, aynı zamanda bizimle birlikte yaşıyorlar.

Proletaryanın kahramanlarını andığımızda, onların bayraklarını ve tüfeklerini şehit düşen savaşçıların ellerinden alıyoruz. Sınıfın kahramanlarına sonsuz şan ve şeref verdiğimizde, onların anısına ölüme meydan okumaya ve emperyalizm, gericilik ve revizyonizmle ölümüne savaşmaya yemin ediyoruz. Şehitlerimizi andığımızda, sınıfın kanını damarlarımızda hissetmek için yumruklarımızı sıkır ve her gün daha büyük bir çaba ve alçakgönüllülükle sınıfa hizmet etmek için tembel bireyciliğe karşı savaşıyoruz. Şehitlerimizi hatırlamak, altın komünizme doğru yürümek için saflarımızı sıklaştırmak demektir.(...)

VORBOTE YAYIN BÜROSU, AVUSTURYA

(...)Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ışığı altındaki Proleter Dünya Devrimi dalgası, İbrahim Kaypakkaya yoldaşı Maoizm aşamasında Türkiye'de devrimci yolu sürdürmek için ateşledi.

Revizyonizme karşı kararlılıkla mücadele etti, Partiyi kurdu. Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında Türkiye'de Yeni Demokratik Devrim'in yolunun zafere doğru ilerlediği günümüz koşullarında muzaffer bir proleter devrimin temellerini atan Kaypakkaya yoldaş olmuştur.

(...)Şehitlerimizin mirası, bizi ideolojik olarak sağlamlaştıran bir mirastır. Uluslararası proletaryanın büyük mücadelesinin bir parçasıdır, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bir parçasıdır! Yoldaşlar, öncülerimizin ve şehitlerimizin mirasına sahip çıkalım, o zaman mücadelenin sonraki aşamalarının görevlerini anlayacak ve zafere yürüyeceğiz!

Toprağa düşen kahramanlar, parti ve devrim şehitleri mücadelede yaşamaya devam ediyor. Onların davaya adanmışlıkları ve unutulmaz mirasları proletaryanın ve halkların kalbinde sonsuza dek yaşayacak!

Parti ve devrim şehitleri Stuttgart ve Zürih'te anıldı

Proletarya Partisi tarafından her yılın ocak ayının son haftası olarak belirlenen Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında yapılan etkinlikler Avrupa'da da sürüyor. Parti ve devrim şehitleri 20 Ocak'ta Stuttgart'ta, 21 Ocak'ta ise Zürih'te anıldı.

Stuttgart'ta Parti ve devrim şehitlerinin fotoğrafları ile pankartların yer aldığı salonda gerçekleştirilen anma saygı duruşu ile başlatıldı. Anma programı sinevizyon gösteriminin ardından TKP/ML Merkez Komite Siyasi Büronun açıklamasının okunmasıyla devam etti. **TKP/ML Yurt Dışı Komitesi** tarafından Parti ve devrim şehitleri için yayımlanan açıklama kitleye okundu.

Etkinlikte bulunan Parti ve devrim şehitlerinin yakınları sahneye davet edildi. Nergiz Gülmez, Suzan Zengin, Gamze Gül Kaya, Ali İhsan Özkan, Kenan Harite, Suna Yağan'ın yakınlarına ve şehit babası olarak Ozan Cömert'e PŞTA adına karanfiller takdim edildi.

Aileler adına devrim için ölümsüzleşen tüm şehitlerin ayrımsız sahiplenileceği

ve devrim davasının onurları olarak anılacakları ve mücadelede yaşatılacakları konuşmalarda dile getirildi. Şehit yakınları, **"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!"** sloganıyla uğurlandı.

Anma etkinliğinde Ozan Cömert ve Pinar Aydınlar sahne aldı.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anıldığı etkinlikte **Devrimci Demokrasi, ROTER BUND (Kızıl Birlik Almanya), VORBOTE (Öncü Yayın Kurulu Avusturya), MLKP ve MLPD**'den gelen mesajlar kitleye duyuruldu.

Anma etkinliği devrimci dayanışma duyguları güçlenerek, coşkulu biçimde sonlandı.

ZÜRİH'TE DEVRİM ŞEHİTLERİ ANILDI

21 Ocak günü yapılan anma etkinliği saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında "Düşenlerimiz ve dövüşenlerimiz işte bize bu şiddet hareketinin gerekliliğini, zorunluluğunu ve ihtiyacını gösteren, bunun gerekli olduğunu anlatan önderler,

neferler oldular. Devrim için, idealler için, halkın çıkarları için ölümsüzleşmek kendinden vazgeçmek ve yaşayanlara görevi devretmek.

"Partimiz Devrim için ölümsüzleşenleri tamamlamadıkları devrim idealini gerçekleştirme sözü vererek sahiplenir. Bilinçli eylemimizin, devrimci tutumumuzun doğal parçalarıdır Devrim için ölümsüzleşenler. Onlar devrimci mücadelenin aklı, ruhu, hafızasıdır." denildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından TKP/ML MK-SB ve TKP/ML-YDK'nın açıklamaları okundu.

Etkinliğine katılan Proletarya Partisi şehitlerinden **Mehmet Ali ve Halil Çakıroğlu, Ali Rıza ve Sırma Boyoğlu, Emel Kılınç, Yusuf Ayata, Nurşen Aslan, Ferdi Karacan, Hasan Gülünay, Hüseyin Peken, Polat İyit, Ali Uçar, Gökçe Kurban** ve MKP şehitlerinden **Umut Çatakçın**'ın aileleri kürsüye davet edildi. **"Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak"** sloganıyla sahneye çıkan aileler tarafından yapılan konuşmalarda sadece yakınlarını değil, onların düşüncelerini

de savundukları vurgulandı. Şehitlerin geride kalanlardan isteğinin mücadeleyi sahiplenmek, büyütme olduğu söylendi. Ailelere şehitlerin resimleri, gül ve Partizan Şehit ve Tutsak Ailelerinin Bülteni verildi.

Etkinlikte Mavi Yol Şiir grubu şiirlerini okumak üzere sahnede yerini aldı. **Asmin-Rosa Çocuk Korusu** da sahne alarak şarkı ve marşlarını söyledi. Büyük alkış ve beğeni alan koronun ardından müzik dinletisi ve kapanış konuşmasıyla etkinlik sona erdi.

Etkinliğe devrimci kurumlardan **MKP-İsviçre Komitesi, Devrimci Karargah, TKİP, KKP, Öncü Partizan, Proleter Devrimci Duruş ve Avusturya Vorbote Yayın Bürosu** katılarak mesajlarını sundular. Kurumların mesajları **"Yaşasın Devrimci Dayanışma"** sloganıyla karşılandı.

Anma etkinlikleri boyunca sık sık **"Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO-TMLGB", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakaya", "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı"** sloganları atıldı.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

yenidemokrasi1

ydemokrasi11

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi

yenidemokrasi34.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20